

Glasilo učenk in učencev OŠ Stična

ČASOTEPEC

Šolsko leto

2016/2017

številka 1

junij, 2017

KAZALO**Vsebina**

KAZALO	2
Glavna urednica:	4
UVODNIK	5
DOGAJALO SE JE	7
• OBISK LEOPOLDA SEVERJA	7
• Dobrodelna prireditev ZA LEPŠI SVET	11
• PRAZGODOVINSKI DAN	13
• NOČ KNJIGE	28
• KALIGRAFSKI VIKEND	30
MLADI LITERATI	34
• POEZIJA	34
• PROZA	53
• DRAMATIKA	58
• OCENJUJEMO KNJIGE	66
 Erasmus+ IN DRUGA NAŠA POTEPANJA	68
• UČITELJEVA POPOTOVANJA	68
• GREMO PA ŠE MI MALO PO SVOJE ali UČENČEVA POTOVANJA	75
• STARŠI PA PRAVIJO ... LE POJDI, PA ŽIV NAZAJ PRIDI!	81
UMETNOST IN TEHNOLOGIJA	83
• UMETNOST	83
• TEHNOLOGIJA	84
DO JU RIGHT INGLIŠ? Yes, I do. – TUJE STRANI	87
• JEZIKI	87
• UČIMO SE PISATI	90
• PREVAJALCI NA DELU	96
• UČIMO SE NEMŠKO	98
ŠALO NA STRAN ... 103	103
• ČRNI in BELI HUMOR	103
ŠPORTNE STRANI	107
• SMUČARIJA	107

Flisar bo kot drugi v zgodovini poskušal ubraniti zlato: »Če hočem biti najboljši, moram premagati vse«.

..... 107

- KOŠARKA..... 107

Dragić po povratku s 33 točkami popeljal Miami na prag končnice..... 107

- NOGOMET..... 108

SE KDO ZABAVA MED POUKOM?! 109

ZABAVA ZA MOŽGANE..... 110

- KRIŽANKE..... 110

- SUDOKU 111

- NALOGE ZA NAJMLAJŠE..... 112

ŠOLSKI NOVINARJI NA POTEPU 113

- NOVINARSKE DELAVNICE..... 113

- OBISK NOVINARSKIH HIŠ – POP TV, KANAL A, RADIO 1 117

Glavna urednica:

Andreja Robek Perpar, prof.

Pomočnica glavne urednice: Larisa Zafran

Urednica športnih strani: Zara Vencelj

Urednik zabavnih strani: Tilen Slapničar

Pomočnika urednika zabavnih strani: Zara Vencelj, Aleksa Šarac

Urednica strani za tuje jezike: Larisa Zafran

Pomočnica urednice za tuje jezike: Lana Plevnik

Urednica umetnosti in kulture: Lana Plevnik

Urednica za znanost in tehnologijo: Larisa Zafran

Urednik za miselne naloge: Aleksa Šarac

Oblikovanje besedila, obdelava slikovnega gradiva, grafična zasnova:

Andreja Robek Perpar, prof.

Mentorice in mentorji prispevkov:

Branka Strnad, prof., Tanja Hribar, prof., Jasmina Glavič, prof., Katja Tomažinčič, prof., Igor Rajner, prof., Alenka Kovač, prof., Polona Strmole, prof., Blanka Karanjac, prof., Katja Sredič Rus, prof.

Fotografije:

Branka Lah, uni. dipl. ped. in soc. kult., Kristijan Rešetič, uni. dipl. bibl., Andreja Robek Perpar, prof., Igor Rajner, prof.

Lektorica:

Branka Strnad, prof.

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar, prof.

UVODNIK

KAJ VSE SE NAM JE DOGAJALO!

Pred vami je zopet priložnost, da poveste, kaj ste doživeli v letu dni. Gotovo se boste spomnili dogodkov, ki so se vam vtisnili v spomin in vas bodo spremljali pri nadaljnji poti.

Časotepec vsebuje prispevke, ki bodo povzemali dogodke, povezane z aktivnostmi, ki so del letnih načrtov posameznih predmetov v povezavi s kulturnimi, tehniškimi, naravoslovnimi ali pa športnimi vsebinami. In če bi mene vprašali, kaj je bilo tisto, kar mi je v dosedanjem delu šolskega leta pustilo najgloblji vtis?

To sta vsaj dva dogodka. Prvi je povezan s pripravo, organizacijo, izvedbo in učinkom prireditve Za lepši svet, drugo dogajanje pa je povezano z izvedbo Prazgodovinskega dne.

Pri prvem projektu smo v goste povabili ugledne izvajalce sodobne slovenske zabavne scene, ki so se povabilu z veseljem odzvali. Med njimi je bilo veliko takih, ki so obiskovali našo šolo – Marko Vozelj, Nina Pušlar, Klemen Janežič ... S tem smo hoteli tudi ponazoriti, kaj je malce starejša generacija mladih, ki je obiskovala našo šolo, dosegla v dosedanjem življenju ... in kaj lahko dosežete tudi vi, sedanja mladina, če boste to želeli in pa, seveda, predvsem trdo delali. Ob vsem tem smo še zbrali veliko sredstev za Šolski sklad OŠ Stična in pokazali humanitarno plat tako sodelujočih kot tistih, ki so z nakupom vstopnice vanj prispevali. In še nekaj smo pokazali – da je naša šola sodobna in v koraku s časom.

Drugi dogodek je povezan z raziskovanjem naše preteklosti, in to tiste na naših tleh, v naši bližini. Skupaj smo raziskovali nekdanjo naselbino na Viru pri Stični, med domačini poznano kot Cvinger, ki je doživljala razcvet pred 2800 leti. Spogledovati se z največjo, najmogočnejšo in morebiti najpomembnejšo skrivnostjo naše preteklosti na tleh sedanje občine – to ni majhen zalogaj. Šola mora biti nosilec idej in vas, mlade, usmerjati v prihodnost, ob tem pa nikakor ne sme prezreti korenin naše preteklosti. Zavedanje o mogočnosti nekdanje naselbine je danes zapostavljeno. Prepričan sem, da je šola tista, ki mora na to opozarjati in vam ponuditi vsaj to, da boste vedeli, da živite na območju izredne zgodovinske in tudi kulturne preteklosti. S tem pa vam morebiti ponujamo priložnost za jutri.

Želim vam prijetno branje.

Marjan Potokar, ravnatelj

BOLJE MOBITEL V ROKI KOT GOLOB NA STREHI

Na facebooku spremljam raznorazne zadeve: članke za starše, objave strokovnjakov, smešnice, padce, tekmovanja, izzive in še bi lahko naštevala. Tako nekega dne na spletni strani Radia 1 opazim sliko, nad njo pa je vprašanje: Opaziš, kaj je narobe s tem mladeničem na sliki?¹

Zamislil sem se ... Ko se oziram okrog in opazujem ljudi, opazim, da so res vsi zatopljeni v svoj telefon, če le imajo pet minut časa, da se ustavijo. Nekateri gledajo v telefon tudi, ko se vozijo s kolesom, z avtom. Ne dvignejo pogleda, se ne nasmehnejo drugemu. Ne opazim samo mladih, da ne bo pomote! Če bi fotografirali družino, partnerja, sošolce med odmori, bi najbrž opazili isto kot zgoraj: ljudje ne govorijo, se ne smejiijo ali zabavajo. Če bi osebam na fotografiji izbrisali telefone, bi dobili vtis, da so sperti med seboj, jezni, zagrenjeni.

Pa da ne bo vse tako slabo ... Mobilni in pametni telefoni imajo tudi svoje prednosti. Ena izmed njih se pokaže recimo na prireditvah (teh smo na naši šoli imeli kar nekaj). Ni lepšega, kot pritisniti en selfie za spomin, ko se npr. srečaš s prijateljem, s katerim se že dolgo časa nisi videl, ali pa obeležiš svojo prisotnost na najbolj »in« dogodku (kot je bil, recimo, Za lepši svet) ter posnetek objaviš na svoji strani ... O, ali pa tiste popačene fotografije, ki jih imamo na snapchatu ... kakšne salve smeha! Ampak družimo se pa le, mar ne?

Zato kljub vsem pastem, ki jih ponuja splet, in kljub hitremu »padcu not« v drsanje in srfanje po pametnih telefonih, bodite družabni, pogledjte sočloveka, se z njim zabavajte. Pojdite ven, splezajte na drevo ali pa posnemite fotografijo, vredno objave in spomina. Vsaka stvar je za nekaj dobra in slaba. Izberite le najboljše zase.

Andreja Robek Perpar, prof.

¹ Vir: <https://www.radio1.si/47278> (pridobljeno 15. 5. 2017).

DOGAJALO SE JE

OBISK LEOPOLDA SEVERJA

V četrtek, 20. 10. 2017, se je v osnovnošolske klopi vrnil upokojeni učitelj Leopold Sever. 78-letni profesor biologije, kemije, telovadbe, fizike, tehničnega pouka in srbohrvaščine se je rodil v Ljubljani. S starši se je nato preselil v Male Lipljene, z družino pa si je ustvaril gnezdece v Ivančni Gorici.

Je častni občan Občine Ivančna Gorica in Občine Žužemberk, saj je s svojim raziskovalnim delom na področju zgodovine pustil veliko dediščino. Leta 2002 se je po 41 letih dela v šoli upokojil in se preselil v svoj rodni kraj Male Lipljene. Od takrat redno objavlja članke in knjige. Njegov opus je postal že kar obsežen: Pisani plamenčki (otroška knjiga o uporabni kemiji), Iskal sem prednamce (dokazi in razmišljanja o starožitnosti Slovencev na dolenskem zahodu), Pozabljene vode: mali vodni viri v občini Ivančna Gorica nekoč in danes, Vesele zgodbe z dolenskih gričev: osemnosemdeset vedrih dogodivščin iz našega življenja, Dosežki in presežki: 99 + 1 rekord iz vsakdanjega življenja prebivalcev Občine Ivančna gorica, Prazgodovinski svatje in mi: kultura staroveških gradiščarjev jasno odseva tudi v naš čas, Zgodovinske, etnološke in naravne zanimivosti na Škocjanskem in mnoge druge. Knjige izdaja v samozaložbi, nas pa je obiskal, da predstavi knjigo Pisani plamenčki, ki je izšla že leta 2002, a je zaradi svoje aktualnosti zanimiva še danes. V knjigi so namreč v obliki kratkih zgodb zapisani kemijski pojavi. To je tudi njegov prvenec, zato mu je knjiga še toliko bolj pri srcu.

Novinarji in novinarke izbirnega predmeta šolsko novinarstvo smo se skupaj z bralnim klubom zbrali v knjižnici. Z njim smo opravili intervju, ker pa je gospod zelo zgovoren in je prava zakladnica znanja, zgodb, nasvetov, smo od njega brez zastavljanja vprašanj izvedeli še marsikaj, vmes se je tudi pošalil, zato je bilo srečanje prijetno.

Takoj ob prihodu nas je opozoril, da je že zelo star in zato slabo sliši, kar je najbrž podedoval po materi. Izhaja iz družine z devetimi otroki in očitno dednost prinaša tudi dolgo življenje, saj je kar 6 otrok doživelo več kot 90 let, tudi njegova mati.

Na srečanju je bila prisotna tudi pomočnica ravnatelja, gospa Lidija Zajc, ki je bila njegova učenka, celo razrednik ji je bil.

Tako kot otrok je bil tudi kot odrasel znan po svoji radovednosti, vedoželjnosti. To je želel vzpodbujati tudi pri otrocih. Veliko raje je imel rastline kot živali, saj so rastline bolj potrpežljive, tišje od živali. To je bil razlog, da je kot učitelj raje naredil mlako. Vanjo je zasadil mnoge rastline. Med poukom je učence pozval, naj med potjo, ko bodo odhajali domov, pogledajo, kaj se v ribniku dogaja. Mnogokrat jih je peljal tudi sam. Učenci so na podlagi opazovanja v naravi ugotovili, da so se alge ob lepem vremenu dvignile, saj so opravljale fotosintezo, pri tem pa proizvajale O₂, pri mrazu pa so potonile. Prav tako so v mlakuži opazovali kroženje rib. Narava jim je bila učiteljica. Danes mu je hudo, ko vidi, da je mlaka zapuščena, otroci pa ne hodijo več tam mimo, saj jih v večini primerov odpeljejo starši, zato zamujajo druženje z najboljšo učiteljico na svetu.

Danes mu je žal, da so v šoli drugačni časi. Opaža, da starši dajejo svojim otrokom potuho – v šolo se hodijo prepirat za oceno, s katero otrok ni zadovoljen oz. je nad njo razočaran. Vsi, učenci in starši, bi se morali zavedati, da je učitelj tam zato, da njihovega otroka nekaj nauči, ne pa kaznuje.

Novinarji smo mu zastavili kar nekaj vprašanj. Nekaj jih je bilo namenjeno knjigi Pisani plamenčki, druga pa so namenjena spoznavanju samega avtorja.

Od staršev smo slišali, da ste bili strog učitelj. Kaj ste naredili, da ste umirili učence?

Vedno sem se trudil, da bi se učenci čim več naučili, a vselej ni šlo. Ni se mi zdelo koristno prizadevanje, da bi res vsi vse znali. Nekateri so namreč za kemijo nadarjeni, nekateri pa pač

ne. Pomembno mi je bilo, da so otroci vsaj malo mignili. Z veseljem sem otroku, ki je vsaj malo delal, se potrudil, dal pozitivno oceno. Menil sem, da se bo lažje dokazal drugje. Prav tako sem točno vedel, kateri učenci pri preizkusu prepisujejo in kateri ne. Tudi tukaj sem gledal skozi prste tistim učencem, ki so se res trudili, da bi razumeli, pa se niso znali izraziti. Tako sem učencu spregledal kakšno točko ali dve, da je prilezel do pozitivne. Tistim, ki se niso trudili, pa sem zelo natančno pregledal test. Ta ja dobil oceno, ki je izkazovala njegov trud (oz. bolje rečeno »netrud«). Danes mi je žal, da so v šoli drugačni časi. Opažam, da starši dajejo svojim otrokom potuho – se hodijo v šolo prepirat za oceno, s katero otrok ni zadovoljen oz. je nad njo razočaran. Vsi, učenci in starši, bi se morali zavedati, da je učitelj tam zato, da njihovega otroka nekaj nauči, ne pa kaznuje.

Zakaj pišete zgodovino, če pa ste učitelj kemije?

Vedel sem, da ne želim opravljati nekih pisarniških poklicev. Želel sem opravljati poklice, pri katerih človek nekaj novega ustvarja, tu je namreč prihodnost. To pa sem videl v kemikih in njihovih vejah dela. Ti ljudje so vedno preskrbljeni s kruhom. Prav tako sem odraščal v časih, ki so bili močno politično obarvani, kar pa mi ni bilo všeč. V bistvu sem bil vedno bolj okupiran z zgodovino, a ker je bila politično obarvana, sem se odločil za kemijo.

Kje ste se naučili pisati zgodbice po ljudskem vzoru?

Vedno se mi je zdelo, da imam neko izrazno sposobnost – vedno sem želel nekaj dokazovati, posredovati, to sem povedal, kasneje tudi zapisal. Nisem se pa posebej učil tega. S seboj sem nosil zvezek in vanj zapisoval kakšne zanimivosti, ki sem jih izvedel ali so se mi zgodile. Poimenoval sem ga kar Igrive domislice. Še danes grem v zvezek kaj pogledat in dobim idejo za zapis zgodbe.

Spremljamo vas v časopisu Klasje. Kje dobite vse te zgodbice?

Ponavadi ljudje kar pokličejo, kdaj mi pride na uho, da nekdo nekaj ve, ko sem na obisku pri kom. Tako grem tja in se s človekom pogovarjam. Najslabše je, če prideš do človeka in mu rečeš: »Povejte mi eno zgodbo.« Takrat zagotovo ne boš ničesar izvedel. S človekom se je treba pogovarjati in med pogovorom se spomni marsičesa, kar jaz potem zapišem.

Kaj imate raje: zgodovino ali kemijo?

Kemija je v vsakdanjem življenju pomembna. Človek izhaja iz narave, če se preveč odmakne od narave, postane ekranski človek in takrat gre po poti samouničenja. Kot sem že prej povedal, sem se za poklic učitelja kemije odločil iz praktičnih razlogov, zaradi večjih možnosti zaposlitve. Kljub temu pa sem vedno užival v raziskovanju zgodovine. Moj stari stric je bil namreč ljudski zgodovinar, pisal je za Slovenski narod, najbrž imam to po njem.

Kako bi sebe opisali kot učenca/otroka?

Vedno sem bil previden, a kljub temu dovolj radoveden, da se nisem vsega bal. Kdaj pa kdaj sem se čisto po naključju znašel v kakšni raziskovalni godlji, včasih pa sem nos vtaknil v kakšno stvar, najraje v knjige. Še moja pokojna mama mi je rekla, naj neham s temi knjigami, če ne se mi bo nekega dne zmešalo.

Kaj zdaj pravijo učenci o vas, ko obujate spomine na obletnicah vatele?

Vedno mi je všeč, da me povabijo. Že to, da me povabijo, mi pove, da smo ostali v dobrih odnosih.

Na srečanju so bili prisotni tudi učenci in učenke bralnega kluba. Vsak je povedal nekaj o vtisih po prebrani knjigi.

Knjiga Pisani plamenčki se mi je zdela zelo zanimiva, še posebej zaradi zelo naravnih in življenjskih primerov, ki pokažejo, kako pomembna je bila kemija že v bližnji preteklosti, čeprav se preprosti podeželski ljudje tega sploh niso zavedali. Všeč mi je bilo tudi to, kako je pisatelj v knjigo vključil nekatere zanimive dogodke iz svoje mladosti in kako je opisal svojo otroško radovednost, ki me spomni tudi na mojo mlajšo sestrnico. G. Sever je zelo podoben moji sestrici, je pravi Peter Nos.

Nataša Lukić iz 9. b

Najprej sem mislila, da bo knjiga bedna, ampak sem jo potem zelo hitro prebrala, ker me je vsebina zelo pritegnila.

Eva Rojec iz 8. b

G. Sever je pripomnil, da se je trudil, da bi bile zgodbe v knjigi kratke, da jih hitro prebereš, »da se ti trebuh ne ugreza«, saj s tem ohranjaš, podžigaš znanje in radovednost o kemiji.

Tudi jaz sem se ustrašila, da bo to knjiga s formulami, pa ni bila. Imela je kratke črtice, ki sem jih hitro prebrala. Všeč mi je bilo, da ni bilo dolgovezenja.

Lana Benčan iz 9. b

Od vseh zgodb mi je bila najbolj všeč zgodba Pisani plamenčki. Zelo sem se namreč nasmejala, ko je mama izvedela, kam njen otrok daje denar, ki ga je vedno primanjkovalo. V knjižici pa mi manjka kakšna zgodba o nastanku sladkorja.

Tinkara Zajc iz 6. c

Zakaj ste se odločili ravno za naslov Pisani plamenčki? V zbirki je namreč veliko naslovov.

Težko je zajeti vse zgodbe z enim naslovom. Ta naslov sem si izbral, ker v zgodbi nastopajo različne kovine. Ko sem to kuril, so se tekom dogajanja dokazovale različne kemijske substance. To je zajelo bistvo vseh zgodb – različen spekter kemijskega dogajanja.

V katerih zgodbah res nastopate vi?

V zgodbi, kjer govorim o vonjanju amoniaka. Tisti fantič je bil moj sin Rok. Zabičal sem mu, da steklenice z amoniakom ne sme odpirati, on pa je seveda želel potešiti svojo radovednost, steklenico je odprl in povohal. Ni upošteval navodil. Nos ga je začel peči in ves plašen je prišel do mene, kaj naj naredi. Seveda ni bilo nič hudega, pa sem mu vseeno dejal, da mora trikrat teči okoli hiše in bo minilo. Tako sem mu vsakič, če ga po treh krogih še ni nehalo peči, rekel, da mora teči še trikrat.

Potem je tu zgodba, ko smo v gozdu preizkušali različne zadeve. Jaz sem vedno imel malo zavor v sebi. Držal sem se načela, da moraš iz narave jemati vse po meri, tako malo za pokušino, drugače dobiš drisko, se ti zgodi huda nesreča – tako kot Tinetu Bradaču, ki je v gozdu našel in aktiviral bombo. Lahko bi ga ubilo, a ga ni. Ostal pa je brez prstov na roki in vida. Jaz sem se ponavadi skril na varnostno razdaljo, za drevo.

 Dobrodelna prireditev ZA LEPŠI SVET

24. novembra 2016 smo več kot uspešno izvedli DOBRODELNI KONCERT z naslovom ZA LEPŠI SVET. S koncertom smo namreč zbirali sredstva za šolski sklad, ki ga redno polnimo s sredstvi zbiralne akcije papirja (v letošnjem letu smo z obema zbiralnima akcijama zbrali okoli 8000 evrov), lani smo organizirali bazar, letošnje leto pa pravi estradni koncert.

Našemu vabilu so se odzvali številni znani nastopajoči. Nina Pušlar in Klemen Janežič, ki sta včasih obiskovala našo šolo, sta se postavila ob bok našim zborom in tudi voditeljicama Naji Mrvar in Lei Bernetič Rijavec. Razlike med profesionalci in amaterji skorajda ni bilo. Nekateri člani Vesele neveste, Povratnikov,

Okteta fantov Stična, Stiškega kvarteta in dua Marcel & Matic so se spominjali še tistih osnovnošolskih časov, ko smo pouk izvajali pri sosedih, v SŠ Josipa Jurčiča ali celo v prostorih stiškega samostana. Pred piko na i, točko naše evrovizijske pevke Tinkare Kovač, so se zvrstili še domačin Marko Vozelj, ki nam je premierno predstavil pesem Oljke, rožmarin in sol, Nipke, Ina Shai, Alex Volasko, vzhajajoče pop zvezde, Omar Naber, ki letošnje leto s pesmijo On my way že drugič zastopa naše barve na tekmovanju za evrovizijsko popevko v Kijevu ter Terkaj. Guapa, folklorna skupina in plesalci iz SŠ Josipa Jurčiča so se imeli priložnost zavrteti ob

različnih ritmih. Seveda pa ni pevcev ne plesa brez dobre inštrumentalne ritmične podlage. To so nudili Art Music Orchestra pod vodstvom našega učitelja Romana Sarjaša.

Mnogi donatorji, lokalni podjetniki in posamezniki (teh je bilo kar 24) so nam omogočili, da smo lahko koncert tako uspešno izpeljali. Učenci so se potrudili z zavzeto prodajo vstopnic, zato je dvorana pokala po šivih, nekateri pa so pomagali s fizično pomočjo (pripravili stole, tla, oder, sceno).

Kot bi živeli Pavčkove verze:

Ta svet je lep, če nekomu
nekaj daš;
ta svet je lep, če nekoga rad
imaš,
če stisneš roko komu, ki ga
kaj boli;
ta svet je lep, če si človek do
ljudi.

S prodajo vstopnic smo zbrali 10.059,00 EUR.

PRAZGODOVINSKI DAN

Letošnje leto 1. aprila so učitelj Andrej Oberstar ter učiteljici Mojca Hrvatin in Ingrid Boljka Štaudohar organizirali Prazgodovinski dan. Končno smo lahko vsi imeli možnost, da spoznamo zgodovino naše okolice – Virskega mesta. Organizirane so bile številne delavnice, npr. novinarska, ustvarjalna, pustolovska idr.

Utrinki z novinarske delavnice

Kako je potekal dan?

Ob 7.30 smo se odpravili proti Grofiji, kjer smo se razdelili v željene skupine. Imeli smo različne delavnice. Mi, novinarji, smo se z drugimi skupinami odpravili na pohod po obzidju. Ogled je vodila Tatjana Kordiš, nekdanja učiteljica naravoslovnih predmetov, spremljala pa sta nas dva psa, domačina; eden je bil Čar, ki je bil hiperaktiven, druga pa je bila Tisa, ki je imela rada učiteljico. Med pohodom smo skušali intervjuvati znanega arheologa Mitjo Guština,

saj naj bi ga po obhodu že čakale profesionalne novinarske ekipe s televizije Vaš kanal, iz uredništva časopisa Dolenjski list, z Radia Slovenija in iz Slovenskih novic. Gospod Guštin se je vmes zapletel v globoko debato z g. ravnateljem, Marjanom Potokarjem, zato je naš intervju moral počakati do konca ogleda.

Ko smo prišli nazaj, smo pričeli z delavnicami. Arheolog nam je pripravil malo presenečenje. Mislili smo, da bomo z njim opravili samo intervju, ampak ni bilo tako. Za nas je pripravil posebno delavnico, da bi nas naučil nekaj malega o arheoloških najdbah in izkopavanjih. Pokazal nam je arheološko orodje, za katerega smo morali ugotoviti, čemu je namenjeno, in nekaj najdb iz različnih dob, ki smo jih morali razvrstiti po nastanku od najstarejše do najmlajše. Moramo povedati, da nam ni šlo tako slabo.

Mitja Guštin, rojen 1947 (letos bo praznoval svoj okrogli 70. jubilej), je iz arheologije diplomiral leta 1972. Služboval je kot kurator v muzeju, neodvisni raziskovalec ter urednik na prestižni ustanovi SAZU. Predsedoval je arheološkemu društvu ter humanističnemu svetu in še bi lahko naštevali. Iz vseh njegovih pomembnih funkcij lahko sami sklepate, da je eden izmed najpomembnejših arheologov, ki so izkopavali Virsko mesto. Zna biti zabaven, zanimiv, a hkrati tudi strokoven. Zelo ponosni smo, da smo lahko z njim opravili spodnji intervju, seveda po tem, ko smo opravili vse naloge, ki nam jih je zadal.

Zakaj ste se odločili za arheologijo?

Ker nimam posluha.

Kako lahko po najdbah izveste, kako so živeli včasih?

V grobovih najdemo obleke, nakit (lasne sponke, pasove ipd.). Če najdemo različne obleke, lahko te med seboj primerjamo in ugotovimo, kako so bili oblečeni bogati, kako revni. Da se celo ugotoviti, v katerem letnem času so bili pokopani. S čim so se prehranjevali, ugotovimo po njihovem blatu, ki je ostalo toliko in toliko let zakopano. Če najdemo kakšno hišo, lahko po predmetih, ki jih najdemo v njej, ugotovimo, ali gre za revno ali bogato hišo.

Po čem veste, v katero dobo spada najdba?

Nekatere prepoznamo po obliki. Vsako ljudstvo je namreč uporabljalo orodje ali orožje, ki so ga izdelali sami. Ponavadi so s prodniki tolkli po kamenju, ki se je luščilo in počasi dobivalo svojo obliko. Tako ima vsaka doba svojo obliko.

Lonce prepoznavamo po različnih barvah, oblikah, vzorcih, druge predmete pa s sklepanjem, npr.: našli smo pipico in zdaj želimo ugotoviti, iz katerega obdobja je. Najprej pobrskamo po spominu, kaj o tem že vemo; vemo, kdaj je tobak prišel v Evropo, torej predmet ne more biti starejši od tega.

Poglejmo si še en primer – v Stični smo v grobu našli črepinjo. Ta črepinja sama nič ne pove o sebi, ker ob sebi ni imela ničesar drugega. Zato niti ne vemo, kam spada, kako je celotna najdba izgledala. Vemo pa, da so v Romuniji našli predmet, ki ima podoben vzorec kot ta črepinja. Poleg nje so našli meč, tak meč pa so našli že pred tem v Grčiji in zraven grškega predmeta so našli še kakšen predmet. Slednjega so našli še v Egiptu, kjer ta predmet že poznajo. Tako pridemo na sled črepinji, ki spada v obdobje starega Egipta.

Predmete prepoznamo tudi po tem, v kateri plasti zemlje so bili najdeni. Začnemo pri vrhnji plasti (to je današnja plast) in segamo v globino. Na vrhnji (zadnji) plasti so bili npr. leta 1960 zgrajeni nebotičniki. Ko kopljemo globlje, opazimo, da je barva plasti drugačna (vsaka plast se nabira nekaj desetletij), zato lahko predvidevamo obdobje (npr. od 1860 do 1960) in tako naprej. Za lažjo predstavo naj povem, da je v Celju zelo bogata plast Rima, ki se nahaja približno 4 metre pod današnjim površjem.

Sliši se zelo komplicirano. Ali morate res poznati vse izkopanine raznoraznih držav?

Ne, ni potrebno vedeti vsega. Arheologi imamo tudi svoje zaledje. Pri nas se recimo povezujemo z balkanskimi in panonskimi arheologi. Obstajajo združenja arheologov (po večjih območjih), ki organizirajo raznorazne posvete, na katerih smo se posvetovali o različnih najdbah na različnih koncih sveta in tako mnogokrat sestavili zgodbo. Več glav pač več ve.

Koliko časa se ukvarjate z arheologijo?

50 let. Začel sem kot študent, nadaljeval poklicno pot kot arheolog, a tudi danes, ko sem upokojen, še grem kam pogledat in pomagat izkopati kakšno stvar. Še vedno sodelujem z muzeji, zadal pa sem si tudi nalogo, da svoje zapiske, izsledke raziskav, ki sem jih opravil tekom službovanja, uredim in strnem v še kakšno knjigo. Ampak ne vem, kdaj mi bo uspelo, ker je tega res veliko.

Kaj ste si najbolj želeli najti, ko ste bili arheolog?

Keltsko čelado.

Koliko so vredni ti predmeti?

Veliko ali nič. Vrednost predmeta je odvisna od vloženega dela. Z vsakim najdenim predmetom imaš kar veliko dela; najprej ga izkoplješ, nato ga moraš očistiti, poslikati. Ko ga razstaviš oz. ko npr. napišeš na razstavni listek, da je predmet iz 7. stoletja pr. n. št., pa postane njegova vrednost zgodovinska. Tako je v muzejih, obstajajo pa tudi privatni zbiralci zgodovinskih predmetov, tam znajo vrednosti narasti. Sam sem si tudi napravil zbirko, ki ste jo ravnokar videli. Denarno nima nobene vrednosti, ampak zame, ki sem to našel, je neprecenljivo.

Med izkopavanjem ste našli veliko verižic, mečev ... Nekaj predmetov je šlo v Slovenski narodni muzej, kam pa gredo ostali?

Skoraj vse gre v muzej, tam pa se odločijo, kaj bodo postavili na ogled javnosti. To, kar razstavijo, je zelo majhen del tistega, kar najdejo in dobijo.

Po kakšnem ključu izberejo predmete, ki gredo na razstavo?

Ti kriteriji so različni. Vedno se je težko odločiti, katerega dati v vitrino. Eni so namreč lepše ohranjeni, drugi so dražji/bogatejši, pomembno je tudi, kje je bil predmet najden (predmet, najden v Sloveniji, ima za razstavo v Sloveniji večjo težo kot tisti, ki je bil najden v drugih državah). Načeloma pa gre vse, kar se raziskuje, v muzej, kjer se predmet opere, razporedi, popiše, nato pa sledi le še odločitev, kaj bodo razstavili.

Kako to, da ste šolanje opravljali po različnih krajih po Sloveniji?

Predvsem zaradi dela staršev smo se veliko selili. Tako sem osnovno šolo obiskoval najprej v Portorožu, nato sem od 4. razreda do konca srednje šole gulil klopi v Piranu, študiral pa sem v Ljubljani. Že med študijem je profesor na katedri za zgodovino v meni videl talent in me

poslal na izmenjavo v Nemčijo, še štipendijo sem dobil za tisto leto, kar je bila za tiste čase prava redkost in vse to po zaslugi uspešnega, natančnega dela pri izkopavanjih Virskega mesta.

Ali dobite kakšno posebno nagrado za odkritje?

Enako kot dimnikarji – nič, to je služba, za to sem plačan. Nagrada je veselje, da si imel srečo in našel zgodovinski predmet. Vsak najditelj je ponosen nase, da je kaj našel. Ni samo sreča tista, je tudi dobro načrtovanje, ki se je obrestovalo.

Kako ste vedeli, da je Virsko mesto ravno tukaj?

Ker so že stari prebivalci nekaj našli, ko so orali. Zdelo se jim je, da predmet, ki je pokukal na plano, ne spada sem, v današnji čas, pa so nas poklicali.

Katere jezike ste se naučili tekom svojega življenja?

No, v šoli, v katero sem hodil, sem moral poleg slovenščine obvladati še italijanščino in kasneje srbščino s cirilico, tekom službovanja pa sem se zaradi službenih potreb moral naučiti še nemško, angleško in francosko. Vseh teh jezikov se nisem učil v šoli, sistematično, kot se vi danes učite angleščino. Moral sem jih obvladati za študij, za branje in pisanje svojih prispevkov. S tem sem se veliko naučil.

Izkopavanja lahko trajajo zelo dolgo. Kako ste si krajšali čas med prostim časom?

Zelo radi smo se kartali, predvsem tarok, vmes smo pekli piščanca. Kdaj pa kdaj smo si privoščili tudi kakšen kozarček, ampak ne preveč, ker si moral naslednji dan zopet biti močno skoncentriran in pri stvari. Na terenu je bila potrebna disciplina, saj brez dela ni nič. To mi je dalo izkopavanje v vaših krajih.

Zapisali novinarji ŠNO:

Aleksa Šarac in Tilen Slapničar iz 7. a ter

Larisa Zafran, Zara Vencelj in Lana Plevnik iz 7. b

A novinarska ekipa izbirnega predmeta ŠNO ni bila edina, ki je raziskovala, spraševala, intervjuvala in opletala z jeziki. Na drugi strani lokalne turistične kmetije Grofija so *Ajša, Brina, Dominik, Pia in Tina* dodobra izprašali kopače, ki so v 60-ih letih pomagali pri izkopavanju bogastev Virskega mesta.

Njihovim vprašanjem so odgovarjali **kopači** (od leve proti desni) **Janez Zupančič, Tomaž Perko, Adrian Kopitar in Tone Cilenšek**, na tej sliki se je pridružil še g. Mitja Guštin. Ker pa so bili možje zelo zgovorni, smo izvedeli še marsikatero podrobnost, npr. da je Tomaž Perko, akademski slikar, naslikal portret naše učiteljice Mojce Hrvatini, ko je hodila v 2. rased in križev pot v cerkvi sv. Jožefa v Ivančni Gorici.

Naša intervjuvanska ekipa je imela kar nekaj dela, da je gospode prepričala, da so govorili malo bolj počasi. Že dolgo se namreč niso videli in so si imeli marsikaj povedati, odgovarjanje na naša vprašanja so bila njihova zadnja skrb. A kljub temu se, če sledite nadaljevanju, ekipa šolskih novinarjev ni dala.

Koliko ste bili stari, ko ste odkopavali gomile?

Stari smo bili 13 let in več.

Kakšno se vam je takrat zdelo delo? Zakaj?

Delo se nam je zdelo zoprno, ker se je začelo zgodaj zjutraj in končalo pozno, mi pa smo radi zjutraj spali.

Kaj ste si kupili za prvi zaslužek?

Oh, kupil sem si »ameriško tankerco« – to je bila spalna vreča, ki sem si jo takrat močno želel in je bila zelo »in«.

Kakšen se vam je zdel vodja odkopavanja?

Vodja je bil zelo strog in zahteven, a smo ga imeli kljub temu radi.

Kam ste v tistih časih hodili na WC, glede na to, da je delo potekalo v gozdu?

Hodili smo v koruzo, kasneje pa smo dobili WC na štrbunk.

Ali ste to delo opravljali le zaradi denarja?

Predvsem smo ga opravljali zaradi denarja, da smo si lahko kupili knjige za v šolo ali kaj drugega. Zaslužek je bil namreč pri tem delu zelo dober za tiste čase.

Kaj so o tem menili vaši starši?

Bili so veseli, saj jim nismo pili živcev, hkrati pa smo služili svoj denar.

Ste zaradi dela dobili kakšne poškodbe?

Ja, zelo pogosto smo dobili žulje. Če si jih dobil, si si roke na debelo povil in kopal naprej. Bilo pa je odvisno tudi od tega, katero orodje si imel – kakšno zelo staro, na pol uporabno, ti je hitro naredilo krvave žulje. Zato si na delo moral priti med prvimi, če si si želel izbrati dobro, novejše orodje.

Kaj ste najbolj sovražili pri dnevih kopanja?

Najbolj sem sovražil bujenje, saj nas je vodja budil s pesmijo If I were a carpenter Manfreda Manna.

Kaj ste si najbolj zapomnili?

Kako je potekalo življenje v časih, ko je bilo vse bolj strogo.

Ali je kdo kdaj kradel izkopanine?

Ne, saj smo takoj, ko smo začutili nekaj trdega, poklicali glavne arheologe.

Kaj ste naredili, če je deževalo?

Če je deževalo, smo si iz polivinila naredili zaščito ali pa sploh nismo kopali oz. smo z izkopavanjem zaključili.

Kje ste dobili malico?

Prinesli smo si jo sami.

Kdo vam je prinesel vodo?

Vodo nam je pripeljal gospod Stanko Gabrovec, ki je bil vodja odkopavanja.

Kdaj ste imeli odmor?

Odmor smo si vzeli sami, ko v bližini ni bilo vodje.

Kdaj ste prihajali na odkopavanje?

Prihajali smo zgodaj zjutraj, še pred zoro, odhajali pa smo pozno zvečer.

Koliko časa ste kopali eno gomilo?

Kopali smo jo leto do dve leti.

Ali ste kopali med šolskim letom?

Ne, kopali smo med poletnimi počitnicami in takrat je bilo zelo vroče.

Če bi imeli možnost odkopavati nove gomile, ali bi to storili?

Da, to bi storili z veseljem.

Ali mislite, da so pod zemljo še kakšne gomile, ki bi se jih dalo odkopati?

Menimo, da so.

Gospod Tone Cilenšek pa nam je povedal tudi zgodbo ...

Ko smo med počitnicami odkopavali gomile, nas je poleg vodje nadzirala tudi študentka arheologije. Tudi sama je kopala z nami in si močno želela, da bi odkopala izkopanino, saj bi dobila nagrado. Ko smo že vsi odšli na malico, je ona še vedno kopala. Nihče je ni preveč maral, saj je bila zelo ukazovalna in preveč samozavestna. Zato smo ji nekega dne v zemljo podtaknili piščančjo kost. Kmalu za tem, ko se je vrnila na delo, jo je tudi odkopala in vsa napihnjena nam jo je razkazovala. Ko jo je pokazala vodji odkopavanja, jo je sramotno okregal, saj je mislil, da se norčuje. Naslednji dan je na odkopavanje ni bilo ... prišla ni nikoli več.

Zapisale:

Ajša Hodžić, Pia Zupančič in Brina Ravbar iz 6. b ter

Tina Omahen iz 6. c

Izkopavali pa niso samo na Viru pri Stični, ampak tudi na Vrhpolju oz. na Studencu. Tam so izkopavali gomile. Na to temo je *Pia Zupančič (6. b)* že lani napisala seminarsko nalogo. Da pa ni bil trud zaman, jo objavljamo tudi tukaj, da se seznanite z ostalimi najdbami.

ARHEOLOŠKA NAJDIŠČA V STIČNI: GOMILE²

avtorica: Pia Zupančič, 6. b

Raziskovalna vprašanja:

1. Kako se imenujejo ljudje, ki raziskujejo zgodovinska dejanja?
2. Kaj so grički sredi travnika na jugovzhodni strani Ivančne Gorice?
3. Kdaj so nastali ti grički?
4. Zakaj so nastali?
5. Kaj so našli v njih?

Pogled na gomilo s severne strani

Pogled na gomilo z vzhodne strani

Pogled na gomilo z južne strani

Pogled na gomilo z zahodne strani

Arheologija je veda, ki raziskuje, kako so ljudje živeli v pradavnini, katero orodje in orožje so uporabljali in kako so pokopavali mrtve.

² VIRI in LITERATURA: Stane Gabrovec: Stična I, Naslebinska izkopavanja, str. 34—40; Arheološka obvestila – glasilo arheološkega društva: Arheološka najdišča Dolenjske, str. 59—64; spletni viri https://sl.wikipedia.org/wiki/železna_doba; UČ Družba in jaz 5, str. 76; ustni viri babice.

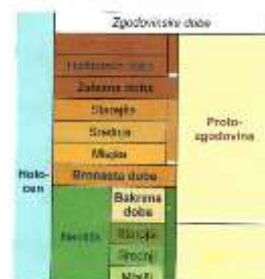
Stična ima dve področji arheoloških najdišč:

- a) naselbina na Viru pri Stični,
- b) gomile na Vrhpolju.

Opisala bom gomile, ker je tam izkopavala tudi moja babica, Jožefa Robek.

Gomile so kraj, kjer so ljudje izkopavali mrtve v času od 8. do 3. stoletja pred Kristusom.

Zgodovinska Stična spada v halštatsko obdobje oziroma v starejšo železno dobo. To je obdobje od 8. do 3. stoletja pred Kristusom.

V železni dobi so ljudje uporabljali železno orodje in orožje. Nakit je bil iz stekla in jantarja. Orodje so uporabljali pri obdelavi zemlje (motike, strgala, kladiva, razna vretena, posode itd.). Orožje so uporabljali vojščaki v boju z nasprotniki, ki so jih napadali, in za lov (razne sulice, meči, oklepi, čelade, bodala, kopja itd.).

Keramične posode na nogi

Pokrov bornaste situle

Na Viru so živeli ljudje, ki so imeli svojega poglavarja. Naselje je bilo ograjeno s kamnito ogrado.

Prazgodovinska gomila s kamnitim vencem

GOMILE

Ko so ljudje umrli, so jih pokopavali v gomile.

To so bili hribčki, ki so še danes vidni.

Stiške gomile se nahajajo na vzhodnem delu Ivančne Gorice, to je na Studencu in na Vrhpolju. Tam je več gomil. Strokovnjaki pravijo, da jih je okoli 50. Nekatere so že prekopali, druge pa so še nedotaknjene. V gomilo so pokopavali ljudi tako, da so na sredino pokopali poglavarja, okrog pa so polagali mrtve in jih potem zasipali.

GOMILA

Gomila je bila visoka približno 2 metra. V njej je bilo okrog 50 grobov. Ljudi so pokopavali v krstah. Zraven so jim dodali tudi kakšno orodje ali orožje. Tako so našli moške in ženske grobove.

V moških grobovih so bile sulice, oklepi, vojne sekire in ščiti.

vojna sekira

bronast polnovojni meč

V

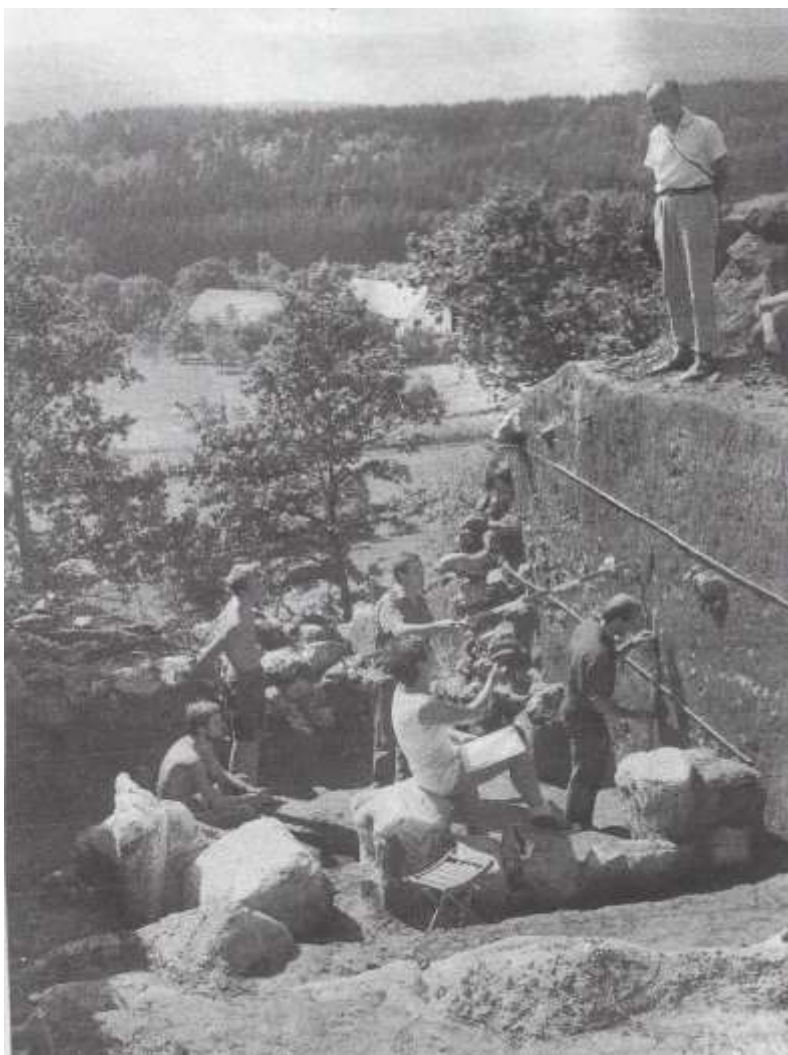
ženskih grobovih so bili ženski okraski: ogrlice iz stekla, zlata, jantarja, razne zaponke – broške, ki jih arheologi imenujejo fibule.

glinasta posoda

V grobovih so bile tudi posode iz gline. Vanje so mrtvim dali hrano, da ne bi bili lačni v posmrtnem življenju. Tako so lahko ugotovili, kaj so bili umrli po poklicu, če so bili bogati ali če so bili vojščaki.

Največjo gomilo so izkopavali od leta 1960 do 1966. Izkopavanje je vodil dr. Stane Gabrovec in Narodni muzej Slovenije iz Ljubljane. Vse, kar so našli, je danes shranjeno v Narodnem muzeju Slovenije.

Arheološka izkopavanja pod nadzorom dr. Stanka Gabrovca

Odgovori na raziskovalna vprašanja:

1. Ljudje, ki raziskujejo zgodovinska dogajanja, se imenujejo arhologi.
2. Grički, ki se nahajajo na jugovzhodnem delu Ivančne Gorice, se imenujejo gomile.
3. Gomile so nastale v času od 8. do 3. stoletja pred Kristusom. Zgodovinska Stična spada v starejšo železno dobo.
4. Ti grički so nastali, ker so v tistem času tako pokopavali mrtve ljudi. Na sredino so pokopali poglavarja, okrog pa so polagali mrtve in jih potem zasipali.
5. Ko so ljudi pokopavali, so jim v grobove dali posode s hrano, da ne bi bili lačni v posmrtnem življenju, zato so našli veliko ohranjenih delcev posod. Poleg posod so umrlim dajali tudi druge stvari – ženskam ogrlice, zaponke, steklene kroglice in druge okraske, moškim pa sulice, orodja, bojne sekire ipd. Našli so veliko ostankov tega, na dnu gomile pa tudi del človeškega okostja.

MOJE MNENJE

Ko sem poslušala in brala o življenju v davnini, sem spoznala, da so ljudje živeli zelo zanimivo. Odvisni so bili le od svojega dela, saj niso imeli strojev, orodja so izdelovali sami, računalnikov pa sploh niso poznali. Morali so biti zelo iznajdljivi.

INTERVJU Z BABICO JOŽEFO ROBEK**Kdaj in zakaj si delala pri arheološkem izkopavanju v gomilah?**

Pri izkopavanju sem delala leta 1961, 1962 in 1963 med počitnicami. Delo je bilo težko, a dobro plačano. Prvo leto sem delala le 7 dni, a sem zaslužila denar za vse šolske potrebščine, za nekaj oblačil, mami pa sem kupila svilen ruto, ker mi je dovolila delati.

Na rokah so se kmalu pojavili žulji, a smo roke obvezali in delali naprej. Bilo je tudi zelo vroče, ker je bilo poletje in nobene sence. Imeli smo dečka Lojzka, ki nam je nosil vodo, da nismo bili žejni.

Kako je potekalo izkopavanje?

Na Vrhpolju sta bili dve gomili, visoki približno 2—3 metre in v obliki kvadrata. Začeli smo prekopavati največjo gomilo. Seveda pa smo iz odkopane zemlje delali novo gomilo. Ta je zato vidna še danes, a je prazna (brez zgodovinskih predmetov).

Začeli smo kopati zgoraj, najprej prvo polovico gomile, nato pa še drugo polovico. Kopali smo po plasteh v globino 25 cm. Ko je bila cela plast odkopana, so nastopili arheologi. Vse so lepo zgladili, poslikali in vse posebnosti (črte, kamenje, obrise grobov) prenesli na milimetrski papir. Tako smo kopali vse do dna gomile.

Delavcev nas je bilo okrog 20. Delali smo v skupinah po 4, dva sta kopala zemljo z rovnico (posebno motiko) in jo z lopato nalagala na samokolnico, dva pa sta odvažala zemljo na kup, kjer je že nastajala nova gomila. Delali smo 8 ur, od 6. do 14. ure, in smo morali odkopati 24 m² zemlje, globine 25 cm. Pri delu smo morali biti zelo natančni.

Kdo vse je delal pri izkopavanju?

Delo je vodil arheolog dr. Stane Gabrovec in še dva druga arheologa iz Narodnega muzeja Slovenije iz Ljubljane. Kopali smo dijaki Gimnazije Stična. Dr. Stanko Gabrovec nas je marsikaj naučil o zgodovini, bil pa je tudi zelo zahteven in natančen. Naše delo so prihajali gledat tudi arheologi iz tujine.

Kaj ste našli v gomili?

V gomili smo izkopali veliko posode. Seveda je bila ta samo v koščkih. Arheologi so to natančno počistili z malimi lopatkami in nožički, nato pa so to zalili z mavcem, odrezali in odpeljali v Ljubljano, kjer so to restavrirali – sestavili v celoto. Kar je manjkalo, so zalili z mavcem.

Tako lahko danes gledamo v muzeju cele posode. Zanimive so bile železne in tiste s steklenimi kroglicami, ki so jih potem arheologi zvezali za razstavo v muzeju. Na dnu gomile smo našli dve človeški okostji, stari 2500 let.

Kaj se ti je zdelo najbolj zanimivo?

Pri izkopavanju sem se naučila veliko o zgodovini naših prednikov, predvsem o načinu pokopavanja ljudi. Zanimiv je bil tudi način dela arheologov. Še dolgo sem doma iskala po zemlji in iskala kakšne koščke posode, ki jih je bilo v okolici Stične kar veliko.

Kaj se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

O, kako težko je bilo to delo za 15 let starega otroka! A nas veliki žulji na rokah in utrujenost niso odvrnili od dela. Za malico smo jedli le paradižnikovo ali fižolovo solato in kruh, pili pa čisto vodo iz vodnjaka. Ni bilo sendvičev, soka, sladkarij, avtobusnega prevoza iz Stične. Ni bilo ničesar v primerjavi z današnjim časom, a smo bili srečni in veseli.

Poletje 1962 v gomilah

Na sliki stojijo³ (od leve proti desni): Justi Kastelic, X, Jožefa Strmole, Ciril Kavšek, Anton Borštnar, X Plut, X Klemenčič, Branko Bavdež, X Smolič, X, X. Sedijo pa (od leve proti desni): Marija Puš, Draga Sadar, X Duša, X, Milan Lampret, X Plut, Ani Kastelic, X, Martina Erjavec, Lojzek Vrhovec, Pavel Erjavec, Milan Vrhovec.

NOČ KNJIGE

Letošnja noč knjige je za razliko od lanske potekala bolj umirjeno. Izvedli smo jo na Podružnični šoli Zagradec. Mirno in idilično podeželsko okolje je res pravi kraj za knjigožerske, knjigobubske, knjigospavalne in druge knjižne aktivnosti. Čeprav so učiteljice ponudile več raznovrstnih dejavnosti, si je 37 učencev in učenk izbralo le dve vrsti dejavnosti, tiho branje in sprostitveno dejavnost.

Učenci so se ob prihodu v šolo zapodili v knjižnico, kjer so si izbrali svoj prostor pod soncem oz. bolje rečeno pod stropom. S praznim želodcem ne gre brati, zato so imeli za večerjo pravo energetske bombo – špagete bolonese. Bomba! Veselje v hiši, ki se je nadaljevalo ali v knjižnici ali v učilnici.

V knjižnici so se učenci polegli vsak s svojo knjigo v roki, nekateri tudi s priboljški, ker pač ne morejo knjige brati brez čipsa ali vsaj lizike v ustih.

³ Zapisano je po spominu ga. Robek, ker pa se nekaterih ne spomni, na tistem mestu stoji X.

Kaj hočemo! Z lahkoto bi se zgodilo, da na poti v domišljjski svet srečajo kakšnega luštnega fanta ali dekle. Res ne bi bilo vljudno, če jim ne bi bilo kaj ponuditi. Samo Bog pa ve, kako so jih drobtine ponoči tiščale in zbadale ... Če so na eni strani potovali v svet pustolovščin, znanstvenikov, raziskovalcev, mladih raziskovalcev, so na drugi ohranili hladnokrvnost današnjega mladostnika. Vsi tisti, ki vas ni bilo ... morali bi občutiti ta mir, ki je preveval zagraško knjižnico. Ko si vstopil vanjo, nisi vedel, da je sploh kdo notri, tako tiho je bilo. To je bilo srečanje smetane kulturnih bralcev, vam povem.

Na drugi strani, daleč stran od knjižnice, pa so se zabavale le 3 mladenke, ki so si izbrale sprostitveno dejavnost. Najprej so se z učiteljico pogovorile o razlogu izbire dejavnosti, potem pa so zavihale rokave. Za dobro sprostitveno dejavnost so izvedle krajšo meditacijo. Dekleta so se res prepustila živopisnim predstavam. Nato pa so

prebirale različne literarne zvrsti in vrste. Vse so se skušale vživeti v različne vloge; v pesnika, pisatelja, literarnega junaka ... Tako so bile malo žalostne, živčne, stroge, pa tudi prijetne, vesele, polne pričakovanja.

Vtisi naših knjižnih kulturnikov ...

Na ta dan sem prebrala eno od knjig Marilyne Kaye, in sicer iz njene zbirke Replika. Bilo mi je zelo všeč, saj sem bila v družbi prijateljic. Prišla bom tudi drugo leto in ponovno uživala v branju knjig. Pridite še vi! Ne bo vam žal!

Ines Glavan iz 6. c

V petek, 21. 4. 2017, smo prišli v Zagradec, da bi brali in uživali v šolski knjižnici. Ko smo prišli, smo se vse dogovorili in odšli v knjižnico. Tam smo malo brali knjige. Jaz sem brala knjigo Iskanje Eve. To je zelo zanimiva knjiga, tako da jo priporočam. Kasneje smo odšli na večerjo. Jedli smo špagete z omako. Ko smo prišli nazaj, smo brali oz. se zabavali. Pozno zvečer smo se odpravili spat. To je bila moja prva noč v knjižnici in prišla bom tudi naslednje leto.

Maja Lukič iz 6. c

Pri sproščanju ob branju smo doživele različne občutke, tako fizično kot čustveno, npr. žalost, veselje ... Bilo nam je zelo všeč, saj smo se postavile v vlogo avtorja oz. lirskega subjekta. 😊 Vsem, ki niste prišli, priporočamo, da to storite drugo leto.

Uršula Černelič, Sara Jontes, Lea Bernetič Rijavec iz 6. a

KALIGRAFSKI VIKEND

Razvoj kaligrafije se je začel s pojavom pisnega sporočanja. Naši predniki so na začetku uporabljali preproste piktograme (sličice/risbe, ki so predstavljale neko konkretno stvar, kasneje tudi pojme), iz katerih se je nato razvil klinopis. Nasledniki tega so hieroglifi, slednjim pa so sledile kitajske pismenke, tem pa končno pravi črkopisi.

Kaligrafija ali lepopisje pomeni pisanje z lepimi, čitljivimi črkami. Okrog 12. stoletja je lepopisje, ki je bilo skoraj 1000 let monopol duhovščine, postalo posvetno opravilo. Pisarji so se organizirali v cehe pisarjev, ki so prepisovali avtorizirana besedila, vendar so si le-te lahko privoščili samo premožnejši študenti. Združeni obrtniki so nadzirali tudi učenje novincev. Slednji so od začetka le risali črte in pripravljali barve. Šolanje je trajalo dolgih sedem let. V zadnjem delu je učenec izdeloval umetniško delo, ki so ga ocenili mojster in družabniki. Če so menili, da delo obvlada, je dobil naslov samostojnega pisarja. Tako je lahko šel na svoje in začel z delom, vendar pa se je moral umakniti daleč od svojega mojstra, da mu ne bi bil za tekmeca.

V začetku 15. stoletja so besedilo in slike začeli vrezovati v les in tako so nastale knjige lesorezov. Ko pa je Gutenberg iznašel tisk, se je razvoj pisav obrnil v oblikovanje pisav v tiskarske namene in za vsakodnevne potrebe. Kaligrafija je spet oživila v 19. stoletju in je še danes spoštovana kot umetnost, ki jo obvladajo le redki posamezniki.

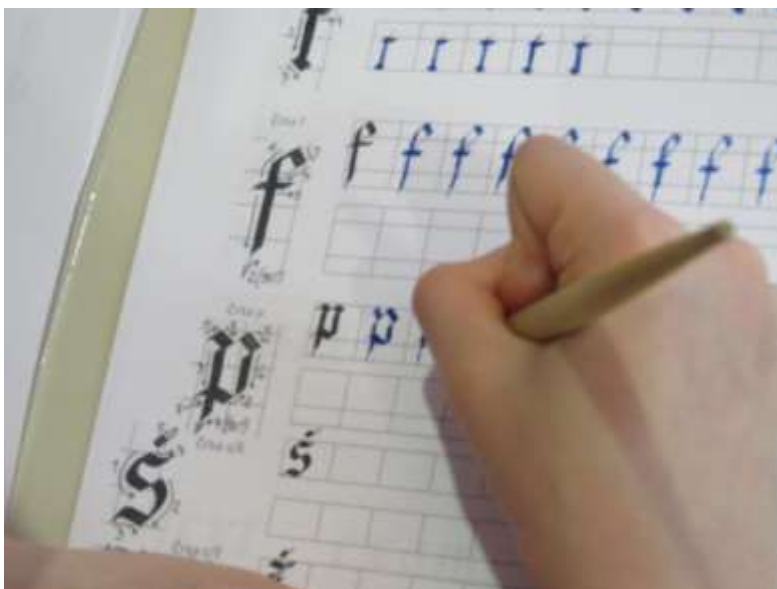
Dandanes se kaligrafi ukvarjajo predvsem s posnemanjem starih pisav, ki dajejo vabilom, čestitkam, priznanjem, naslovom, listinam in raznim okrasnim predmetom poseben čar in lepoto. Glavni pripomoček pri tem so ponavadi posebna kovinska peresa s prirezano konico, lahko pa jih nadomestijo z gosjimi peresi ali peresi iz trstja (po vzoru časov, ko nalivna peresa še niso obstajala). Seveda tudi brez črnila v raznih odtenkih ne gre. Za izdelavo inicialk (okrašenih začetnih črk), kar je posebna umetnost, se uporabljajo razna barvila in pozlate.

Najpopularnejši slogi pisav so unciala, karolina, gotica, italika in copperplate. Pisave se med seboj razlikujejo po kotu držanja peresa in tudi po obliki.

V vikendu od 12. do 14. maja 2017 sva učiteljici Andreja Robek Perpar in Katja Bizjak organizirali tečaj kaligrafije. Sami sva se kaligrafije naučili pri mojstrici kaligrafije Loredani Zega.

V petek smo se ob 14. uri odpeljali proti Seči, v mirno primorsko okolje, kjer smo se namestili v ČŠOD Burja. Prvi dan je 29 učenk in učencev od 6. do 9. razreda spoznalo kratek povzetek zgodovine pisave, ogledali pa so si tudi peresa, ki so jih dobili v last za čez vikend, ter njihove sestavne dele. Po večerji smo skupaj odšli razmigat naša telesa, saj imajo takoj pod Formo vivo, tik ob obali, postavljeno telovadnico na prostem. Otroci so neizmerno uživali, saj so že malo zavohali počitnice ...

V soboto se je začelo pravo garanje. Učenci so prvič preizkusili peresa, začele so se prve packe, saj pač nismo navajeni takega pisanja, da je potrebno za vsako črko pomočiti pero v črnilo. Ob sledenju navodil so hitro usvojili držo peresa, kot, pod katerim morajo pisati, kaj je narobe, če pero ne piše ali pa mogoče zaliva ... Črke v delovnem zvezku so razdeljene po skupinah, saj

imajo določene črke skupne elemente in poteze, zato je vsak lahko napredoval s svojim tempom – nekateri so tako dlje časa vadili zapis ene črke, medtem ko so drugi že hiteli naprej. Učenci so ugotovili, da pisarjem res ni bilo enostavno.

Potrebovali so mir in močno koncentracijo, ki pa je seveda ob dolgem sklanjanju nad delovne liste popustila. Takrat so lahko vstali, se sprehodili do sosednje mize ali pa odšli ven ter se malo razmigali. Na voljo so namreč imeli športne rekvizite, ki so jih zelo redno uporabljali (igrali so namizni tenis, nogomet, badminton ...). Delo je potekalo dopoldne od 8.30 do 12.00, popoldne pa od 14.30 do 18.00. Vsi so zelo hitro osvajali starodavno pisavo gotico teksturo. Prvič so jedli z umazanimi rokami, saj so bile le-te popackane s črnilom, ki se ni hotelo izprati. Skupaj s kuharjem smo ugotavljali, katero čistilo bo raztopilo tinto, ki se je že vžrla v jedilne mize ... A vse smo uspeli ugotoviti. Po večerji pa smo se odpravili na daljši sprehod. Šli smo do Portoroža, v znamenito slaščičarno, ki slovi po najboljšem sladoledu in torticah daleč naokoli. Z zadovoljnimi obrazi, z nosom, polnim vonja po poletju, smo se odpravili spat.

Sledila je nedelja, zadnji dan. Čas je bil, da se učenci lotijo izdelave izdelka. Naučili so se načrtovati kvadratno postavitve (načrtovanje vrstic, razmikov med njimi), za izziv pa sva z učiteljico pripravili tudi krožno obliko zapisovanja. Vsi so dokončali oba izdelka, na katera so bili ponosni. Ugotovili so, da so za samo 2 izdelka potrebovali kar 4 ure. Niti v sanjah si niso mogli predstavljati, koliko ur so potrebovali pisarji, da so prepisali eno knjigo ... Vsi so osvojili pisavo, zdaj pa se lahko z oblikami poigravajo tudi doma. Izdelke smo razstavili tudi v šoli. Kaj pa veste, mogoče se pa naslednje leto vidimo s teboj.

Tako kot včasih so tudi danes le nekateri posamezniki postali del zgodbe o razvoju pisave ...

Andreja Robek Perpar, prof.

VTISI UDELEŽENK IN UDELEŽENCEV

Tabor nama je zelo všeč, ker sva se naučili nove pisave in z veseljem se ga bova udeležili naslednje leto.

Živa Batis iz 6. b in Vida Kovačič iz 6. c

Tabor je bil zelo lepo doživetje. Naučili smo se kaligrafske pisave, se ves čas smejali in se nasploh imeli zelo lepo.

Uršula Černelič in Lea Bernetič Rijavec iz 6. a

Super, super, super in še enkrat super! Najboljše od vsega pa je bila vizualizacija, sladoled, kaligrafska pisava je bila tudi super. Upam, da bo to tudi drugo leto, saj zagotovo pridem!

Klara Kocmur iz 6. VG

Kaligrafski vikend nama je bil zelo všeč. Naučili smo se lepopisne pisave. Seveda pa ni manjkalo športa in sprostitev.

Nal Roš Omahen in Žak Šparl iz 6. b

Vikend je ekspresno hitro minil, bil je poln zabave, dobre družbe in hrane, za povrh pa seveda še poučen. Vsem nam bo ostal v lepem spominu. ☺

Ana Valič iz 8. c,

Elizabeta Valič, Lana Benčan in Maša Omahen iz 9. b

MLADI LITERATI **POEZIJA**

Letošnje leto smo bili pri urah slovenščine še posebej ustvarjalni. Potekal je izbor DOMOVINSKE PESMI, ki bi jo avtor/-ica prebral/-a na podelitvi nagrad za športnika leta v Občini Ivančna Gorica. Nastala so krasna besedila, tako po vsebini kot obliki. Čeprav bi morale najboljše priti na koncu, izbrano pesem, ki jo je na podelitvi prebrala avtorica Zoja Peteh iz 7. b, objavljamo kot prvo.

SLOVENIJA

avtorica: Zoja Peteh, 7. b

Ko bereš novice v časopisu in na spletu,
te prešine, kaj vse je na svetu,
ljudi v nove in nove šoke meče – kot skakalnica.
Lakota, vojna in beda marsikje so postale stalnica.

Tako zavzeto primerjaš domovino svojo
in kmalu se ti zazdi,
da Slovenija kot čist biser nad ostalimi lebdi.

Vendar nas odlikuje prijazno okolje,
upoštevajoč za izražanje lastne volje,
brez strahov, da zjutraj zbudiš se s puško, naperjeno v glavo,
da možnost imaš za sproščeno zabavo,
da lahko po mestu se sprehajaš brez maske, ki bi prekrila zavist,
da lahko za knjigami, neupoštevajoč rase in spola visiš.

In med branjem športnih novic v časopisu
opaziš, da je Slovenija med drugimi v čudovitem risu.
Začutiš ogromen ponos na svojo domovino,
zazreš se v globoko morja modrino,
pogledaš s prostranstva širno sinjino neba,
vmes pa zemljo, ki pridelek nam da.
Oči narave k ohranitvi roteče
barve bele, modre in rdeče.

Tako ob plapolanju slovenske zastave
v mislih z njo odkrivam nove zaklade,
himno, ki bi jo lahko sprejeli namesto ustave.
Tu se občutek prijeten pojavi neznan,
naenkrat se ti zdi potovanje v tujino zaman.

Čisto za vrat se ti naenkrat prikrade silovita ljubezen.
Zamisliš se, zakaj nisi do nje večkrat in bolj nežen –
kot močna upanja luč ti v srce osvetljuje,
s tabo je, tudi v primeru, če vlada neurje.
Zaščita in ljubezen tvoja,
oh, Slovenija moja!

NAŠA DOMOVINA
avtorica: Neli Zajc, 8. c

Naša domovina, naše srce,
ko lepota pesem si zapre oči,
čaka na nov dan,
ki se daleč za gorami
prebuja in zaspí
ter vsako jutro upa
na najbolj mirne dni.

Vsak, ki ljubi domovino,
vsak, ki srečen je junak,
bo vedno srečo nosil s sabo,
tudi ko bo dan težak.

Ker za našo domovino
vredno je živeti,
tudi ko je tesno v srcu,
nas lepota njena oživi,
šumenje rek daje moči
in solze sreče prebudi
vsak pogled na žarke,
ki obsijejo našo domovino.

PRIJETNO DOMAČE
avtorica: Ana Valič, 8. c

Slovenija, domovina moja,
z gozdom posejana,
z gorami obdana,
s cvetjem postlana.

Lepota nje
z obiski iz tujin potrjevana.

Lepa in domača
kakor občina naša.
Ivančna Gorica –
najprej mala vasica,
sedaj velika
občina je.
Prijetno domače njeno geslo je
in res tako tudi počutimo se.

HVALA TI, DOMOVINA**avtorica: Eva Krnc, 7. b**

Hvala ti, domovina, za vse, kar nam nudiš,
za ves smeh in veselje, ki ga v nas budiš.

Hvala ti za Štajersko,
kjer je sladko vino kralj sveta.

Hvala ti za Primorje,
kjer se sreča otrok ne konča.

Hvala ti za Gorenjsko,
kjer duša zavriska na vrhu gora.

Hvala ti za Prekmurje,
kjer se najlepše vidi ljudi gostoljubje.

Hvala za Koroško,
kjer se skriva naša mladost.

Hvala ti za Notranjsko,
kjer Cerknjsko jezero nosi skrivnost.

Hvala ti za Belo krajino,
kjer Jurij poljublja pomladno milino.

Hvala ti še za mojo lepoto Dolenjsko,
kamor se rada vračala bom vse življenje
tuzemsko.

Si ljubljena moja ti meni domovina,
v srcu mojem boš vedno edina,
tu moj dom je in moje hrepenenje,
srca ponos in mladosti žvrgolenje.

DOMOVINA SLOVENIJA**avtorica: Nika Haler Metelko, 7. b**

Moja draga domovina,
res si zelo lepa,
s svojimi gozdovi nas prekrivaš,
ti so le najljepši.

Bela, modra in rdeča –
take barve je naša zastava,
zdaj se blešči in plapolata
ponosno na slovenskih tleh.

Ponosni smo zdaj mi, Slovenci,
da lahko si naša domovina,
zate smo se mi borili
in te tudi pridobili,

draga naša domovina!

SLOVENIJA, DOMOVINA MOJA DRAGA**avtorica: Milica Sekulić, 7. b**

Slovenija, domovina moja draga,
kaj bi brez tebe jaz počela,
le kaj bi se zgodilo, če te ne bi imela?

S tabo sem vesela in srečna,
moja ljubezen do tebe bo večna!

Kamorkoli bi odšla,
bi močno pogrešala
plezanje na tvoje najvišje vrhove,
sprehajanje skozi tvoje bajne gozdove,
poslušanje ptic in gledanje zvezd.

Slovenija, domovina moja draga,
kaj bi brez tebe jaz počela,
le kaj bi se zgodilo, če te ne bi imela?

S tabo se počutim domače,
čeprav prihajam od drugod,
s tabo sem sproščena in upanja polna,
tudi takrat, ko imam slab dan
ali pa sem bolna.

Slovenija, domovina moja draga,
kaj bi brez tebe jaz počela,
le kaj bi se zgodilo, če te ne bi imela?

SLOVENIJA**avtorica: Nina Bregar, 7. b**

Moja domovina,
ti si ena in edina.
Usoda lepa je tvoja,
o, Slovenija moja.

Srečni smo vsi,
saj sovražstvo je pregnano
in veselje zasejano.
Ko jeze se znebimo,
pa si skupaj oprostimo.

Slovenija moja čudovita,
si z gozdom vsa prekrita
in po jamah znamenita.

Na Triglav ne pozabimo,
raje se kar nanj vzpnimo.
Poleti pa v morje zavijmo
in se v globino potopimo.

Slovenija nas povezuje
in v prijatelje združuje.
Tu nikdar nisi sam,
ker so tudi drugi tam.

Slovenija, rada te imam,
saj so tu vsi, ki jih poznam.
Zdaj se lahko le še veselimo,
ko pa imamo takšno domovino.
Usoda res lepa je tvoja,
o, draga Slovenija moja.

DOMOVINI***avtorica: Alja Štaudohar, 8. c***

Zjutraj, ko se zbudim,
mi skozi okno žarki posvetijo,
pogled zastre se mi v mojo domovino ...
Slovenijo z gozdom posejano,
z dobrimi ljudmi nasmejana.

V očeh zasveti se mi hribovita
površina, kjer se še slana ni stalila.
Na vrhu hriba še cvetje se
odpira ter na svoje liste čebelice nabira.

Tam v daljavi kozolec star stoji
in sveže seno na njem se suši,
saj topli sončni žarki bilke osušijo,
da potem jih otroci za klobuke si zavihtijo.

Kadar je potrebno izpovedati ljubezen, je najbolje preizkusiti najprej v pesmi. Mogoče pa se ti porodi kakšna sijajna zamisel, kaj povedati svoji simpatiji. Sicer se pa ti, ko si zaljubljen, dogajajo prav čudne reči: slišiš travo rasti, zasanjano gledaš predse in ne veš, ali te luna nosi ali te je kakšna zvezdica potrkala ... <3 LJUBEZENSKE PESMI <3

OBČUTEK LJUBEZNI***avtorica: Pia Pajk, 7. b***

Moje življenje je bilo zagrenjeno,
dokler nisi vstopil ti.
Zdaj sem srečna, vzpostavljena,
vendar nekaj manjka mi.

Predana sem ljubezni, to drži,
predana sem strasti, vendar je ni,
predana sem občutku, ki presega me,
a to še ni vse.

Nekega dne sva se srečala,
v parku na klopci se poljubila,
to mi je všeč, to je to, manjkalo mi je,
plus pogrešala sem te.

Predana sem ljubezni, to drži,
predana sem strasti, vendar je ni,
predana sem občutku, ki presega me,
a to še ni vse.

LJUBEZEN***avtorica: Lina Sekirnik, 6. b***

Kdo pozdravil bo drevo,
v katero je zapisano:
Jaz in ti skupaj sva
močnega srca.

Drevo umrlo bo
kakor samcato nebo.
Ljubezen zapravljiva
in srca lomljiva.

Saj ljubezen je krivična,
želja resnična.
Vse lepo in prav beži,
ko jutro se zbudi.
A ti ostaneš sam
en prazen hram.

Saj ljubezen je bolezen!
Neopisljivo, s čustvi prekrito
in skrito:
zardiš, omedliš in zboliš.

KDAJ BO PRIŠEL TISTI PRAVI***avtorica: Ula Regali, 6. b***

Ljubezen se znova in znova rodi,
a kaj, ko na voljo nam niso vsi,
ki všeč bi nam bili.

Želimo, da tistega pravega na loteriji zadeli
bi,
a kaj, ko srce nam lahko zlomijo vsi.

Potem ni kotička, kjer robčki ne bi bili,
ker naše srce tako grozno trpi.

ZVEZDE***avtorica: Lea Bernetič Rijavec, 6. a***

Ko noč se spusti,
takrat luna prihiti
ter zvezde zbudi.

Zvezde žareče
ter na nebu prelepe,
vso noč prižgane.

Zvezde, zvezdice
z dnevom izginejo
in se skrijejo.

LJUBEZEN***avtorica: Nika Mehle, 6. b***

Ljubezen je kot tiha noč,
ki se v temi rodi.
Je hladen hlad,
ki ga občutiš na očeh.

Ljubezen je kot
rdeča roža, vroča kot
sonce in hladna kot noč.

Ni žalost, ampak je veselje,
je tiha, a tudi skrita v očeh.

FANTJE***avtorica: Ana Oblak, 5. c***

Fantje včasih delajo sranje,
včasih pa prinašajo sanje.

Z njimi smo nastali mi,
ne pa tudi angeli.

Če želiš si s fantom spat,
moraš 'met otroke rad.

Če fant te poljubi, tebe zasnubi,
rad te ima, te nikomur ne da.

LJUBEZEN**avtorica: Brina Ravbar, 6. b**

Ljubezen je lepa stvar,
zanjo veliko ljudem je mar.
Največkrat spomladi zacveti,
a prva hitro izhlapi.
Če si drugega želi,
starega izgubi.

A nekateri so brez src,
ker jim je v mladosti naredilo krc.
To je kot taka bolezen,
ki sovraži ljubezen.

LJUBEZEN**avtor: Arnel Muhič, 6. b**

Ljubezen rabi čas,
da odkrije čarovnijo v sebi.
V sanjah, v duši,
v srcih, v mislih
je neka oseba,
do katere to čutiš.

LJUBEZEN**avtorica: Lejla Ekić, 6. b**

Ljubezen je lepa,
ljubezen je slepa,
najlepša takrat, ko pride pomlad.

Ne glede na starost,
imejmo se radi,
saj ko pride ljubezen,
se to sploh ne more ustavit'.

Zaljubimo se večkrat
in ne samo enkrat,
saj ko prva ljubezen izhlapi,
takoj nova dozori.

LJUBEZEN**avtorica: Jana Tratar, 6. b**

Ljubezen je čustvo, ki hrepeni,
ima lepe oči, nasmeh,
ki srečo prinaša mi.

Ko pride mimo mene,
srce zastoji.

Ves čas mislim nanj,
a on gleda drugam.

LJUBEZEN**avtorica: Ajša Hodžić, 6. b**

Ljubezen te zmede
in te čisto v drugi svet odvede.

Pride, kadar hoče,
takrat te ne zebe,
ampak ti je vroče.

Tvoja volja nanjo ne vpliva,
zadnjo res ni nobenega zdravila.

Vedno bo v tebi bila
in nikoli ne bo stran odšla.

A če odide,
ne boj se,
kmalu nova pride.

LJUBEZEN**avtor: Nal Roš Omahen, 6. b**

Prvi pogled je kot razgled,
ki gleda ljubezen.

Ljubezen je nora bolezen.

Ko ljubezen dozori,
najlepše diši.

V 6. razredu so ustvarjali haikuje. Za tiste, ki ne veste, kaj to je ... HAIKU je japonska pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov. Prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem. Saj se spomnite zlogovanja v 1. razredu, mar ne? Ma-ma, ra-ču-nal-nik ... Posebnost haikuja je v tem, da zelo zgoščeno prikazuje trenutek iz narave, ki je povezan z dogajanjem v človekovi notranjosti. Zato ni čudno, da so najpogostejše teme letni časi, rastline, živali, naravni pojav ipd.

Mogoče spodnji haikuji ne ustrezajo definiciji, ampak se še učimo, učence lahko pohvalimo za dobro opravljen izziv.

Rasti, rasti, ti,
da boš segla do neba,
zlata sončnica!
(Ines Glavan iz 6. c)

Ptički pojejo,
čebelice delajo,
jaz pa smejim se.
(Tina Omahen iz 6. c)

Glasba je lepa,
ko krila svoja razpre,
v glavo zleti.
(Neža Marinčič iz 6. c)

Gore so mrzle,
te visoke so zelo,
po njih hodimo.
(Urban Ulcej iz 6. c)

Pisana zelo,
mešane barve ima,
gledam jo rada.
(Jerneja Nograšek iz 6. c)

So lepe, svetleče,
na nebu svetijo.
Z luno tam
gori stojijo.
(Nika Mehle iz 6. b)

Pomlad je prišla,
drevesa so cvetela,
ptički so peli.
(Erik Pevc iz 6. a)

Sivo na zlatem
kakor brez zanimanja
v temo gleda.
(Nal Roš Omahen iz 6. b)

Zvezde so bele.
Šesterokrake lepe.
Sijejo Zemlji.
(Žak Šparl iz 6. b)

Ptice pojoče,
radosti zbujaajoče
in bedastoče.
(Lina Sekirnik iz 6. b)

Nad mano nebo,
ob meni lepo drevo,
mi ptice pojo.
(Lisa Pina Bašnec iz 6. b)

Vrata odprem,
zopet zaprem,
nimam več čustev,
le še besede.
(Jana Tratar iz 6. b)

Sonce že sije,
dežek hitro prihaja,
lunca nagaja.
(Klavdija Dremelj iz 6. c)

Jutro se zbudi,
lepo sonce zažari,
obrazke prebudi.
(Ajša Hodžič iz 6. b)

Zvezde se svetijo,
zvezde se lepijo.
Lepijo se na nebo,
kjer je res zelo lepo.
(Pia Zupančič iz 6. b)

Zvezde so lepe
in potihno na nebu
zvečer sijejo.
(Lana Marinčič iz 6. a)

Sonce se sveti,
gori na nebu gori,
od sreče žari.
(Ula Regali iz 6. b)

Pomlad je že tu,
vse cveti in se smeji,
vse že zeleni.
(Deva Dušič iz 6. b)

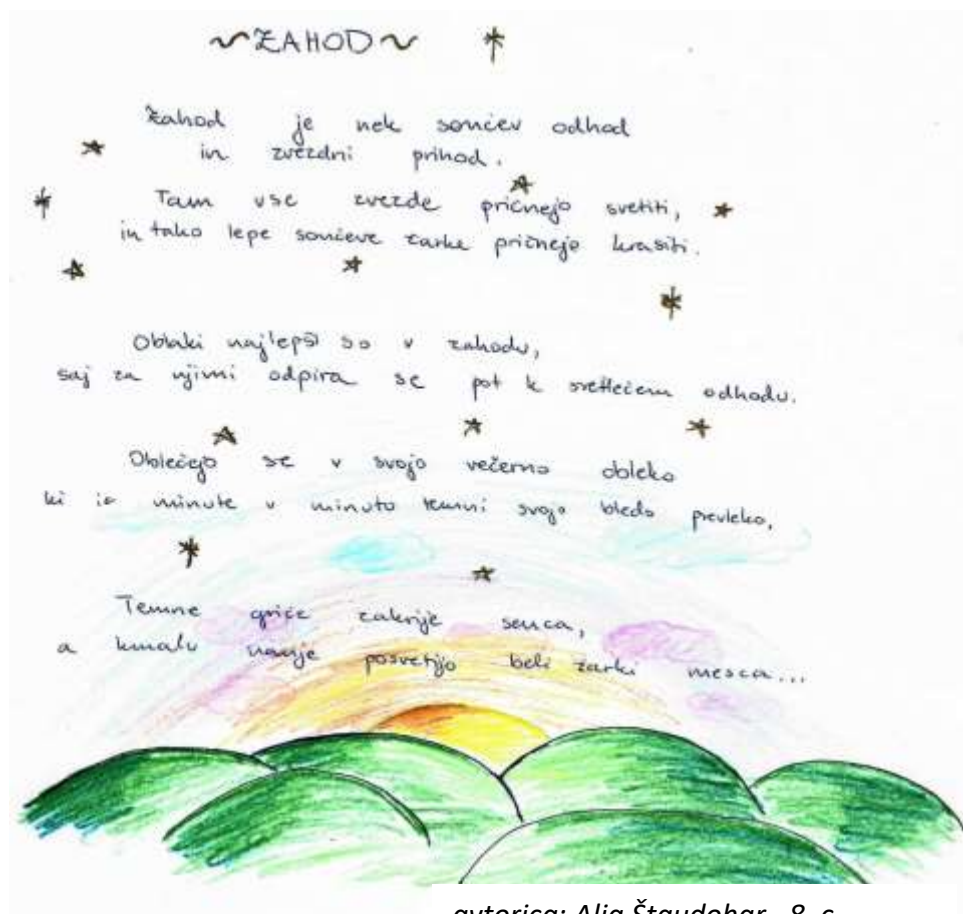
Ali ste vedeli, da je slovenska himna, Zdravljica, **likovna pesem**? To pomeni, da je pesnik kitico zapisal v obliki nekega predmeta. Poskušaj doma obkrožiti eno izmed kitic Zdravljice in ugotovi, v kakšni obliki je zapisana. Spodaj pa so izpod peres in barvic naših učencev in učenk nastali naslednji izdelki.

avtor: Simon Vidmar, 8. c

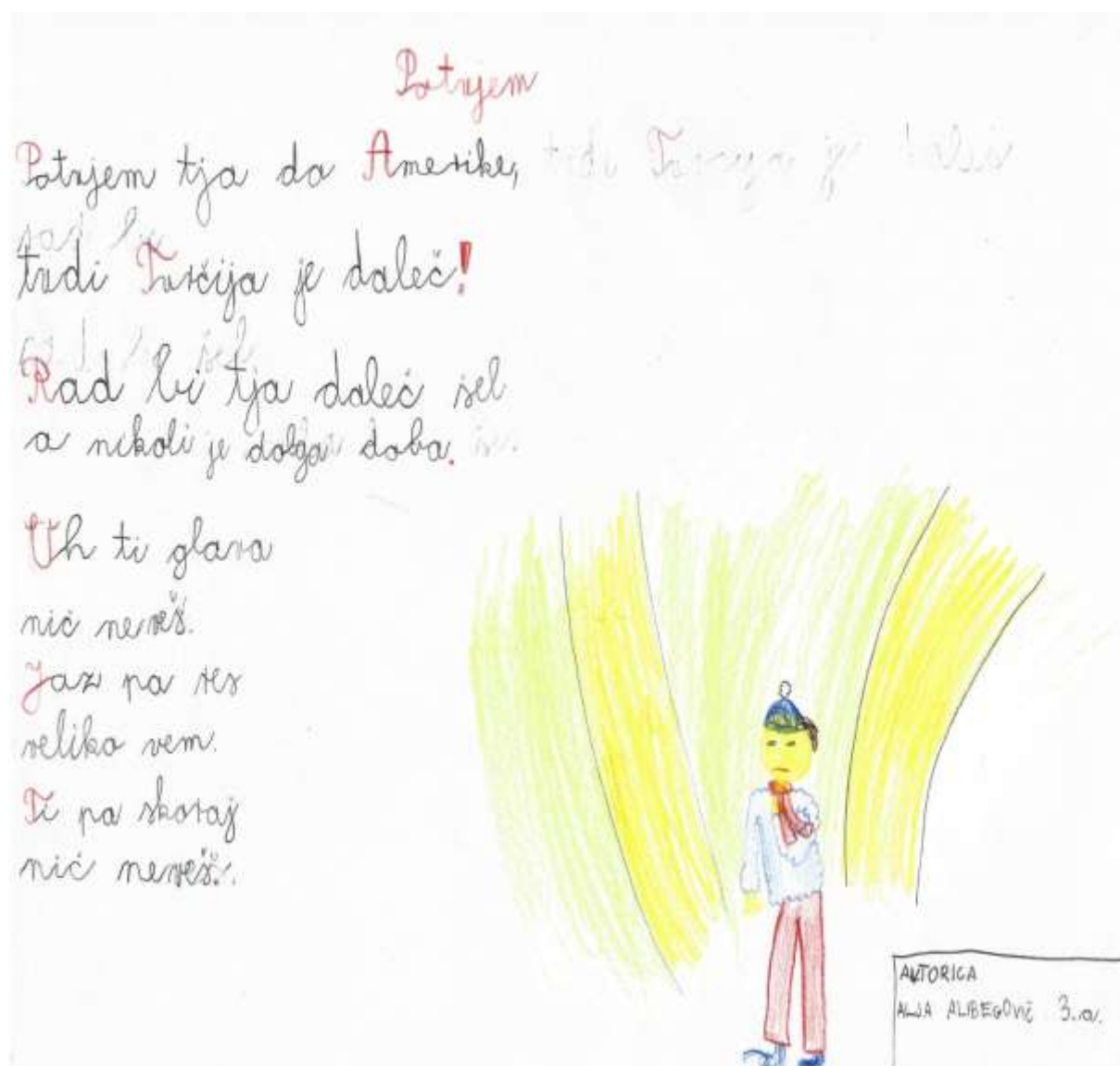
avtorica: Tajda Ilar, 8. c

avtorica: Alja Štaudohar, 8. c

avtorici: Tinkara Kastelic in Jerca Finec, 3. a

avtorica: Alja Alibegović, 3. a

Lana
Erjavec

Sonček kje si ??

Sonček kje si,
sonček kje si?

Kje si skrivaš,
tu te ni!

Boter mesec pa že spi!

Sonček pridi,
sonček pridi.

Kje pa si?

Pridi k meni.

Sonček pridi spod gore,
da zvezde lahko odplavale.

avtorica: Lana Erjavec, 3. a

avtorice: Kristina Gajić, Belma Ramić, Sanja Grabovac, 3. a

avtorica: Ines Glavan, 6. c

Ko ptica vzleti,
pomlad se zbudi.
Ko kila razpre,
se knjiga odpre.

Dan za dnem se letajo strani,
a leta težje hitra kot mi.
Ko pa pesnik vdršiti,
ne so napisane vse strani.

Pesem nalog je ne končana.
in pričenja se zabava.

A ker ta ne gre tako;
daj pobiti s to stvarjo.

Radi vas imamo vsi,
in nato razlino ti.

To napomni si nalog ti;
da niso hudo ti na očni.

avtorica: Klavdija Dremelj, 6. c

avtorica: Klavdija Dremelj, 6. c

avtorica: Sara Miglič, 6. c

avtor: Urban Ulcej, 6. c

 PROZA

Ustvarjanje pesmi predstavlja prav poseben izziv, saj moraš poiskati rime, ritem, obračati besede ali pa si izmišljevati nove, kot to zelo rad počne Pavček. Tokrat predstavljamo zgodbe, ki so jih ustvarjale domišljijske glave naših literatov. Nekateri so svoje besedilo opremili z lepimi risbami.

Najprej vam predstavljamo ljudsko slovstvo, za katerega veste, da se širi od ust do ust. Čeprav imamo občutek, da mora biti zelo zelo staro, pa temu ni tako. Ljudsko slovstvo nastaja še danes. Vsakič, ko si kakšna mama izmisli pravljico za lahko noč, vsakič, ko se oče pošali in zapoje smešno pesmico za zabavo otrok, nastane potencialni material za ljudsko slovstvo – vse je odvisno od vašega spomina. Učenca in učenke so pri izbirnem predmetu ŠNO dobili nalogo, da malo povprašajo naokrog. Izvedeli so zgodbe, ki morebiti, ker smo jih zapisali, začnejo prehajati iz roda v rod. Ugotovili so tudi, da so se uspešneje ohranile pesmi (ki jih sicer objavljamo pod naslovom Proza, ampak se svoje napake zavedamo), manj pa so slišali pripovedk.

Tilnu Slapničarju (7. a) je mami povedala zgodbo: »Enkrat sem odšla past konja po imenu Lorin. Tam je lepo mirno zaspal, nato pa je mimo prigalopiral nek konj in Lorin se je ustrašil in je skočil ter vlekel. Namesto da bi ga izpustila, sem ga fino držala in tista vrv je šla po celi moji roki in celo sem imela krvavo. Nato sem padla, konj pa me je vlekel za sabo po trebuhu.«

Povedala mu je tudi pesmico.

Nekoč, nekdam živel je policaj,
imel je malino,
še rajši Nino,
nekoč, nekdam ...

Lani Plevnik (7. b) je bila pesem, ki ji jo je povedala babica, zelo znana. Kako ne bi bila, če pa se je je tudi ona učila v nižjih razredih, lahko jo celo zapojete. Gre pa takole:

Rdeče češnje rada jem,
črne pa še rajši.
V šolo tudi rada grem,
vsako leto rajši.

Se tudi vi spomnite **Jakca in čarobnega fižolčka**?

Jakec je bil mali pobalin iz revne družine. Nekega belega dne se je odpravil na trg prodat svojo kravo. Videl je moškega, ta pa mu je hotel v zameno za kravo dati tri fižolčke.

Ko je prišel domov, mu je mama jezo vzela fižolčke in jih vrgla stran. Jakec se je zjutraj zbudil in cel začuden gledal skozi okno. Pred njegovo hišo je stala mogočna, velika rastlina. Visoka je bila toliko, da je segala visoko v oblake. Odločil se je, da bo splezal in pogledal, do kod ta rastlina vodi. Ko je končno po dneh in nočeh prišel, je na koncu te rastline videl ogromen grad. V njem je živel sam velikan. Jakca je opazil, vendar ker je bil fant iznajdljiv, ga je ukanil, mu sunil zaklad in se hitro odpravil k hiši.

Ko je prišel, je vzel sekiro in posekal čudežno rastlino. Z mamo sta postala bogata in vsi so še zmeraj živeli srečno.

Dedek in babica sta svoji vnukinji **Larisi Zafran** (7. b) povedala, da so jima starši velikokrat pripovedovali zgodbe, a največkrat sta slišala tole ...

JEŽEK JANČEK

Nekega dne je mama mesila kruh. Njen sin Janček je vedno hotel biti zraven. Zaradi tega ga je podila: »Beži, no, ježek!« Bežal je stran in se igral naprej. Ko pa mu je nekega dne mama to rekla, se je res spremenil v ježa. Ker tam ni mogel živeti, se je odpravil v gozd. Izkopal si je jamo in tam prebival 9 let.

Tam blizu pa je bil grad. Nekega dne je srečal grofa. Grof se je izgubil v gozdu. Janček se je ponudil, da mu pomaga, vendar za eno njegovih hčera. Ko sta prišla domov (v grad), so se hčere morale odločiti. Dve starejši ga nista hoteli, najmlajša pa, saj je rešil njenega očeta. Srečno sta se poročila.

Ko sta stala pred oltarjem, se je spet spremenil nazaj v mladeniča. Starejši sestri sta ugotovili, kako je lep. Vendar se Janček ni hotel poročiti z nobeno drugo kot s tisto, ki ga je rešila ježeve kože.

Zagotovo poznate zgodbo o našem narodnem junaku kralju Matjažu. Eno različico je od svoje stare mame slišala in zapisala tudi **Zara Vencelj** (7. b).

Nekoč je živel pravičen kralj. Na njegovo ozemlje so prišli Turki, ki so želeli zasesti to deželo. Kralj Matjaž jo je seveda branil. Vendar pa je s svojo vojsko stopil pred goro in ta se je odprla in jih potegnila vase. Zdaj Matjaž sedi na prestolu in ko se bo njegova brada 9-krat ovila okoli njega, bo prišel iz gore in bo rešil svoje ljudi.

Naslednji zgodbi pa je prispeval **Aleksa Šarac** (7. a). Zgodbi sta mu povedala njegova prababica in pradedek, ki živita v Srbiji, zato smo obe zgodbi tudi prevedli v srbsčino, pri čemer nam je pomagala Aleksova mamica.

Prva zgodba ...

Bilo je to leta 1945 po končani svetovni vojni. Moja prababica je bila takrat stara 18 let. V vas so nekega dne prišli vojaki in jih odpeljali na izdelavo proge. Vse mlajše ljudi so odpeljali, med njimi je bila moja prababica. Začeli so delati, vsako jutro so se zbirali in izvedeli, kaj bodo delali. Moja prababica je bila med boljšimi delavci – vsako jutro in vsak večer je dobila priznanje za najboljšo delavko. Tako so jo iz dneva v dan bolj nagrajevali in vsako jutro in večer je dvigala zastavo kot najboljša delavka. Po končani izdelavi proge so imeli sestanek, na katerem je prababica imela govor, ki ga je poslušal celo Josip Broz-Tito.

Bilo je to davne 1945 po završetku drugog svetskog rata. Jednog dana u selo su dosli vojnici da pozovu svu omladinu na izgradnju pruge, medju njima je bila i moja prababa, tad je imala 18 godina. Kada su dosli na gradiliste svi su bili rasporedjeni za poslove koje ce ko odradjivati. Prolazili su dani, sefovi su uvidjeli da je moja prababa vrijedna i poslusna djevojka. Tako je dobila priznanje za najboljeg radnika od svih. Za nagrede je dobijala snacke, i svako jutro i vece je dizala zastavu, to je za nju bilo nesto znacajno. Po završetku pruge ona kao najbolji radnik je trebala da odrzi govor na kome je bio i Josip Broz Tito...

Druga zgodba ...

STARI MLIN

V neki vasi je bil mlin, v njem pa je delal star gospod. Mlin je delal zelo dobro in kvalitetno. Meščani so govorili, da se zvečer pojavljajo vile z dolgimi črnimi lasmi. Nekaj meščanov se je zbralo, da gredo zvečer pogledat v mlin. Ko so oni prišli, so vile izginile. Nekega dne je gospod, ki je delal v mlinu, umrl, in tega dne so tudi vile izginile. Zato pa so se začeli pojavljati vampirji in od tega dne nihče ne gre v mlin in mlin tudi ne dela. In še danes obstaja.

STARA VODENICA

U jednom selu na potoku je bila napravljena vodenica, u njoj je radio jedan stari covjek, svoj posao je obavljao kvalitetno i posteno. Ljudi su jednom poceli pricati da se uvece pojavljuju djevojke sa dugom crnom kosom koje su oni nazivali vile. Ljudi su bili uplaseni. Niko od njih nije smijeo uvece da prolazi pored vodenice, kad god bi stari covjek mljeo zito oni su pricali da se vile pojavljuju. Po njegovoj smrti mlin nije vise radio a ljudi su pricali da su se posle pojavljivali vampiri.

Tudi mlajši radi ustvarjajo. Kaj je nastalo izpod njihovega peresa, sledi v nadaljevanju. Le berite in se kratkočasite.

NINA JE ŠLA V GOZD

avtorica: Žana Pungerčar, 3. a

Nina je šla v gozd nabrat kostanje in jurčke. Našla je kostanj in jurčke skupaj. Potem je srečala enega fanta in je rekla: »Živjo. Kdo si ti?« Fant je rekel: »Jaz sem Uroš. Kdo si ti?« »Jaz sem Nina.« Potem sta skupaj nabirala jurčke in kostanj. Nina je kostanj, Uroš pa jurčke in

skupaj sta šla domov in sta prala jurčke in kostanje. Kostanj sta skuhala in pojedla. Živela sta srečno skupaj.

KAJ NAREDIŠ, KO SI ZALJUBLJEN

avtorici: Karolina Genorio in Nika Mejak, 3. a

Vsi vemo, da se vsak zaljubi. In v tem primeru ... tudi ti se boš nekega dne zaljubila. V tej zgodbi piše vse, kar boš naredila, ko boš zaljubljena.

Ko boš zaljubljena, fantu ne smeš pokazati, da si v njega. In to lahko storiš tako, da če te kaj vpraša, odgovoriš normalno. Ko greš v šolo, se pošpricaj s parfomom, a ne preveč. Če te povabi na rojstni dan, mu kupi fantovsko darilo. Če hočeš, mu lahko pošiljaš skrivna pisma. Pred vsem tem pa povej svoji najboljši prijateljici. Če še kdo to izve, ga ignoriraj. Če te preveč heca in te užali, pojdi stran, ker to sigurno pomeni, da je on tudi zaljubljen vate. In če tvoja prijateljica pove pred vsemi, poskusi, da se ne jokaš. In v šoli ga ne glej in raje glej na tablo.

In to moraš narediti, ko si zaljubljena. Upam, da bo uspelo.

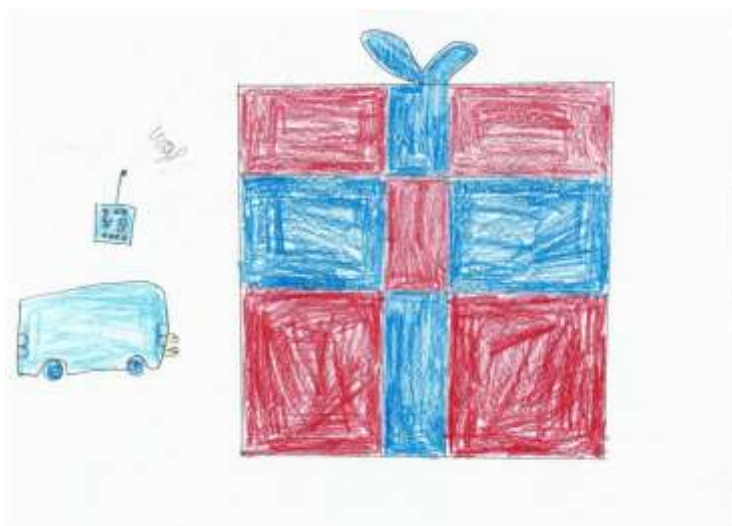
FRANČKOV ROJSTNI DAN

avtor: Arnel Mahič, 3. a

Franček je za rojstni dan dobil darilo od babice. A imel je zelo razmetano v sobi. Začel je iskati darilo.

In iskal ga je in iskal. Potem je prišla babica in ga vprašala, kaj išče. »Ja, tvoje darilo, babica!« »Ja, saj si ga pustil noter.« »A res, babi? Ja, zdaj pa greva not'!«

Počil je lonec, zgodbe je konec.

VITEZ IN ZMAJ

avtor: Ian Podobnik, 3. a

Nekoč je bil grad in napadal ga je zmaj. Potem je poklical viteza. Vitez je šel do zmaja in zmaj se je zbudil in ga napadel z ognjem, a zmaj je bil premagan. Vitez ga je z mečem presekal na pol in vitez je postal kralj.

 DRAMATIKA

Lani se je upokojila naša učiteljica Zlata Kastelic, ki je skupaj z Jožetom Primcem izdala zbirko ljudskih zgodb Krvapivc. Oba sta zavzeto hodila po raznih dolenjskih pokrajinah ter ljudi vzpodbudila, da jima povedo kakšno pripoved, ki so jo slišali od svojih staršev, dedov in pradedov. Nekatere zgodbe so krasne za dramatizacijo. Mogoče pa dobite navdih in jo celo odigrate.

KAKO JE ČLOVEK VOLKA UDOMAČIL**dramatizatorica: Zara Vencelj, 7. b**

Bil je človek, ki je bil osamljen. Odločil se je, da gre v gozd po prijatelje.

ČLOVEK (*veselo*): Kako lep dan je danes.

(*Pride medved.*)

MEDVED: Živjo, človek! Kako si?

ČLOVEK: Malo sem osamljen. Ali bi prespal pri meni?

MEDVED (*navdušeno*): Seveda.

(*Ponoči zaspita in človek tako glasno smrči, da medved zjutraj odide. Naslednji dan človek sreča lisico.*)

ČLOVEK (*veselo*): Lisica! Kako si?

LISICA: Dobro, pa ti?

ČLOVEK: Malo sem osamljen. Ali bi prespala pri meni?

LISICA: Seveda bi!

(*Ponoči človek spet smrči in tako zjutraj odide tudi lisica. Potem pa tretji dan sreča volka.*)

ČLOVEK: Živjo, volk! Kako si?

VOLK: Kar dobro, pa ti?

ČLOVEK: Malo sem osamljen. Ali bi prespal pri meni?

VOLK: Z veseljem.

(*Ponoči je človek ostal buden in volk je ostal še eno noč. Takrat je človek smrčal, vendar je volk ostal. Tretjo noč pa je volk tulil in človek se ga ni ustrašil. Tako sta spala do jutra.*)

ČLOVEK (*odločno*): Midva sva prijatelja in bova skozi skup hodila.

IZMIŠLJENI STRAH**dramatizatorica: Zoja Peteh, 7. b**

ALOJZ: Ti, Luka, kaj praviš, noči so vse toplejše in krajše, kaj ko bi se odpravila na lov za polhi? Iz takšnih pogojev se splača potegniti vse, prav vse, kar se da!

LUKA (*odobravajoče*): Pa če dobro pomislim, tovariš, to niti ni tako pikra zamisel. (*vzneseno*) Pa pojdiva, zakaj pa ne.

ROZALIJA (*Se prikrade za drevesno deblo, prisloni uho čim bližje, oči se ji razširijo in rahlo odpre usta ter se potem sama pri sebi nagajivo nasmehne. Iz za omarice potegne zloženo belo rjuho, se vanjo skrbno zavije ter s počasnimi in ostrimi koraki odkoraka z odra. Zamenja se scena; za ozadje pade podoba obrobja gozda. Glasno, divje.*): Uaaaaa! Uaaaaa! Uaaaaa!

ALOJZ (*zaprepadeno*): Kaaaaaaaj!?!? Beživaaaaa!!!

LUKA (*vzklikne*): Teci!!!

(Na mestu posnemata hiter tek, šprint.)

ALOJZ (*zadihano*): Si videl to! Ne moreš si misliti, v kolikšen dar nama je, da sva še na svetu! Ampak resnično, pri Bogu bi prisegel, da sem morda, ampak res samo morda, da sem tale krik, no, vsaj kaj podobnega temu, že slišal ...

LUKA: Res? Kakorkoli, sam bi dal pol življenja, da bi izvedel, kaj je bila ta prikazen! Pa ne le to, temveč tudi kako in zakaj!

ALOJZ (*ogorčeno, karajoče*): Previden bodi, ti, fantič, pri takšnih prošnjah! Nikdar ne veš, koliko zlega ti lahko prizadenejo takšne lahkomišelné molitve ...

(Se razideta, drug drugemu iz nasprotne strani odideta z odra. Spremeni se scena; za ozadje se postavi podoba kuhinje, vsi trije se usedejo za mizo. Pripovedovalec naznani: »Čez nekaj tednov ...«)

LUKA: Da, je pa že tako, kot so pravili davno pred nami, da je strah znotraj votel, okoli ga pa nič ni!

ROZALIJA (*posmehljivo*): Ha, brihta, drži se svojega nasveta! Mislim, da je prišel čas, da vama nekaj razkrijem.

LUKA: Nadaljuj ...

ROZALIJA (*zvito*): Teden dni nazaj, verjetno ne kaj prida več, sta se vidva odpravila za polhi, se spomnita?

LUKA (*Razširi oči, rahlo odpre usta, a ne reče ničesar.*)

ROZALIJA: Tedaj pa sta zagledala belo prikazen, ki se je drla, kot da ji kožo strojijo. In vesta, kaj? Za to podobo sem se skrivala jaz! Dovolj mi je bilo vajinih izgovorov, da vama časa primanjkuje za meni, zaposleni in utrujeni ženi, v pomoč. Potem pa, čim pogled preselim v drugo smer, pa smuk v gozd in fešta! O ja, sem marsikaj, toda neumna pač ne.

ALOJZ (*najprej užaljeno in z mrkim pogledom, ki postaja vse bolj zabrisan, dokler ga ne zamenja nasmeh*): Ha, če ni ta pretkana! Veš kaj, Rozi, prav dobre ukane si se domislila!

(Vsi se radostno smejiijo ter se veselo in lahkotno umaknejo z odra.)

PARKEJNI SO HODILI

dramatizator: Emil Ramić, 7. b

OČE: Pridi sin, pridi, Ivanček. Greva v Ljubljano. Pohiti, pripraviti morava voz in prašiče.

IVANČEK: Ja, oče, samo da se še pomolim. (*Začne moliti.*)

MATI: Pohiti, Ivanček, in lepo se obleci.

IVANČEK (*teče proti očetu*): Tukaj sem, oče!

BRAT: Vama pomagam?

OČE (*ponosno reče*): Lahko sin, seveda!

Voz je pripravljen.

IVANČEK: No, pa smo.

OČE (*se usede na voz*): Greva!

IVANČEK (*Se usede in odhajata.*)

BRAT (*maha*): Lepo se imejta!

MATI (*maha*): In dobro prodajajta!

Po nekem času ...

IVANČEK: Oče, jaz sem lačen.

OČE (*gleda in išče gostilno*): Jaz tudi, sin moj, jaz tudi.

IVANČEK: Glej! Gostilna!

OČE: Pojdiva kaj pojest.

IVANČEK (*zakriči*): Ja! Kako se imenuje ta kraj?

OČE: Pijava Gorica.

IVANČEK (*se zasmeje*): Hahaha! Potem so oni Pijavogoričani.

OČE (*umirjeno reče*): Ne bodi, no, nesramen.

IVANČEK (*resno reče*): Oprostite, vzorni gospod oče.

OČE: Dober dan!

(*Vstopita in se usedeta v gostilni.*)

NATAKAR: Pozdravljeni! Kaj lahko postrežem?

OČE: Kozarec piva in goričansko porcijo mesa. Kaj bi ti, Ivanček?

IVANČEK: Limonado.

NATAKAR: V redu.

IVANČEK: Lepo je tukaj.

OČE: Ja, res je. Tukaj sem prej hodil na malico.

MIKLAVŽ (*vstopi v gostilno*): Pozdravljeni! Veste, kaj je danes?

LJUDJE: Miklavžev dan!

MIKLAVŽ: Fantiček, poznaš kakšno molitev?

IVANČEK (*presenečeno reče*): JJAAA!

PARKELJNI (*začnejo skakati okoli njega, šepetajo*): Uči se, uči see!

IVANČEK (*Se prestraši.*)

OČE: Daj, sin, dajmo, saj znaš!

IVANČEK (*začne moliti*): Sveti angel, varuh moj ...

MIKLAVŽ: Bravo, bravo! To je za tvoj trud. (*Da mu napolitanko.*)

IVANČEK: Oče, kaj je to, je to za jest?

MIKLAVŽ: To je lepa sladkarija, lahko jo poješ.

NATAKAR (*glasno reče*): Naročilo je na mizi.

OČE: Samo malo.

MIKLAVŽ: Adijo! (*Odide.*)

LJUDJE, IVANČEK IN OČE (*glasno rečejo*): Adijo!

OČE IN IVANČEK (*Pojesta in nadaljujeta pot. Prideta domov.*)

IVANČEK: Mami, bratec, poglejta, kaj sem dobil. A ni tako, da dobimo suho sadje in včasih jabolko s kovancem, vendar ta Miklavž je imel samo razkošna darila.

MATI: Mogoče je to posebni Miklavž.

STOTERO PLAČILO

dramatizator: Andraž Golob, 7. b

Zgodba se je dogajala v vasici v Prekmurju.

JANEZ (*jezno*): Ne trkajte na vrata, saj veste, da ne grem v cerkev.

MICA: Saj veš, da se ne smeš dreti, sem ti prepovedala.

VAŠČANI: Pridi, no, ven, Janez.

JANEZ (*zelo jezno*): Odidite prekleti umazani pujsi ...

MICA: Če se boš tako obnašal, bo hudič prišel pote! Grem na glavni trg.

VAŠČANI (*potiho*): Prestrašimo Janeza s hudičem, da bo hodil v cerkev ...

Janez se je po dolgem delovnem dnevu vrnil domov ter se je usedel na kavč pred kaminom.

JANEZ (*prestrašeno*): AAA, hudič, hudič!!!

Odhitel je v hlev in hitro pograbil kravo Lisko ter jo odpeljal v župnijo v dar.

JANEZ (*zasoplo*): Župnik, izvolite mojo kravo Lisko v dar.

ŽUPNIK: Kar boste dali Bogu, vam bo stotero povrnil.

Naslednji dan Janez pogleda skozi okno in zagleda kravo Lisko ter celo čredo cerkvenih krav, ki so pobegnile iz ograde.

JANEZ: Zdaj sem bogat in vesel ter ne bom nikoli nikomur storil žalega.

PIJAN KOJ

dramatizatorka: Eva Krnc, 7. b

Furman Klinge si je v zgodbi želel čim lažje priti na cilj. Toda na koncu se mu je pripetila nesreča.

OSEBE : **Furman, prijatelj I, prijatelj II, prijatelj III, gostilničar**

Prvi prizor

(pokrajina Bele krajine, jeseni, zvečer, pred gostilno, sliši se čričke in hoja konj po poti)

FURMAN: Še dolga pot nas čaka. Vidim, da ste utrujeni, koji moji. Tu bomo počivali.

(Skoči z voza, konje priveže na drog, jim da detelje in vode ter gre v gostilno z velikim napisom PR' MATJAŽ'.)

Druzi prizor

(Furman v gostilni, v ozadju se sliši glasba in glasno petje pijanih moških.)

FURMAN (*vidi svoje prijatelje za šankom*): Zdravo!

PRIJATELJ I (*nerazumljiva govorica*): O, lej ga, Klinge je pršu!!!

PRIJATELJ II: Ajde, prisedi! (*Pokaže na stol poleg njega.*)

PRIJATELJ III (*veselo*): Na moj račun 4 vaša vina!

Furman prisede in skupaj se začnejo pogovarjati o raznih rečeh. Po nekaj trenutkih ...

FURMAN: Ali mi lahko kdo pomaga? Moji koji so zelo utrujeni. Kako naj pridem še na ta klanc?

PRIJATELJ I (*nerazumljivo*): Kuga?! Ka ti mis..., ne ..., miš..., joj, ne, mišlš, da bom vedu?

PRIJATELJ II: Pa ne vem ravno ... (*Vsi pogledajo Prijatelja III.*)

PRIJATELJ III: Ne me gledat! Nimam pojma!

GOSTILNIČAR (*izza kuhinje*): Klinge, imam idejo! Daj kojem najmočnejše vino. Boš videl, da bodo kar poleteli.

Tretji prizor*(pred gostilno)*

FURMAN (*neprepričano*): Tu imate najmočnejše vino. Pijte, pijte, koji moji, da boste dobili moči. (*Zleze v voz in se odpravijo v klanc brez težav.*)

Četrty prizor*(Na klancu, konji glasno rezgetajo, furman jih miri, a zaman.)*

FURMAN: A vam ni dobro? A vam je vino v glavo stopilo? Peljte, samo še spust imamo.

*(Konji se prevrnejo, Furman in konji utihnejo, ker so umrli.)***SOSEDOV PUTER****dramatizator: Erik Kastelec, 7. b**

PRIPOVEDOVALEC: V vasi so pri sosedovih delali puter. Pri teh je bil vedno najboljši. Pri drugih sosedih so ga pa tudi delali, ampak se ni naredil najlepše pa tudi preveč dober ni bil.

SOSEDA MICKA: Dobr dan, sosejda Lojzka! Sm jst slišala, da mate pa en dobr putr. (*Povoha puter.*) Mmm, pa še orng diši ta stvar! A ti vejš, kaj? A mi ti lohk enga prskrbiš? Juuuj, ka bo dobr!

SOSEDA LOJZKA: Ja, živjo! Pa lej, enga ti dam za proba. Pa lepu te prosm, da na boš komu kej pavejdala!

SOSEDA MICKA: Ne, lej, sej vejš, da naum nabenmu povejdala! Kaj pa čm? Ej, lej, hvala teb, res hvala! Ajde, čav! (*Odide z odra.*)

PRIPOVEDOVALEC: Od tega trenutka se je začudoma pri sosedu Lojzki nehal delati puter.

SOSEDA LOJZKA: Evo, pa pejmo h tej sasejdi. (*Gre k sosedu Micki.*) Ej, Mici, dej, prosm te, poprau mi to krivico. Dej mi ena pija*, prosm te.

SOSEDA MICKA: Ma, lej, brez problema ti jo dam, sej si mi prej dala za probat tvoj dobr putr.

SOSEDA LOJZKA: Ma, ej, svaka ti čast. Hvala teb za pija. (*Pijo ovije v predpasnik.*) Na, ajde, pa grejm. Se mi že mudi putr dejlat.

PRIPOVEDOVALEC: Od tega trenutka naprej je soseda Lojzka spet imela najboljši puter v vasi.

*pija – narečen izraz za **pinjo** (pinja) – priprava za izdelovanje manjše količine masla

TUDI MENE SO TLAČILE MORE**dramatizatorka: Lia Kamnešek, 7. b**

NASTOPAJOČE OSEBE: Peter (sin pokojne babice), Ana (Petrova žena), teta Anka, stric Franc, Eva (soseda pokojne Neže), coprnica

PETER: Ne pozabimo povabiti še tete Anke in strica Franca!

ANA: Sem ju že povabila.

PETER (*zavzdihne*): Oh, še dobro, saj sta bila res dobra prijatelja pokojne babice.

ANA: Ja, vem, zato nisem pozabila nanju.

Po pogrebu se vsi povabljeni zberejo v gostilni in obujajo spomine na Nežo.

PETER: Naša babi je res veliko pretrpela. Tale bolezen je bila res težka.

TETA ANKA: Res je bila. Ampak tako lepo starost bi si vsak želel dočakati.

PETER: Ja, letos bi jih imela dvaindevetdeset.

STRIC FRANC: Oh, Neža, počivaj v miru.

EVA: Moje sožalje, Peter. Hvala za povabilo na pogostitev, lep pogreb je bil.

PETER: Hvala, Eva.

EVA: Zdaj se bom odpravila, saj me doma čakajo otroci.

STRIC FRANC: Mislim, da se bomo kar vsi odpravili. Verjetno se želita Peter in Ana po tem težkem dnevu malo spočiti.

Pri Petru in Ani doma.

ANA: Najbolje, da se odpraviva spat. Oba sva žalostna in utrujena, spočiti se morava.

PETER: Prav imaš, Ana. Lahko noč in dobro spi.

ANA: Lahko noč.

Sredi noči ...

COPRNICA: Hahahaha, koga pa imamo tukaj?

PETER (*prestrašeno*): Kdo je to rekel?

COPRNICA: Jaz obiščem vsakega, ki mu nekdo umre.

PETER: Kdo si, kaj želiš? Pokaži se!

COPRNICA: Sam si želel tako. Tukaj sem! Hahahaha ...

PETER (*skoraj brez glasu in zelo prestrašeno*): Nehaj me dušiti. Ana, Ana, pomagaj!

COPRNICA: Danes bom tudi tebi vzela življenje!

PETER: Nikoli, pusti me!

COPRNICA: Tudi prav. Potem pa bom izbrala tvojo ljubko ženo Ano.

PETER: Zdaj pa dovolj. Na, ti coprnica zlobna.

COPRNICA (*odlebdí stran in sliši se samo njen odmev*): Neeeeee!!!

PETER (*zmedeno*): Prižgal sem luč, pokaži se!

ANA: Peter, kaj je narobe?

PETER (*jeclja*): Coprnica ... dušila ... zgrabila ... tebe ...

ANA: Kaj? Peter, ali ti sploh veš, koliko je ura?

PETER: Ana, jaz ...

ANA: Nehaj jecljati, samo mora te je tlačila. Zdaj pa zaspi, zjutraj se bova vse pogovorila.

PETER: Samo mislim, da ... Prav.

ANA: Zaspi nazaj. Lahko noč, Peter.

PETER: Lahko noč.

KAKO JE KMET UGNAL HUDIČA

dramatizatorka: Nika Haler Metelko, 7. b

VAŠČANI: Kako si kaj, bajsek! Hahahaha ...

KMET: Ma, pejte k hudiču!

HUDIČ (*je te besede slišal in obiskal kmeta*): Nekam velikokrat me omenjaš. Če ne boš naredil, kot ti rečem, te vzamem s seboj. Posadi pridelek in tisto, kar bo zraslo pod zemljo, lahko obdržiš, kar pa nad, bom vzel jaz.

KMET: V redu.

Naslednje leto ...

KMET: Tukaj sem posadil krompir in ker je zrastel pod zemljo, ga bom vzel jaz. Ti pa lahko vzameš krompirjeve cvetove in liste.

HUDIČ: Jooj! Naslednje leto bo drugače! Jaz bom vzel tisto, kar bo zrastlo pod zemljo, ti pa dobiš, kar bo zraslo nad.

Čez eno leto ...

KMET: Tukaj sem posadil pšenico in jo tudi požel. Pšenico vzamem jaz, tebi pa ostanejo le korenine in stebila.

HUDIČ: Aaaa, šment! Naslednje leto pa bom vzel tisto, kar bo zrastlo pod in tik nad zemljo, ostanek pa bo ostal tebi! To je tvoja zadnja naloga. Če me ogoljufaš, me ne smeš nikoli več omeniti! JASNO?!

KMET: Jasno kot beli dan.

Mine leto ...

KMET: Posadil sem koruzo in porezal dozorele štoke, tebi pa ostanejo samo še stebila ter listi.

HUDIČ: Grrrrr! HUDIČ NEJ TE UZAME! Zdaj vem, da se iz tebe ni dobro norca briti, saj si prepameten. Adijo! Grem nazaj v pekel k hudičem!

KMET: Hvala bogu, da je odšel! Saj zdaj ne bom več uporabljal njegovega imena, ker sem ugotovil, kako neumen je hudič.

Bog je to slišal in obiskal kmeta.

BOG: Kaj je z mano, kmet moj?

KMET: Kaj pa naj bi bilo? Saj ni nič narobe z vami.

BOG: Zakaj ste potem izgovorili HVALA BOGU?!

KMET: Ajaaa, to. To se samo tako reče. (*Nasmejan pogleda Boga.*)

BOG: Ja. Samo pri vas je drugače. V naših nebesih je to kazniva beseda. Poleg tega si še razjezil hudiče, ker jim nisi nič dal.

KMET: Ojoj! Ali je to slabo?

BOG: Ja! Zdaj bodo napadli naše nebeško kraljestvo, zato te bom vzel s sabo, ker samo ti lahko rešiš naše kraljestvo pred hudiči.

KMET: Kako?

BOG: Opraviči se jim, ker si včasih uporabljal njihova imena in še posebej jim moraš dati nekaj svojega pridelka, kajti oni so veliki požeruhi, ampak so tudi zelo občutljivi na neuspeh, kot je bil tisti pred leti, ko mu nisi dal pridelka.

KMET: Oo, ne, ne! Svojega pridelka pa ne dam. Še posebej ne hudičem!

BOG: V redu! Potem pa kar naj napadejo naše kraljestvo, ampak ko bo uničeno, bo tudi vaš svet pogorel! Adijo!

KMET: Čakajte! Rešil bom kraljestvo!

BOG (*se obrne in pogleda kmeta*): Ali boš res pomagal?

KMET: Seveda! Nočem, da naš planet pogori, niti vaš ne in sedaj se šele zavedam, kaj sem storil.

BOG: Tako se govori! Zdaj pa pridi z mano, usedi se na oblaček in odpeljal te bom do nebes.

KMET: V redu!

KMET in BOG: Pa pojdiva!

Po treh urah vožnje ...

BOG: Prispela sva!

KMET: UAUU! Tega mesta bi bilo res škoda! Vse je iz oblakov! Kako lepo!

BOG: Jaa, res je! Zdaj pa vzemi pridelek iz svoje torbe in počakaj na hudiče.

KMET: Ammm. Kakšni pridelki, kakšna torba?!

BOG: Ali jih slučajno nisi vzel s sabo?!

KMET: Ne, nisem! Nič mi niste naročili!

BOG: O, moj bog!

PREBIVALCI NEBES: Jooj! Naš kralj je izgovoril kaznivo besedo! Zaprite ga! V ječo z njim!

BOG: Neee! Ne morem! Kmeta moram peljati nazaj v vas, da vzame pridelke!

PREBIVALCI NEBES: Brez izgovorov! V ječo!

BOG: Sam se znajdi, kmet moj! REŠI KRALJESTVO!

KMET: Ampak ne znam pilotirati oblaka, niti poti do doma ne poznam, in tudi če bi znal in vedel vse to, bi bilo premalo časa!

BOG: Jaz vem, da zmoreš! (*Prebivalci ga odnesejo v ječo.*)

KMET: Ojoj! Kaj pa zdaj?! Hudiči bodo napadli že čez petnajst minut, jaz pa še nimam načrta! Okej. Opravičil se jim bom in jih probal malo pomiriti.

PREBIVALCI NEBES: Že prihajajo! Skrijte se!

HUDIČ: V NAPAD! Poglejte, no, kdo je tam! Naš bajsast kmet! Hah, kaj pa on počne tukaj?

BOG: Prišel je rešit kraljestvo pred vami! (*Zakriči iz ječe.*)

HUDIČ: Kaj res!? Kako pa ga bo rešil? HAHAAHAHAHA!!!

KMET: Opravičil se vam bom zaradi tistega pred leti, ker sem vas omenjal in vam nisem pustil pridelka.

HUDIČ: Hah, lepo, ampak ti ne oprostim! In kaj mi bo opravičilo, če pa nimam tvojega pridelka?!

KMET: Saj zato sem vas pa ustavil, da vam ga podarim.

HUDIČ: Ali ga imaš s sabo?

KMET: Ne, nimam. Ampak ga imam pa v hiši na Zemlji. Zato sem vas ustavil, da vas vprašam, če znate pilotirati oblake in poznate pot do moje hiše, da me odpeljete tja, da vam dam pridelek.

HUDIČ: Hmmm. V redu! Ampak če se mi lažeš, bom napadel kraljestvo in nobenemu ne bo več pomoči!

KMET: Ja, seveda!

HUDIČ: V redu! Pa pojdiva!

Po treh urah vožnje ...

KMET: Samo počakaj, da vzamem pridelek.

HUDIČ: Ooo, hvala! Zdaj si naš prijatelj. Ampak če boš kaj naredil, da nas boš užalil, bomo napadli nebeško kraljestvo!

KMET: Ja, nikoli vas ne bom več užalil ali razočaral! Obljubim!

HUDIČ: V redu! Zaradi tvoje prijaznosti bom Bogu rekel, naj te okrona za kralja nebes.

KMET: Hvala, ampak res ni potrebno.

HUDIČ: Seveda, da je potrebno! Popoln si za kralja.

KMET: Ooo, hvala! Nisem si mislil, da lahko kmet kdaj postane kralj!

HUDIČ: Ni problema. Zdaj pa nazaj v kraljestvo, da te okronamo!

KMET: Okej, pa pojdiva!

V kraljestvu.

HUDIČ: Izpustite Boga! Okronati mora kmeta, saj vam je rešil kraljestvo!

PREBIVALCI NEBES: OK!

BOG: Končno svoboden! Hvala ti, kmet! Hvaležen sem ti! Zdaj pa te okronajmo!

KMET: Hvala!

Na kronanju.

BOG: Razglašam te za novega kralja nebes!

HUDIČ: Bravo!!

KMET: HVALA BOGU! Aaaa, ojooj!!! Ah, saj to ni več pomembno! Razglašam, da je to besedo od zdaj naprej dovoljeno govoriti!!!

OCENJUJEMO KNJIGE

V 6. b so za domače branje prebirali knjige Leopolda Suhodolčana. Pisali so obnove in jih predstavili v razredu. Zavedajo se, da so njihove obnove čisto predolge za oceno knjige, zato objavljamo samo tisti del, kjer podajajo svoje mnenje o prebranem.

Naslov: **PraMatija ali Bučman**

Avtor: **Leopold Suhodolčan**

Založba: **Karantanija**

Leto izida: **1995**

Knjigo bi priporočala mladim bralcem, saj jo je pisatelj namenil njim in ker je zanimiva, saj spoznaš, da na svetu ne obstajajo le dobri in pošteni ljudje. Če te nekaj veseli, se ne smeš ozirati na druge. Pripeti pa se seveda tudi kaj zabavnega, kot je dogodek pred pošto, lovljenje petelina Cezarja ... Če imate radi napete zgodbe, jo preberite.

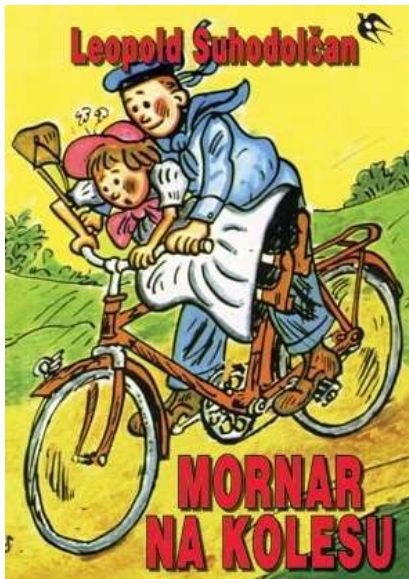
Ula Regali iz 6. b

Naslov: **Skriti dnevnik**Avtor: **Leopold Suhodolčan**Založba: **Mladinska knjiga**Leto izida: **1983**

Knjigo Skriti dnevnik bi priporočali vsem mladim bralcem, ki radi berejo zanimive, pustolovske in napete zgodbe oz. knjige. Povest je zanimiva, ker govori o dečku Mirtu, ki je zelo rad prebiral očetov dnevnik. Mirt in prijatelji v knjigi prikažejo veliko junaških dejanj, žal pa med vsem tem dogajanjem glavni osebi umre oče.

Iz knjige se lahko naučiš, da lahko pravim prijateljem vedno zaupaš in da skupaj lahko dosežemo zelo veliko!

Ajša Hodžič in Pia Zupančič iz 6. b

Naslov: **Mornar na kolesu**Avtor: **Leopold Suhodolčan**Založba: **Karantanija**Leto izida: **2010**

Mladinsko pripoved avtorja Leopolda Suhodolčana, Mornar na kolesu, bi priporočil mladim bralcem vseh starosti, saj knjiga govori o resničnih dogodkih in ima zanimivo vsebino in drugačen, bolj zanimiv konec od večine knjig.

Matic Finec iz 6. b

Erasmus+ IN DRUGA NAŠA POTEPANJA **UČITELJEVA POPOTOVANJA**

Čeprav lahko na spletni strani OŠ Stična berete o mnogih projektih, ki se jim pridružujemo vsako leto, imamo letos novost. Da ne boste mislili, da so projekti namenjeni samo učencem ... Ne, tudi učitelji so na vrsti, da si pridobijo nekaj novih, zanimivih izkušenj. Pa naj besedo prepustimo kar učiteljici Katji Tomažinčič, ki skupaj z učiteljem Igorjem Rajnerjem držita roko nad vsemi potovanji, izmenjavami, ki se dogajajo na šoli.

OSNOVNA ŠOLA STIČNA PONOVO ODPIRA VRATA V SVET TAKO UČITELJEM KOT TUDI UČENCEM

avtorica prispevka: učiteljica angleškega jezika Katja Tomažinčič

OŠ Stična je pred novimi izzivi. V naslednjih dveh letih se bo v sklopu mednarodnih projektov KA1 in KA2 programa Erasmus+ izobraževalo v tujini nekaj učiteljev in tudi učencev.

V okviru KA2 se bomo s partnerskimi državami z Norveške, Cipra, iz Latvije in Španije v naslednjih dveh šolskih letih posvetili spoznavanju uporabe alternativnih virov sončne energije, saj bodo učenci sami izdelali sončne kolektorje, s katerimi bomo nato ogrevali rastlinjak. Vse partnerske države so locirane v različnih podnebnih pasovih, zato bo zanimivo primerjati sončne celice, ki so najbolj učinkovite v vsaki partnerski državi. Z učenci iz partnerskih držav pa se bomo posvetili raziskovanju, kako so v preteklosti Rimljani, Grki, Arabci in Vikingi uporabljali sonce in tako pridobljeno energijo. Učenci razredne stopnje bodo pomagali izdelati sončno uro, in sicer bodo iz mozaika sestavili ustrezno ozadje. Ozadje pa bomo izbrali s pomočjo likovnega natečaja med učenci.

V okviru KA1 projekta, programa Erasmus+, se bo v naslednjih dveh šolskih letih izobraževalo kar 11 učiteljev razredne in predmetne stopnje. Področja, kjer bodo naši učitelji pridobivali izkušnje, so zgodnje uvajanje tujega jezika, uporaba računalniških kompetenc in spodbujanje ustvarjalnega razmišljanja. Učitelji se bodo izobraževali v obliki strukturiranih tečajev ter na način sledenja na delovnem mestu v različnih državah Evropske unije. Po končanem izobraževanju bodo s pomočjo delavnic predstavili svoje pridobljeno znanje, predstavili pa bodo tudi prejeta gradivo ter primere dobrih praks.

DRUGAČEN NAČIN POUČEVANJA IN UČENJA – TO JE IZZIV SODOBNEGA UČITELJA***avtor prispevka: učitelj nemškega jezika Igor Rajner***

Poučevanje in učenje – to sta dva segmenta, s katerima se vedno znova srečujemo učitelji vseh področij. Pedagoški, metodološki in osebni pristopi so tisti, ki vodijo sodobnega učitelja k uspehu. Učitelji se veliko izobražujemo doma in tudi v tujini z namenom, da bi učencem omogočili privlačnejši ali inovativnejši način učenja, torej tisti način, ki je tej generaciji »prirojen«.

Vsi dobro vemo, da je sodobna tehnologija preplavila drugo desetletje 21. stoletja. Velikokrat se sprašujemo, ali je smiselno uporabljati sodobne tablice ali telefone pri pouku. Nema lokrat slišimo odziv, da tovrstni pripomočki seveda ne sodijo k pouku. Ob tem verjetno nekateri pomislimo, ali vztrajati pri klasičnem pedagoškem delu ali stopiti v korak s časom, tehnologijo in potrebami generacije, ki jo vedno bolj pogosto imenujemo »e-generacija«.

Erasmus+ v sodelovanju z OŠ Stična omogoča individualno mobilnost učiteljev, da se lahko udeležimo strukturiranih tečajev oziroma seminarjev po Evropi, posegamo po novih idejah in pristopih, ki nas v pedagoškem in osebnem odnosu močno krepijo.

V začetku aprila 2017 sem se udeležil zanimivega strukturiranega seminarja z naslovom *Another Way Of Teaching And Learning*, ki je potekal v Almadi, v neposredni bližini portugalske prestolnice Lizbone.

Seminarja se je udeležilo 20 učiteljev iz šestih držav (Slovenije, Latvije, Islandije, Turčije, Hrvaške, Avstrije in Poljske). Pisana in raznolika družina učiteljev iz različnih koncev Evrope, z različnimi kurikuli, pogledi in pristopi dela v razredu. Na začetku smo se kar spogledali, ko so nam gostitelji povedali, da je pri njihovih urah e-tablica ali sodoben telefon obveza, saj le na tak način lahko uvajajo drugačen način poučevanja in učenja. Marsikatera evropska država je to že uvedla, seveda z veliko truda, želje in potrebe po novih, sodobnih in drugačnih pristopih. Ob vsem tem pa seveda učni sistem posameznih držav ne pozablja na kognitivni in deloma tudi klasični način dela v razredih.

Vsak učenec si mora naložiti na svoj telefon ali tablico posebne aplikacije, ki mu omogočajo sledenje usvajanja nove učne snovi. Ob takem delu gre seveda za zaupanje mladim, da med učnim procesom ne posegajo po socialnih omrežjih. Vse države, ki so s to obliko dela že v koraku, so se soočile z začetnimi težavami, a so jih s skupnim trudom tudi premostile in učencem omogočile inovativen način dela, ki se je izkazal za učinkovitega.

Jaz osebno sem bil zelo presenečen nad tem, kako utečena je ta oblika dela v nekaterih državah, predvsem pa tudi nad tem, da so rezultati, ki jih določeni predmeti morajo doseči, enaki tistim, ki jih te »inovativne« države imenujejo »klasična ali zastarela pot do uspeha ali cilja«.

Izpopolnjevanje sodobnega učitelja v tujini ali domovini je ključ do sodobnih prijemov v razredu in če želimo biti uspešni v razredu, spremenimo sprva sebe in šele nato postrezimo nove izzive mladim, ki živijo in dihaajo s sodobno tehnologijo 21. stoletja.

Seminar se je zaključil z lepo mislijo: »Ljudi težko spremeniš, lahko pa jim ponudiš spremembe. Ali bodo spremembe sprejeli ali ne, je odvisno od njih samih. Veliki vodje ti ne povedo, kaj je potrebno storiti, ampak ti le pokažejo pravo smer.« Obrigado Portugal!

Kdo vse pa je že potoval letos, se sprašujete? Naj vam povedo kar same ...

STROKOVNO USPOSABLJANJE V OXFORDU

avtorica prispevka: učiteljica angleščine Alenka Kovač

Ob koncu lanskega šolskega leta nas je razveselila novica, da sta prof. Katja Tomažinčič in prof. Igor Rajner uspela za našo šolo, kot edino v Sloveniji, pridobiti sredstva za izobraževanje učiteljev v tujini.

Tako je torej mene pot ponesla v Anglijo, v univerzitetno mesto Oxford, kjer sem se udeležila intenzivnega, tedenskega izobraževanja za učitelje angleščine, s poudarkom na zgodnjem poučevanju. Smo v času, ko se poučevanje angleščine pomika v drugi oziroma že tudi prvi razred. Tako se mi je zdela tema primerna in aktualna.

Predavanja so bila izvrstno pripravljena. Delo je potekalo v majhnih skupinah. V vsaki skupini je bilo okoli deset slušateljev iz skoraj vseh psovod. Delo je bilo ves čas zelo aktivno. Poudarek je bil predvsem na praktičnem delu, pripravi simulacij situacij v razredu, spoznavanju novih

pristopov, uporabi orodij, ki so na internetu brezplačna in v učilnici lahko služijo kot dobro motivacijsko sredstvo. Predvsem pa je bilo ogromno novih idej in kar je bilo meni najbolj všeč, nekaj časa živeti med rojenimi govorniki in uživati v pravi angleščini, poslušati in se učiti novih fraz, novih besed.

Poskrbljeno je bilo tudi za sprostitev. Z vodičem smo si ogledali Oxford. Mesto je prepleteno z zgodovinskimi stavbami, tu je živel ogromno avtorjev, kot na primer C. S. Lewis, J. R. R. Tolkien, T. S. Eliot in seveda mnogi drugi. Zaradi izredne arhitekture je mesto pogosto kraj, kjer nastajajo različni filmi. Zanimive zgodbe so v Oxfordu resnično na vsakem koraku. Nepozabna je bila tudi predstava Sen kresne noči Williama Shakespeara, ki se je odvijala kar na dvorišču univerzitetne založbe Oxford Press. Nepozabni pa so tudi popoldnevi, preživeti v knjigarnah, kjer resnično najdeš vsako knjigo.

Oxford, malo mestoce v jugozahodni Angliji, je bila najboljša izbira za tako kratko, vendar učinkovito izobraževanje.

MOBILNOST UČITELJEV NA OŠ STIČNA

avtorica prispevka: učiteljica razrednega pouka Polona Strmole

OŠ Stična se je pridružila mednarodnemu programu Erasmus+ (KA1), mobilnost učiteljev, z namenom strokovnega izobraževanja, usposabljanja in spoznavanja novih metod poučevanja. Moje izobraževanje je potekalo v obmorskem mestu na jugu Anglije v

Portsmouthu. Dva tedna sem se na tamkajšnji univerzi udeleževala raznih delavnic, na katerih sem spoznala nov pristop poučevanja tujega jezika pod okriljem priznanih strokovnjakov.

V pričakovanju novega in neznanega sem se 15. avgusta podala na univerzo v Portsmouthu, kjer sem spoznala soudeleženke iz različnih koncev Evrope ter ene s Kitajske. Vse smo se izobraževanja udeležile z namenom spoznati metodo poučevanja, ki se je v svetu pokazala za zelo uspešno (metoda, imenovana CLIL). Le-ta temelji na učenju jezika skozi vsebino in ne skozi teme, kot je trenutna praksa poučevanja.

Prve dni je z nami delala priznana strokovnjakinja, dr. Diana Hicks, pri kateri smo se vživele v

vlogo učencev. Predala nam je mnogo idej, napotkov, strategij poučevanja s to metodo, ki pa so preproste in se osredotočajo na učenčevo aktivnost pri učenju. Profesor Graham Workman nam je predstavil ogromno zabavnih aktivnosti, s katerimi lahko popestriš uro angleščine. David Deadman in Michael Fennell sta z nami "trenirala" jezik, Chris Allison pa nam je predstavila zapleten angleški šolski sistem.

Program je trajal dva tedna, delavnice so bile zelo intenzivne, dobila sem ogromno novih idej, materiala in seveda tudi nov pogled na poučevanje tujega jezika. Vendar se delo ni končalo s koncem izobraževanja, pravo delo se začne zdaj, ko moram naučeno prenesti v prakso in prepričana sem, da se bom naučila še marsikaj novega, kajti učenci so tisti, ki nas naučijo največ.

Hvaležna sem za izkazano zaupanje in bogato izkušnjo, kajti odprl se mi je nov svet možnosti.

SPOZNAVANJE DANSKEGA IZOBRAŽEVALNEGA SISTEMA

avtorici prispevka: učiteljici angleškega jezika Alenka Kovač in Blanka Karanjac

Vseživljenjsko učenje je v sodobnem svetu pojem, ki nam je, predvsem učiteljem, zelo blizu. Svet napreduje in mladi se z njim spreminjajo v današnjem času hitreje kot kdaj koli prej. In res je stalno izpopolnjevanje in

izobraževanje ključnega pomena in hkrati resnično potrebno na najrazličnejših področjih. Za učitelje, ki delamo z mladimi, še toliko bolj.

V okviru projekta »Izzivi sodobnih učiteljev« sva se s sodelavko Blanko Karanjac udeležili enotedenskega izpopolnjevanja, ki je zunaj naših meja poznano kot »job shadowing«. Bili sva na Danskem. Cilj tokratnega izobraževanja je bil sledenje poučevanja angleščine na danskih osnovnih šolah ter izmenjava učinkovitih pedagoških praks in pristopov.

Spremljali sva pouk poučevanja prvega tujega jezika, ki je tudi tam angleščina. Med danskim in slovenskim šolskim sistemom je veliko razlik, najde pa se tudi kakšna podobnost. Sama organizacija obveznega izobraževanja je zelo podobna. Naše poučevanje tujega jezika je z uvedbo novosti v zadnjem letu precej podobno danskemu. Bistvene razlike so morda v sami izpeljavi učnih ur. Po znanju naši učenci nič ne zaostajajo za danskimi vrstniki, morda jih do

določene starosti celo prekašajo. So pa danski učenci pri svojem delu bolj zavzeti in odgovorni, starši v življenje in delo v šoli niso močno vključeni. Danski šolski sistem začne z ocenjevanjem v 7. razredu in zato je odgovornost za učenje in delo nujna, saj ni zunanje prisile – ocene, ki bi učence gnala naprej. Tudi pouk poteka tako, da so učenci večji del samostojni, sami določajo tempo in količino dela ter na ta način prevzemajo odgovornost za svoje delo, za svoje uspehe in neuspehe, predvsem pa lahko napredujejo po lastnih zmožnostih.

Vsaka izkušnja je pomembna in dviga kvaliteto dela. Tokratno izobraževanje pa je bilo še posebej učinkovito, saj bo marsikaj možno konkretno prenesti v delo z našimi učenci, saj je danski šolski sistem primerljiv z našim, dolgoročni cilji šolskega sistema pa so zelo podobni.

UČENJE Z DANSKIMI LEGO KOCKAMI

avtorica prispevka: učiteljica angleškega jezika Katja Tomažinčič

V okviru projekta KA1 z naslovom »Izzivi modernih učiteljev«, ki poteka na Osnovni šoli Stična, sem odpotovala v mesto Alborg na Danskem, kjer sem prisostvovala pouku v 2 danskih osnovnih šolah. Danski izobraževalni sistem je prepoznaven kot eden najboljših v Evropi in je po svojem sistemu organiziranosti osnovnošolskega izobraževanja

v veliki meri podoben našemu izobraževalnemu sistemu. S sledenjem učiteljem na delovnem mestu predmetne in razredne stopnje (»job shadowing«) sem imela možnost opazovati in izkusiti primere dobrih praks pri spodbujanju ustvarjalnosti, inovativnosti in različnih metod, kako spodbuditi učence, da bi razmišljali izven okvirov.

Danski učitelji pri svojem delu z učenci velikokrat uporabljajo ideje, ki s povezane z lego kockami tako, da učencem predstavijo problem in nato pustijo, da učenci rešujejo stvari po svoje in iščejo najboljše rešitve. Učitelj 2. razreda, Cristian, je tako za lažje razumevanje računanja ploščine geometrijskih likov uporabil sistem lego kock Duplo, kjer so imeli učenci nalogo, da sestavijo neko poljubno geometrijsko telo, izračunajo ploščino le-tega in to vse skupaj predstavijo sošolcem. Za starejše učence pa šole v veliki meri uporabljajo Lego Education sistem, ki preko učnega procesa učence spodbuja k timskemu delu in razvijanju inovativnih idej glede različnih načinov uporabe njihovega končnega izdelka iz lego kock.

Presenečena sem bila nad samostojnostjo in inovativnostjo učencev 1. razreda, ki so v 3 šolskih urah uspešno sestavili dokaj kompleksnega robotka ter razmislili o njegovi uporabi – na primer, da bo robotek preizkušal protipotresno varnost hiš, tako da jih bo premikal v intervalih levo in desno. Učenci so nato samostojno in z minimalno pomočjo učitelja posneli delovanje svojega robotka in nato posnetek predvajali sošolcem. Potrebno je izpostaviti dejstvo, da so učenci tega mesta vključeni v pilotski projekt, v okviru katerega vsakemu učencu ob vpisu v prvi razred pripada tablični računalnik oziroma ipad, kot so me učenci vestno popravljali. Ob enotedenskem opazovanju pouka in po pogovorih z učenci sem prišla do spoznanja, da tablični računalnik za učence predstavlja učinkovit učni pripomoček, ki jim olajša učni proces in jih hkrati drži v koraku s sodobno tehnologijo. Učence sem povprašala, ali uporabljajo tablične računalnike doma za igranje igrice in njihov odgovor je bil presentljiv. Dejali so, da imajo tabličnih računalnikov že v šoli dovolj in da se zato popoldan raje družijo s prijatelji in se ukvarjajo s športnimi aktivnostmi.

V danskih osnovnih šolah pouk poteka brez zvonjenja za začetek in konec ure, učenci razredne stopnje so bosi ali v copatih, učenci predmetne stopnje pa v čevljih. Pouk se načeloma začne ob 8.00 zjutraj in traja do 15.00 popoldan. Šola omogoči otrokom le brezplačni zajtrk, kosilo pa je potrebno plačati v šolski restavraciji. Učenci lahko uporabljajo mobitele med poukom, le glasnost mora biti izklopljena. Pouk poteka umirjeno, učenci, tako 6-letniki iz prvega razreda kot begunci iz Sirije in učenci iz devetih razredov, pri pouku sodelujejo, dvigujejo roke in so pravi zgled vzornega vedenja. Šola je brezplačna, tako da vse šolske potrebščine, razen šolske torbe, omogoči šola. Učenci tretjega, šestega in devetega razreda pišejo nacionalna preverjanja znanja, s katerimi vsaka šola preveri krivuljo rasti pričakovanega znanja, ki pa se uporablja zgolj za interne evalvacije.

Učenci s posebnimi potrebami in učenci z učnimi težavami so deležni dodatne pomoči v smislu dodatnih ur pomoči učitelja po pouku in učitelja, ki jim nudi dodatno pomoč in razlago med samim poukom. Ravno v tej točki pa se mi zdi, da tako slovenski kot danski šolski sistem ponujata učencem možnost, da lažje sledijo pouku in tako lažje osvojijo zahtevana učna znanja.

Za konec moram priznati, da je bil užitek prisostvovati pouku, kjer so učenci visoko motivirani za delo in se zavedajo, da je izobrazba ključnega pomena za njihovo nadaljnjo uspešno pot. Učenci se ne učijo za ocene, ker jih do osmega razreda sploh ni, temveč razumejo, da se učijo zase.

**MOSTOVI
POVEZUJEJO**
avtorica prispevka:
učiteljica angleščine
Alenka Kovač

V petek, 12. maja 2017, smo se z 19 učenci matične šole in podružničnih šol iz Zagradca ter Višnje Gore, ki obiskujejo izbirni predmet nemščina ter z ravnateljem, g. Marjanom Potokarjem, odpravili

proti soncu v Šentilj in naprej na avstrijsko Štajersko v Straß. Tam smo z učenci OŠ Rudolfa Maistra in učenci iz osnovne šole Straß gradili mostove med kulturama in jezikoma obeh narodov. Ker letos obeležujemo 300. obletnico rojstva Marije Terezije, ki je bila tudi za Slovence pomembna cesarica, so bile aktivnosti tematsko povezane z njenim časom in življenjem.

Učenci so se med seboj spoznali in zblížali s športnimi igrami in dvornim plesom iz časa Marije Terezije. Sledila je gledališka uprizoritev Marija Terezija, kjer smo izvedeli nekaj o času, v katerem je živela ter njenem življenju. Svoje znanje smo preverili v kvizu Lepo je biti milijonar, šlo nam je kar dobro.

Obogateni z novimi izkušnjami in ugotovitvijo, da nam znanje nemščine pa tudi angleščine lahko dobro služi, smo se zadovoljni in prijetno utrujeni odpravili proti domu.

Preživeli smo še en malo drugačen šolski dan, ki je bil zelo intenziven, vsaj kar se tiče uporabe tujih jezikov, in ki nam bo gotovo ostal v lepem spominu. Za to čudovito priložnost se iskreno zahvaljujem sodelavcu Igorju Rajnerju, ki se je pogumno spopadal z organizacijo srečanja.

 GREMO PA ŠE MI MALO PO SVOJE ali UČENČEVA POTOVANJA

Nekateri učenci so bili letošnje leto zelo dejavni pri projektu Erasmus+. Skupaj z učitelji so potovali po evropskih državah in predstavljali svoje inovacije. V prejšnjih letih so se ukvarjali z zelišči, letošnje leto pa nadaljujejo in nadgrajujejo s sončnimi celicami. Njihov cilj je narediti toplo gredo, ki bo ogrevana na sončne celice. Ogrevala bo rastlinjak s posajenimi paradižniki, jagodami in zelišči. Njihove izkušnje pri procesu izumljanja so pestre in zanimive.

Prvi trije so šli v Španijo. To so bili Marko Posavec iz 9. c, Daniel Sami Blažič in Luka Kohek iz 9. a.

POROČILO O POTOVANJU V ŠPANJI

avtor: Luka Kohek, 9. a

Vse se je začelo v torek, 29. 11. 2017, ob 2.30. Bila je trdna tema, ko smo jaz, Daniel in Marko prišli na železniško postajo v Ivančni Gorici. Hitro smo se poslovili od staršev in skočili v kombi, ta pa nas je pripeljal na zelo mrzlo letališče v Benetkah. Med čakanjem na vstop na

letalo smo srečali dva Američana, ki sta se odpravljala nazaj domov, v Ameriko. Povprašala sta nas o tem projektu in mi smo jima projekt z veseljem predstavili. Ker je bilo čakanje kar precej dolgo, smo se dotaknili tudi drugih tem (ameriške volitve ipd.), a kmalu smo se, z dobrim vtisom, odpravili na letalo.

Po dokaj mirnem letu smo pristali v Bruslju (prestonici Belgije), ker pa se nam je zelo mudilo na naslednji let, smo hitro odkorakali proti letalu za Malago. Tam smo se udobno namestili in že spet smo bili v zraku. Ta let je bil malo daljši, a je kar hitro minil, saj smo se vsi nekako zabavali (brali knjige, poslušali glasbo ipd.). Ko smo pristali v Malagi, smo šli po našo prtljago, ki pa jo je letalska družba izgubila. Razočarani smo šli naprej v Granado, kjer je potekal naš projekt The sunny side up. V mesto nas je pripeljal tamkajšnji učitelj Fran. Ko smo prispeli v hotel, smo odšli v svoje sobe in se udobno namestili. Jaz, Marko, Daniel in učiteljica Katja Tomažinčič smo v sobah počakali na prihod učitelja Igorja Rajnerja in ravnatelja OŠ Stična, gospoda Marjana Potokarja, saj sta šla v Granado posebej. Isti večer smo šli na večerjo v Burger King, kjer smo se dobro najedli. Po končani večerji smo šli nazaj v hotel in si privoščili spanec.

Naslednji dan smo se zbudili ob 7.30 in odšli v šolo. Ta se je nahajala v bližini mesta Churriana de la Vega. V šoli so bili tudi že župan, ravnatelj in še par drugih pomembnih ljudi. Tu smo imeli zajtrk. Po končanem zajtrku je bil daljši odmor, med katerim smo se družili s tamkajšnjimi učenci. A odmor je hitro minil, saj so bili učenci zelo zabavni in zgovorni. Zastavljali so nam vprašanja v angleščini, na katera smo jim tudi odgovorili. Po odmoru smo začeli z našimi dejavnostmi. Slovenci in Ciperčani smo morali sestaviti avtomobilčke na sončno energijo, kar nam je uspelo, nato smo imeli tekmovanje na šolskem igrišču. Ker nam

je ostalo še nekaj časa, smo se lovili in se šli različne igre. Po končanem pouku smo odšli v bližnjo restavracijo, kjer smo pojedli kosilo. Siti smo se usedli na avtobus in se odpeljali nazaj v hotel ter bili prijetno presenečeni, ker je prispela naša izgubljena prtljaga. Vrnili smo se v naše sobe in imeli 4-urni odmor. Po odmoru smo se vrnili v recepcijo in od tam odšli z vsemi predstavniki držav na tradicionalni španski obrok (veliko salam, kruha ipd.). Zopet smo se siti vrnili v hotel in se odpravili spat.

V četrtek je bujenje potekalo ob istem času kot prejšnji dan, ravno tako odhod v šolo. Pred začetkom pouka smo šli še na zajtrk v lokal blizu šole. Po zajtrku smo se udeležili pouka v šoli. Vsak predstavnik je predstavil svojo državo. Po predstavitvah smo se med odmorom spet družili, najprej z učenci, potem še z razredi, in sledili pouku. Po pouku smo imeli prosto.

Naslednji dan, v petek, smo se zbudili nekoliko prej, saj smo s šestimi razredi odšli na ogled Granade. Pred ogledom smo zajtrkovali v lokalu blizu šole. Ogled je bil zelo zanimiv, saj smo videli veliko zgodovinsko pomembnih stavb (Stolnica Kristusovega učlovečenja ...). Ogledali smo si tudi umetniško razstavo o človeku, ki je bila zelo zanimiva. Po dolgem ogledu mesta smo šli v šolo na kosilo. Pri kosilu je vsaka država dala svoja darila tamkajšnjemu ravnatelju šole. Tokrat smo z avtobusom odšli naravnost proti hotelu, kjer smo imeli 4-urni odmor. Po odmoru smo šli v mesto po spominke in na večerjo. Utrujeni smo se vrnili v hotel, kjer smo hitro zaspali.

V soboto je bil na vrsti ogled palačnega kompleksa Alhambra in ogled znanstvenega centra. Najprej smo šli na zajtrk v kavarno blizu hotela in od tam nadaljevali pot do Alhambre. Pot je bila zelo zanimiva, saj je ob straneh poti tekla voda v obliki manjših potočkov. Ko smo prispeli do Alhambre, je bil razgled čudovit. Alhambra je bila prav tako čudovita. Stene so bile okrašene z izjemnimi detajli, zidovi so se dvigali več metrov visoko in kamorkoli si pogledal, si videl mačke. Ta kraj je zgodovinsko zelo bogat, kar smo lahko prebrali na različnih tablah. Po končanem ogledu Alhambre smo šli na kosilo v restavracijo v centru mesta. Tam smo se najedli dobre hrane in pot nadaljevali v znanstveni center, kjer smo lahko izvajali različne poskuse o svetlobi, teži, masi, vetru, vodi ... Vsak poskus je imel zraven napisano še razlago v angleščini, kar nam je bilo v veliko pomoč pri razumevanju poskusa. Po ogledu znanstvenega centra smo se vrnili nazaj v hotel, kjer smo si malo odpočili in po odmoru šli še na zadnjo večerjo poleg hotela. Pri večerji smo se poslovili od ostalih predstavnikov držav in se vrnili v hotel.

V nedeljo, 4. 12. 2017, je sledil odhod domov. V Malagi smo se namestili na letalo in odleteli v Švico, v Zürich, od tam pa v Benetke, kjer smo uspešno prejeli prtljago. Nato smo se s kombijem odpeljali proti Ivančni Gorici. Domov smo prispeli okoli 23.30 zvečer.

Ta izlet se mi je zdel imeniten. Veliko smo se zabavali, smejali, spoznali različne kulture, zgodovino ... Zelo sem hvaležen za to, kar nam je omogočila Evropska unija, saj je bilo

nepozabno. Granada je mesto, ki je res polno različnih ljudi in kultur. In ko smo že pri ljudeh –ljudje v Granadi so bili prijazni, vljudni in v veliko pomoč. Tega izleta ne bom nikoli pozabil.

Nato so odšla dekleta **Ana Valič, Alja Štaudohar in Petra Zupančič**, vse učenke **8. c**. Od 28. marca do 2. aprila so z učiteljicama Zdenko Ograjšek in Elizabeto Kadunc Križaj ter učiteljem Igorjem Rajnerjem potovale po Latviji. Svoje vtise so zapisale takole ...

POMLADNI SNEG V LATVIJI

Zahvaljujoč naši šoli, sodelujočim učiteljem, Erasmusu + in njegovemu 2-letnemu projektu The sunny side up lahko opišemo izjemna doživetja v Latviji, daleč pri meji z Rusijo, kjer je že drug časovni pas ter izjemno hladno vreme. Kljub zgodnji uri smo na 2-urni

vožnji vneto čakale na prihod v Gradec, kjer smo okoli šeste ure zjutraj izkusile svoj prvi let. Bilo je izjemno in od vseh je let najboljše preživela Petra, ki je kar zaspala. Seveda sva se z Ano malo pošalili in jo z vrečko za bruhanje v roki panično prebudili. Njena reakcija je bila: »A sta me morali zbuditi?!« Let je trajal skoraj eno uro in pol. Prvi postanek je bil v Frankfurtu, kjer smo se srečali s španskimi učenkami. Z njimi smo nadaljevali pot do Latvije. Pri pristajanju v Rigi smo imeli malo turbulenc zaradi močnega vetra, a smo kljub temu varno pristali. Zatem nas je čakala 4-urna vožnja do Daugavpilsa. Tam smo spoznali še grške Ciperčanke in se udobno namestili v hotelu Latgola. Sobe so bile udobne in velike ter imele čudovit razgled na okolico hotela.

V sredo zjutraj smo skupaj z učitelji odšle v šolo, kjer smo Slovenijo predstavile učencem iz Latvije, svojo PPT predstavitev pa smo zaključile z nagradnim kvizom. Po predstavitvi smo se vsi učenci razdelili v manjše skupine. Izdelovali smo rastlinjake po ideji učiteljic Elizabete Kadunc Križaj ter Zdenke Ograjšek. Po kosilu v šoli smo odšli v hotel, kjer smo imeli nekaj časa prosto, zvečer pa smo odšli na bowling. Med vsemi je bil najboljši učenec z Norveške. Po prihodu nazaj v hotel smo se učenci še malo družili ter se bolje spoznavali.

V četrtek nas je zbudilo sonce. V šoli so imele predstavitev Španke. Vsi smo morali dobro poslušati, saj je sledil zabaven kviz. Po predstavitvi smo se zopet razdelili v skupine ter začeli izdelovati plakate. Nanj smo nalepili naše slike in slike naših držav, nekaj malega pa smo tudi narisali. Sedaj so plakati razstavljeni v šoli v Latviji. Sledil je še športni del dneva – štafetne igre. Vsi smo bili zmagovalci in smo prejeli sladko nagrado, slastno čokolado. Potem smo odšli v hotel, kjer smo imeli malo prostega časa. Z našimi učiteljicami smo odšle še malo po nakupih, preostanek popoldneva pa smo preživele z učenkami s Cipra in iz Španije, s katerimi smo v tem kratkem času postale dobre prijateljice. Skupaj smo preživele zares lep in zabaven čas. Po večerji smo imele še zabaven večer in nekateri smo šli spat precej kasneje kot ponavadi.

V petek nas je presenetilo zasneženo jutro, niti najmanj pa ne toliko kakor učenke s Cipra, saj imajo sneg le nekajkrat na par let. Ogledali smo si mesto Daugavpils in okoli devete ure zjutraj smo se s tramvajem napotili po mestu. Ogledali smo si star zbiralnik vode, kjer je sedaj manjši muzej, sprehodili smo se čez most, ki je mesto povezoval z Evropo, ter si ogledali staro zalogovnico orožja. Kmalu pa nas je vse začelo zebsti in tako smo se napotili v toplo restavracijo. Zatem smo obiskali še hišo kemijskih poskusov, kjer smo izvajali različne eksperimente ter poizkušali neznane sposobnosti snovi ter energije.

V soboto smo zapustili Daugavpils ter se zopet štiri ure vozili v Rigo. Tam smo se namestili le Španci in Slovenci, ker smo imeli let pozno popoldne. Ciperčanke so tam odložile le potovalke, Norvežani pa so ostali v Daugavpilsu. Tako smo šle skupaj s Špankami in Ciperčankami ob vodstvu učiteljev na ogled mesta Rige. Ogledali smo si veliko znamenitosti, tudi cerkev sv. Petra ter ortodoksno katedralo, šli pa smo tudi po nakupih ter si ogledali še Spomenik svobode, ki ga je varovala tradicionalna straža. Zvečer so imele Ciperčanke odhod in s težkim srcem ter močnimi objemi smo se poslovile od njih, saj smo se v tistem tednu tesno spoprijateljile. Kasneje smo šle s Špankami še na pico, nato pa smo si Slovenke pripravile potovalke, saj nas je ob pol štirih čakal odhod na letališče. Španke so morale še ostati do okoli dveh popoldne, v tistem času smo me že varno prispele domov. Tega potovanja ne bomo nikoli pozabile, saj smo spoznale izjemne ljudi, sklenile nova prijateljstva, se nasmejale kot že dolgo ne. Zahvaljujemo se posebno še učiteljem in učencem iz Latvije za tako tople sprejem v njihovo šolo, zelo prijetno je bilo biti z njimi ter spoznavati njihove navade.

Izmenjavali pa se nismo samo Slovenci. K nam so prišli učenci iz Hirschaida. Gostili smo jih tako osnovnošolci kot srednješolci. Udeleženci matične šole so bili Živa Vrabac, Tajda Ilar, Ana Valič in Ana Lina Finec iz 8. c, Eva Rojec iz 8. b ter Jakob Marn iz 8. a.

GOSTUJEMO UČENCE IZ HIRSCHAIDA

avtorici prispevka: Manca Kramar, 2. letnik gimnazije, SŠ Josip Jurčič, in Tajda Ilar, 8. c, Osnovna šola Stična

Od 6. do 10. marca smo po šolah v Občini Ivančna Gorica na vsakoletni izmenjavi gostili učence iz osnovne in srednje šole v Hirschaidu. Od našega obiska v Nemčiji je minilo že nekaj mesecev, vendar smo tam sklenili številna prijateljstva, zato smo se njihovega obiska zelo veselili.

Kljub začetni sramežljivosti smo že v ponedeljek popoldne na naših domovih prebili led. V torek, prvi dan, ki smo ga preživel skupaj, smo nemške prijatelje na delavnici v Srednji šoli Josipa Jurčiča naučili nekaj slovenskih besed, nato pa smo skupaj še zaplesali. Tudi mi smo se ob tem naučili veliko novega in se pošteno nasmejali. Nato smo odšli na sprejem k županu Občine Ivančna Gorica, Dušanu Strnadu, ki nam je predstavil našo prelepo občino in izmenjavo tudi finančno podprl, da smo jo lahko tako uspešno izpeljali. Popoldne smo pot nadaljevali v Ljubljano, ki je naše prijatelje navdušila z razgledom na grad in z majhnimi trgovinicami. Najbolj so občudovali Prešernov trg. A tudi tam brez majhnih lumparij ni šlo.

V sredo smo že zjutraj krenili proti Primorski. Najprej smo se ustavili v ponosu slovenskega konjeništa, v Lipici, zatem pa smo odšli do slovenske Obale. Sprehodili smo se skozi Piran do Portoroža, kjer so najpogumnejši celo namočili noge. V prostih minutkah smo uživali v toplih sončnih žarkih ter se nasmejali ob pogledu na naše nemške prijatelje v hladnem Jadranskem morju.

V četrtek smo se ponovno dobili v šoli, kjer smo izdelovali plakate, ki nas bodo spominjali na čudovite trenutke med izmenjavo. Prav tako se bomo spominjali pomoči prijaznih, odlično organiziranih učiteljev in profesorjev, ki so nas vodili skozi čudovite skupne dni.

V petek je bil čas za odhod. Nemški prijatelji so se vrnili domov, mi pa nazaj v šolske klopi. S težkim srcem smo se poslovili in upam, da bomo ostali prijatelji tudi v prihodnje. Prepričani smo, da se nam je vsem izmenjava vtisnila v spomin kot zabavno, prijateljsko in predvsem

poučno sodelovanje z učenci iz Hirschaida. Čeprav živimo v različnih državah in smo si v marsičem različni, pa smo ugotovili, da imamo tudi zelo veliko skupnega.

Kaj žene te učence, da sploh sodelujejo pri taki izmenjavi? Strah pred slabim znanjem ali celo pred neznanjem jezika zagotovo ne ...

ŠOLSKA JESEN NA MEDNARODNI IZMENJAVI V HIRSCHAIDU

avtorica prispevka: Tajda Ilar, 8. c

Na izmenjavo sem se prijavila, ker sem hotela spoznati nove ljudi in novo okolje. Zelo rada namreč potujem v tuje kraje. Bila sem vesela, ker sem bila izžrebana in sem dobila to edinstveno priložnost. Všeč mi je bilo, da sem prebivala pri družini, saj sem tako bolje spoznala njihovo kulturo, običaje in jezik. Z njimi sem se pogovarjala v angleščini, saj je bil to jezik, ki smo ga vsi dobro obvladali. Nemško se učim šele drugo leto, zato se v nemščini še težko tekoče sporazumevam. Vsi v družini pa so bili pripravljeni tudi na učenje slovenščine. Tako sem jih naučila nekaj slovenskih besed, oni pa mene nekaj nemških. Slovenščina se jim je zdela izjemno težka zaradi črk Ž, L in J.

Dobila sem tudi novo dobro prijateljico Lucy in komaj čakam, da bo spomladi prišla k meni v Slovenijo in ji bom lahko pokazala, kako lepo je pri nas.

V Nemčiji sta mi bili najbolj zanimivi stari mesti Bamberg in Nürnberg. Obe imata pestro preteklost in lepe, stare stavbe. Zabavala sem se, ko smo z našo skupino lahko samostojno raziskovali mestne ulice.

STARŠI PA PRAVIJO ... LE POJDI, PA ŽIV NAZAJ PRIDI!

Tudi starši imajo kaj povedati o tem, kakšno se jim zdi sodelovanje pri raznih projektih. Predvsem opažajo razliko pri otroku pred in po priključitvi.

MARKO GRE V GRANADO

avtorica: Karmen Posavec, mama Marka Posavca iz 9. c

September. Z drugimi starši sedim v razredu in poslušam Markovo razredničarko med roditeljskim sestankom, ko zabrni prihajajoče elektronsko sporočilo. Skoraj mi zastane dih, ko preberem tekst: »Prosim, me lahko pokličete zaradi Marka? Lp, Igor Rajner.« »Moj bog, saj se je šola šele dobro začela! Le kaj je ušpičil?« mi roji po glavi. Po končanem sestanku sem učitelja poklicala. »Marko je v lanskem letu pridno sodeloval pri projektu Erasmus+ pa me zanima, če bi ga pustili z nami v Granado konec novembra ...« je začel razlagati. To je bilo vse prej od tistega, kar sem pričakovala. Od tu naprej se je začela druga zgodba ...

Seveda sem dovolila, da gre sin v okviru mednarodnega projekta Erasmus+ v špansko mesto Granada. Še posebej, če si je izlet zaslužil. Marku nisem nič povedala. Čakala sem, da je to novico mesec dni kasneje sam izvedel v šoli. Širok nasmeh na njegovem obrazu je povedal vse. Presenečenje, veselje, pričakovanje. Bile pa so tudi priprave, tako v šoli kot doma. Morali so pripraviti program, ki so ga kasneje v Granadi predstavili udeležencem srečanja – učencem iz drugih držav; Cipra, Latvije, Norveške, Španije. Doma je kar nekaj ur presedel za mizo in skušal najti rešitev za izdelavo avtomobilčka na sončne celice. Nekaj mu je uspelo, nekaj se je uničilo ... kar bi sicer še lahko delovalo. ☺ Sem bila raje modro tiho ...

Pred odhodom na študijski obisk v Granado smo starši treh devetošolcev imeli sestanek z učiteljem Rajnerjem. Dobili smo vse potrebne informacije v zvezi z enotedenskim potovanjem konec novembra 2016. Zaupala sem, da bo vse v redu. In je tudi bilo. Marko je prišel domov navdušen nad Granado – nad spontanostjo otrok v partnerski osnovni šoli Virgen de la Cabeza, s katerimi so se družili v dopoldanskem času. Veliko so videli, si nabrali novih izkušenj, se bolje spoznali z učiteljema in ravnateljem, ki so jih spremljali. Spoznali so nove prijatelje iz drugih držav in okoliščine, v katerih so se morali sami znajti. Projektna naloga je uspela, prav tako so uspeli lepo predstaviti našo Slovenijo – tudi s pomočjo risb in ostalih likovnih izdelkov, ki so jih posebej za ta namen pripravili učenci iz OŠ Stična.

Vesela sem, da Marko sodeluje pri projektu Erasmus+. Hvala vam, učitelji, da ta projekt vodite na naši šoli. Otroci se na ta način lahko učijo medsebojnega sodelovanja in pri tem razvijajo vrednote, česar se ne da naučiti iz šolskih knjig. Verjamem, da mu bo to potovanje ostalo še dolgo v spominu.

UMETNOST IN TEHNOLOGIJA

UMETNOST

avtorica prispevka: Lana Plevnik, 7. b

Verjamem, da vas mnogo pozna sliko Mona Lise, ki jo je naslikal renesančni umetnik Leonardo da Vinci. Ampak – ali ste vedeli skrivnosti, ki jih ta slika skriva? Mogoče ste že slišali zanje, če pa ne, pa kar berite naprej.

SKRIVNOSTI MONA LISE

Morda že veste, mogoče še ne, vendar ima svetovno znana slika Mona Lisa, ki jo je naslikal renesančni umetnik Leonardo da Vinci v 16 stol., veliko skrivnosti. Na sliki vidimo portret ženske, za njo pa ogromen pogled na naravo. Slika je bila narisana na les z oljnimi barvami. Da Vinci je vložil ogromno dela v to sliko in pri tem potreboval približno 3 leta, da jo je ustvaril. Ta slika, ki naj bi vsem umetnikom kar vzela dih, je bila ena izmed redkih del, ki jih je Leonardo sploh dokončal. To so dejstva, ki jih bolj ali manj že poznate, kajne? No, mogoče vas bo pa par teh zanimivih dejstev čisto presunilo.

avtorica: Milka Sekulić, 4. c

- Ženska na sliki nima ne trepalnic ne obrvi. Ima skrivnosten nasmeh in, če verjamete ali ne, ta renesančni umetnik je njen skriti nasmeh narisal tako, da je pravzaprav sprva skiciral človeka, kako se kopa, potem pa samo obrobil malo kadi in roke moškega in tako je nastal nasmeh, ki je zdaj na sliki. Vsak ima svoje načine risanja, da potem nastane prečudovita slika, kajne?
- Tisti, ki ste že obiskali muzej Louvre v Franciji in si ogledali sliko, morda že veste, da če strmiš v oči Mona Lise, te bo ta na vsakem koraku s pogledom spremljala, kamorkoli se postaviš. Ne bom lagala, jaz sem si ogledala sliko in bilo je kar nekako srhljivo, nisem se mogla umakniti njenemu pogledu. Res da sem bila stara komaj 6 let, vendar sem si ta dogodek zapomnila za vselej.
- Dejstvo, ki se zdi meni osebno najbolj zanimivo, pa je, da je umetnik naslikal 3 verzije in portrete te ženske in vsakega naslikal čez drugo sliko. To pomeni, da je ta slika, ki jo zdaj

vidite, združitev 3 različnih verzij skupaj v končni izdelek. Si predstavljate, koliko truda, dela in barv je vložil in porabil? Neverjetno!

- Glavno vprašanje pa je, kdo je sploh ženska na sliki? Kdo je svetovno znana Mona Lisa? Če Leonardo ni slikal portretov, zakaj je potem naslikal to žensko? Ta ženska na sliki je Lisa del Giocondo, rojena kot Lisa Gherardini. Bila je žena pomembnega in bogatega trgovca Francesca del Gioconda. Lisa, preden jo je Leonardo narisal, ni bila kaj preveč znana. Ko pa je 15. julija 1542 umrla, so cele Firence vedele, kaj se je zgodilo z njo. Vsi so jo poznali, ker je Leonardo naslikal njen portret.

Ali ste izvedeli kaj novega? Jaz sem mislila, da vem zelo veliko o sliki, zdaj pa sem ugotovila, da nisem skoraj nič vedela. No, zdaj vem mnogo več. Mogoče sem samo jaz taka oseba, vendar mi je všeč, če izvem o umetnini kaj, kar ni tako poznano. Rada vidim, kakšna zanimiva dejstva in skrivnosti pokaže slika. Nekateri imajo pravi umetniški čut, če bi lahko tako rekli. Z enim samim pogledom lahko vidijo, kakšne vrste barv je umetnik uporabljal, lahko opazijo tudi tehniko, ki jo je umetnik narisal, naslikal, orodja, ki jih je uporabljal pri kiparjenju, klesanju itd. Vse to se mi zdi zanimivo in o umetnosti bi rada slišala še več. Kaj pa si vi mislite o umetnosti?

TEHNOLOGIJA

avtorica prispevka: Larisa Zafran, 7. b

Tehnologija je veda o načinih izdelovanja česar koli že ali skupek takih postopkov od začetnega do končnega stanja. Na svetu ni izdelka, ki bi nastal brez tehnologije.

iPhone

Je eden izmed zdaj najbolj priljubljenih telefonov po celem svetu. Ustvarjen je v podjetju Apple. Uporabljajo Apple iOS mobilni sistem. Ustvarili so digitalno asistentko Siri, ki ti pomaga pri vsem. Lahko jo prosiš za pomoč, prebere ti zgodnico, pove šalo, razloži kakšno besedo ...

Več o Applu:

- ameriško podjetje
- tablični, prenosni računalniki, pametni telefoni
- ustanovljeno v Kaliforniji v ZDA – Cupertino, 1. aprila 1976
- ustanovitelji: Steve Jobs, Steve Wozniak, Ronald Wayne

Njihove naprave:

- iMac
- iPhone
- iPod
- iPad

Apple je trenutno eno najmočnejših, najpopularnejših in največjih podjetij. Veliko ljudi je zadovoljnih z njihovimi napravami. So pametne, zanimive, iznajdljive ... Apple bo prav zagotovo tudi v prihodnosti zelo uspešno podjetje.

Zanimivosti:

- izumili novo barvo iPhona (rdečo)
- osebna pomočnica Siri
- izumili tudi pametne ure

Pa še za šalo ...

Tako (slika na desni) pa bomo po mestu in drugod hodili s pametnimi telefoni čez nekaj let.

Čeprav tehnologija hitro napreduje, k njej ne pristopamo samo z resnostjo. Spodnji primer prikazuje, da se znajo tehnologi tudi pošaliti.

Po vsakem letu pilot izpolni obrazec, v katerem mehanikom opiše probleme, ki so se med letom pojavili in jih je potrebno odpraviti.

Mehaniki preberejo obrazec in po odpravitvi problema na spodnji polovici obrazca napišejo, kaj so dejansko popravili. Pilot nato pred naslednjim letom prebere obrazec. To so dejanski izpisi iz takšnih obrazcev pri letalski družbi Qantas.

P: Leva notranja guma skoraj potrebna menjave.

M: Leva notranja guma skoraj zamenjana.

P: Testni polet OK, razen avtomatsko pristajanje zelo grobo.

M: Avtomatsko pristajanje ni vgrajeno v tem letalu.

P: Nekaj razrahljano v kabini.

M: Nekaj zategnjeno v kabini.

P: Mrtve muhe na steklu.

M: Naročil žive muhe.

P: Avtopilot nastavljen, da drži višino, a se spušča 200m/min.

M: Na tleh ne morem poustvariti problema.

P: Sledi puščanja na desnem glavnem podvozju.

M: Sledi odpravljene.

P: Glasnost DME je neverjetno visoka.

M: Glasnost DME ponastavljena na bolj verjetno višino.

P: Zaradi zapor se ročice za plin zatikajo.

M: Za to pa so tam.

P: IFF ne deluje.

M: IFF nikoli ne deluje, ko je nastavljen na OFF.

P: Sumim na razpoko v vetrobranskem steklu.

M: Sumim, da imate prav.

P: Manjka motor št. 3.

M: Po kratkem iskanju našel motor št. 3 na desnem krilu.

P: Letalo se obnaša čudno.

M: Letalo opozorjeno, naj se zravna, leti ravno in se zresni.

P: Radar mrmra.

M: Radar reprogramiran, da pozna besedilo.

P: Miš v kabini.

M: Inštalirali mačko.

P: Izpod instrumentne plošče se sliši zvok, kot da bi nek pritlikavec tolkel po nečem s kladivom.

M: Odvzel kladivo pritlikavcu.

Pa naj še kdo reče, da inženirji nimajo smisla za humor.

you write English?**DO ~~YOU~~ RIGHT ENGLISH? Yes, I do. – TUJE STRANI** **JEZIKI****avtorici prispevka: Lana Plevnik in Larisa Zafran iz 7. b**

Glede na to, da je 26. septembra svetovni dan jezikov, sva izbrali nekaj zanimivih dejstev. Ali si vedel/-a, da:

- a) na svetu obstaja med 6000 in 7000 jezikov, ki jih govori 7 milijard ljudi, ki živijo v 189 samostojnih državah,
- b) v Evropi obstaja približno 225 avtohtonih jezikov, kar je približno 3 % vseh svetovnih jezikov,
- c) večino vseh svetovnih jezikov govorijo v Aziji in Afriki,
- d) je najmanj polovica svetovnega prebivalstva dvojezična ali večjezična, kar pomeni, da govorijo dva ali več jezikov,
- e) da poznajo eskimi kar 300 izrazov za sneg?

Na spodnji povezavi je še kar nekaj zanimivih dejstev o jezikih. Če želiš, se lahko preizkusiš tudi v jezikovnem kvizu.

<http://edl.ecml.at/LanguageFun/LanguageFacts/tabid/1859/language/sl-SI/Default.aspx>

NAJBOLJ RAZŠIRJENI JEZIKI⁴**1. Mandarinščina**

Število govorcev: 836 milijonov

Mandarinščina je skupek kitajskih narečij, ki jih govorijo na severu in jugozahodu države. Je najbolj razširjeni jezik na svetu.

2. Španščina

Število govorcev: 400 milijonov

Španski jezik je zelo razširjen v Južni Ameriki in Evropi. Uradni jezik je v kar 21 državah.

Največ govorcev španščine živi v Kolumbiji (45 milijonov).

⁴ spletni vir: <http://edl.ecml.at/LanguageFun/LanguageFacts/tabid/1859/language/sl-SI/Default.aspx> (pridobljeno 15. 4. 2017).

3. Angleščina

Število govorcev: 330 milijonov

Kljub temu da po nekaterih ocenah angleško govori kar 1,8 milijarde ljudi po vsem svetu, je med njimi razmeroma malo rojenih govorcev. Angleščina je uradni jezik v kar 53 državah.

4. Arabščina

Število govorcev: 280 milijonov

Največ govorcev arabščine živi v severni Afriki in na Arabskem polotoku. Uradni jezik je v kar 26 državah.

5. Hindujščina in urdujščina (hindustanščina)

Število govorcev: več kot 240 milijonov

Gre za jezika, ki ju zaradi podobnosti pogosto obravnavajo skupaj. Besedišče in osnovna slovnica obeh jezikov sta si zelo podobna. Jezika sta najbolj razširjena v Indiji in Pakistanu.

Ali ste vedeli, da se celo živali oglašajo v različnih jezikih?

avtorica: Lorena Zabukovec, 6. b

makedonsko:
churulic churulic

bolgarsko:
chik chirik

švedsko:
kvitt kvitt

česko: kokodak

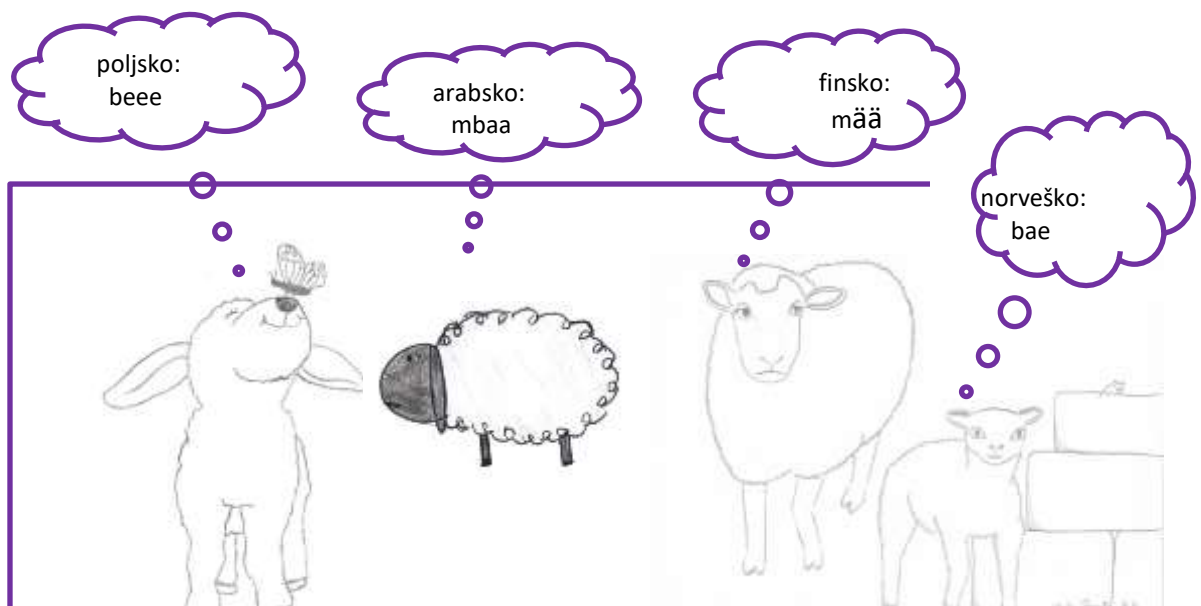
indonezijsko:
Cetok-petok

dansko:
tok tok tok

turško:
glt-glt-glidaak

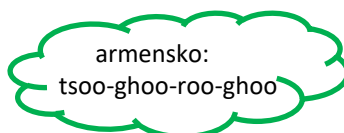
avtor: Nejc Erjavec, 7. b

avtorice: Tinkara Oven, 7. b; Ula Regali, 6. b; Maša Porenta, 8. b

avtorica: Jana Tratar, 6. b

vir: <http://www.matejzalar.si/tag/sentjernejski-petelin/>
<http://www.matejzalar.si/tag/sentierneisk>

 UČIMO SE PISATI

Učenci so pri angleščini razmišljali o reklamah. Nekateri so napisali dobro utemeljene eseje. Za zgled vam jih damo v branje.

THE GOOD SIDE OF ADVERTISEMENTS

avtor: Tim Miklič, 8. a

“Commercials” have become a constituent part of our daily lives. Since July 1st, 1941 at 14:29 when the first ten second commercial came out in the USA our daily lives have been influenced by this phenomenon.

Although nobody really cares about commercials, which interrupt our favorite TV shows, movies and series, they did manage to make a few highly memorable commercials that we love to watch.

Commercials are so much more than what is seen on our TV screens. Firstly, the advertising manufacture requires a great number of human resources which have shown to help reducing unemployment. A wide range of unemployed people such as writers, artists, post production, musical directors, art directors, lightening workers, animators etc. are needed for a piece of advertising production.

If we took out all TV commercials, our economy would go bankrupt. Millions of people would lose their jobs and face financial issues.

Secondly, TV commercials transform boring messages into something more entertaining. For example, how would you prefer to obtain information about a car insurance by either reading a piece of paper which might take you a couple of minutes or watch an entertaining and funny 60 second TV commercial?

Advertisements are often blamed for its negative effects, but I believe that short, edited ads provide opportunity for people to give their mind a short break.

It is common to see many children watching TV for a long period of time and eating snacks. They are often so indulging in the joy of watching their favorite shows, yet they don't realize their bodies are facing a danger of “becoming obese”.

I have recently read an article about not only the damage that we do to our bodies, but also our lives are literally cut short due to sitting down too much.

Thirdly, in order to prevent severe psychological damage, people can use TV commercial time as a short break to do some activities.

Imagine a healthy student sitting in front of his computer screen doing assignment for more than three hours without taking a break. His eyes are considered damaged from staring at a computer screen. If you don't like commercials use that time take a short break, go outside for a few minutes, make a healthy snack for yourself or just do something else while commercials are on.

We need to understand that television commercial has its value as a powerful tool of advertising. The advertising industry gives daily bread to millions of people who with their creativity sometimes make us think about an issue, make us laugh out loud. Remember the Snickers commercial? Hilarious.

I believe that TV commercials should remain a part of our TV watching experience and it's on us as individuals to select what works for us.

ADVERTISEMENTS

avtorica: Kaya Gačnik, 8. a

I think advertisements are bad for you. They are not bad just for people but also for animals and the environment. There are just a few commercials that are actually honest and good for the environment. I'm against any kind of advertising. I'm going to prove to you that advertisements are not good for you and can even harm you.

Advertisements are bad because a lot of times they lie to you about the products they advertise. They often say something and when you try the product it doesn't work as they said. For example: You see a commercial about a cream that should help your scars disappear. But when you buy the cream and you try it you realize it doesn't work. It also makes your skin very red and it starts burning. Advertisements can put you in danger.

Advertisements often make people unhappy with their lives. They show perfect lives of perfect people and you want to be like them. For an example: You see a woman with a perfect body in a yoghurt commercial. The commercial says if you drink a yoghurt you will have a perfect body. You try the yoghurt but it doesn't change anything.

Advertisements also make people buy things they don't really need. It wastes money you could spend on other things you really need. For example: You already have an old vacuum cleaner that works fine but you see a new one in the magazine. It looks very pretty and it's also expensive but you buy it anyway. After one week it gets ruined and the old one still works. Old things often work better than new ones. They also last longer.

Advertisements pollute the environment with advertising. For example: They publish way too many advertising magazines and they waste a lot of paper. A lot of paper goes to waste because a lot of people just throw away the advertising magazines.

Advertisements spoil television programs because they come between things we really want to see. Because of this people spend too much time in front of TV and they don't have time for other things. For example: You are watching a TV show that you love. Later, you're going to wash the laundry. But because there are commercials every 10 minutes you're watching it for two hours instead of one and a half. Then you run out of time and you can't wash the laundry because you have other things to do.

I think advertisements should be cancelled because they affect everyone in a bad way. They are a waste of time and they can harm you by lying that a product is good and healthy while it's not. I hope you agree.

ADVERTISEMENTS

avtorica: Damjana Omejec, 8. c

During the last five weeks, my little cousin ate every chocolate bar he could get. He ate white chocolates, dark chocolates, chocolates of every size, shape and taste. He is only eight years old, and he's already got pimples, he become bigger and heavier and he was hungry all the time. Suddenly, he got a heart attack. Fortunately, he was okay. When doctors asked him, why he ate only chocolate, he answered: „Because advertisement said, that only cool kids eat chocolate and that chocolates are good for you and you can eat just chocolate for the rest of your life, and you will be just fine and healthy". That's why, I think that advertisements aren't good.

Like I said, foods and beverages in advertisements can be presented like something good and healthy, although they aren't. People, especially kids buy those foods because they think they're healthy. One other thing is that celebrities are shown to eat and drink those items and their fans want to copy them. People eat and drink items, that are bad for their bodies, because they think they're good or because their role model does it.

People spend too much money on things they don't need. They think, that they need a coffee maker, although they already have one. And they keep buying and buying and they quickly run out of money and they can soon spend too much money. Advertisements make people believe that they need the item they're selling, although they don't and people can lose a lot of money very quickly.

Girls, especially in their teens, have a low self-esteem, and models in advertisements aren't making them feel any better. For example, a girl is watching an advertisement about nice

trousers which are worn by a super skinny and pretty girl. The girl falls in love with those trousers and she goes in the store to try them on. When she tries trousers, she thinks that they don't look good on her as they do on a model in the commercial and she thinks that she's ugly. And so girl is in bad mood, she is not confident like she should be.

I think advertisements should be recorded in a little more realistic way. People can have serious medical problems, they can lose a lot of money and girls feel bad about themselves, because they think, they aren't as pretty and skinny as models.

Medtem ko nekateri radi utemeljujejo svoje mnenje, so se drugi prepustili svoji domišljiji in sanjam.

MY WORST NIGHTMARE

avtor: Domen Kovaček, 8. c

I was driving a car and I was thinking about ghosts. The dogs were barking, dinner was burning and it was stormy. I was in the forest when suddenly I saw a group of alligators. They were so big and they were slowly moving towards me. I didn't know where to go because there was no exit. I saw blood dripping from their teeth. Then suddenly alligators became aliens and then the lightning stroke them and they just disappeared. Lucily, I then woke up.

MY FAVOURITE DREAM

avtor: Tilen Kovačič, 8. c

I was playing a basketball match in NBA league. I heard people who were screaming my name. It was the final match. New York Knicks vs. Cleveland Cavaliers. I was playing for New York. We were blue and they were white. There were only 3 seconds left and we were losing 118 vs. 120. I got the ball and I was throwing for 3 points. I shot and I missed, but their player touched the ball last. There was only 1.5 seconds left. I got the ball and I hit the basket when the alarm clock woke me up.

MY BEST FRIEND

avtorica: Tanslita Medved Repnik, 6. c

My best friend is Sara. She is 11 years old. She is a beautiful and kind girl. She has got long blonde hair and big blue eyes. She has got a cute dog called Kala. Sara likes animals. We often go shopping together. She likes wearing jeans and T-shirts. She often helps her parents but she also likes visiting her friends and playing computer games. Sara is my best friend and I like her a lot.

MY HOMETOWN***avtorica: Tanslita Medved Repnik, 6. c***

My hometown is Ivančna Gorica. It's about 3,000 years old and 13,567 people live here. When you enter the town you can see a bank and different small shops, a bus station and a hairdresser's. You can go for a walk on the streets or ride your bike. This town is very small. I like it because it is peaceful and quiet.

MY HOMETOWN***avtorica: Tanja Strmole, 5. a***

My hometown is Ivančna Gorica. It is about 3,000 years old and about 13,567 people live here. Ivančna Gorica is in the South –west of Slovenia. There are many shops, a bank, a post office a supermarket and the Doner King in my town. The streets are wide and modern. You can even see the Roman grinding stone in Ivančna Gorica. There are some places to have fun, like the playground, the outdoor fitness centre and many others. I love Ivančna Gorica because my family and my best friends live here. However, I sometimes wish there would be more interesting shops in Ivančna Gorica.

MY HOMETOWN***avtorica: Tonja Smole, 5. a***

I live in Stična. It's in the centre of Slovenia. There is a monastery right down the hill from where I live. The air is clean and there are so many trees in Stična. I love it.

You can do really interesting things here. You can play on the playground or do different sports. You can go running and cycling. You can visit a concert or see a play in the cultural centre. There aren't any hospitals or supermarkets in Stična but there is a shop. There is also a fire station but there isn't a police station in Stična.

Stična is a village. I live there with my dad and my grandma. We live in a one storey house together. My dad works as a deputy mayor. I don't see my dad very often but when we do have time for each other we have a great time. He helps the mayor and goes to meetings. His job requires a lot of time and concentration because he decides on important matters. He also goes to a lot of events and he takes me with him. Sometimes we go for a walk or cycling together. And sometimes we just play volleyball and basketball on the sports field. I love my dad very much. I don't have a mum because she passed away. But we still live happily although we miss her. She has worked in the archives in Ljubljana. I don't know a lot about her job.

I spend a lot of time with my grandma. She is old-fashioned that's why she doesn't spoil me. She teaches me how to do housework. I help her with cleaning, hanging and folding laundry. Next thing is cooking and ironing. She is strict but fun and nice. We also do funny things

together, like playing board games or solving crosswords or Sudoku. She is a passionate reader and because of her reading and her continuous encouraging me to read, I like reading as much as she does. I learned to read before the second grade.

I have played the piano since I was six years old. The piano and the music I loved from the start. Eight months ago I started playing volleyball. I love this sport and I think it was meant for me to play it. I'm really good at both of my hobbies.

LIVING IN THE CITY OR IN THE COUNTRYSIDE

avtorica: Tia Miklič Estelle, 6. a

I personally prefer living in the countryside because of the home vibes and nature. I don't like cities, there is heavy pollution and the traffic makes so much noise at night, you can't even sleep. It is also dangerous because there are robbers and the number of crime increases. The countryside is a peaceful, happy, secure place. You can enjoy the fresh air and company of animals. It is also more likely to have friendly neighbours and you can just relax and live your life to the fullest.

MY SCHOOL BAG

avtorica: Neža Marinčič, 6. c

This is my school bag. You can find normal and strange things in it. I've got lots of books and notebooks in it. I've got a Maths notebook, Slovenian notebook, We have English after the break too. I haven't got a Science book today but I have a pencil case full of pencils and some glue. My school bag hasn't got a lot of pockets so it is sometimes quite messy.

MY SCHOOLBAG

avtor: Nik Čandek, 6. c

This is my school bag. It is yellow, blue and black. You can find normal things in it. I have got a lot of books and notebooks in it. I've got English today, so there is an English book and a workbook in there. I've also got Maths books as there is Maths after the break, too. I've got a pencilcase full of pencils and pens. My schoolbag has got a lot of pockets. I've got a tidy school bag.

MY SCHOOL BAG

avtorica: Tina Omahen, 6. c

This is my school bag. You can find normal and strange things in it. Believe me, it's a big mess in it. Let me see. I've got a Maths book, an English coursebook and a lot of notebooks in it.

Yes, we've got English today. I haven't got a science book but I've got a pencil case full of pencils. There are many pockets. I can use them to sort my school things and keep my bag tidy.

MY SCHOOL BAG

avtorica: Tinkara Zajc, 6. c

Hello. I'm Tinkara and today I am going to tell you about my schoolbag. You can find normal things in it. I've got a lot of books and notebooks in it. Let me see. I've got an English book, a workbook and a notebook. Yes, we 've got English today. I've got a Maths notebook, as there is Maths after the break too. I've got a pencilcase full of pencils and pens. My school bag has got a lot of pockets, big and small ones, so I can use them to sort my school things and keep my bag tidy. So this is my school bag.

PREVAJALCI NA DELU

Letošnje leto so se pri pouku angleščine lotili prevajanja. Skušali smo prevesti različne zgodbe, objavljamo dve.

Pri pouku slovenščine je učenka Brina Ravbar iz 6. b poustvarjala, in sicer je skušala združiti zgodbi Bogdana Novaka Zelena pošast in Leopolda Suhodolčana Stopinje po zraku. Nastalo je tole ...

PRIMER SOLATA

avtorica: Brina Ravbar, 6. b

Nace je na vrtu opazil solato, ki je polža. Solata rigne. Nacetu se zdi čudno. Ne omahuje; pokliče največja med največjimi detektivi: Naočnika in Očalnika. Obljubita mu, da prideta.

Tu sta, začnejo s primerom. Nace jima mora vse povedati počasi, da si zapišeta. Veleumni glavici se domislita solato presekati. Nace gre po svojo ostro sekiro in preseka solato na pol.

V njej vidijo polno polžev lazarjev na sestanku. Vsi imajo oblečeno majceno belo srajco in črno kravatico. Vsi trije začudeno gledajo. »Kaj takega!« zamrmra Naočnik. »Jezus,« uide iz Nacetovih ust. Polži jih opazijo in se ustrašijo. Nace dvigne roke in reče: »Prihajamo v miru, a kaj počnete v moji solati?!« Polži jim povedo za solato, ki jih teleportira. Vstane največji lazar – predsednik in pove: »Nočemo vam delati škode, imamo le svoj sestanek. Nekdo nam je namreč ukradel polžjo solato, ki nam je zrasla na podzemnem vrtu. Brez nje ne moremo preživeti zime, saj smo posebni polži.«

»Primer bo treba vzeti v svoje roke,« se zamisli Očalnik. Tudi polži dajo vse svoje izjave o kraji. Naočnik in Očalnik vse pridno zapisujeta, polži pa jih povabijo v svoje podzemno skrivališče. Vsi preiskujejo, nato pa mali polžek v grmu najde hišico. Pokaže jo predsedniku, ta pa detektivoma. »Polžja hišica!!!« zavpijejo vsi polži. Nato povedo detektivoma za prav tako posebno vrsto polžev s prav takimi hišicami.

Vsi skupaj zahtevajo sestanek s posebnimi polži s hišicami. Hišniki (tako jim pravijo) priznajo in potrdijo obtožbe. Pridejo do sklepa, da si jo bodo razdelili, saj jo hišnikom zelo primanjkuje. Ustvarijo nov tunel med brlogoma in skupaj srečno živijo, detektiva in Nace pa so prisegli, da bodo o tem dogodku tiho.

CASE: SALAD

angleški prevod: Julija Genorio, 6. b

Nace sees a salad, it is eating a snail. The salad burps. Nace thinks that's weird. So he doesn't wait. He calls the best of the best detectives in immediately: Naočnik and Očalnik. They promise him that they will come.

They're here, they start with the case. Nace tells them everything slowly, so they can write it down. The two heads think to chop the salad in half.

Nace goes and gets his sharp axe and he chops the salad. In the salad they find lots of snails at a meeting. Every snail has a little white shirt and a little black tie. All three of them stare, amazed. »Something like this,« says Naočnik, »Jesus,« comes out of Nace's mouth. The snails see them and get scared. Nace raises his hand and says: »We come in peace, but what are you doing in my salad?« The snails tell them about the salad that teleports them. The biggest snail stands up and says: »We don't want to do you any harm, we are just having a meeting. Someone stole our snail salad, that grew in the underground garden. Without it we can't survive the winter, because we are special snails.«

»We will have to take the case in our own hands,« thought Očalnik. Also the snails tell them everything about the robbery. Naočnik and Očalnik write everything down, while the snails invite them to their underground hiding place. Everyone starts looking and the small snail finds a snail shell. He shows it to the big snail (the president) and he shows it to the detectives ... »A snail shell!!!« yell all the snails. Then they see that special snails have exactly the same shells.

Everyone demands a meeting with the special snails. The shellers (that's how they call them) admit and confirm all the accusations. They came in the salad because the shellers didn't have enough to eat. They make a new tunnel between the two underground gardens, and they live happily ever after. Nace and the detectives promise to never speak of this again.

BEISPIEL SALAT***nemški prevod: učitelj nemščine, Igor Rajner***

Nace bemerkte im Garten den Salat, der die Schnecke frisst. Der Salat rülpst. Dem Nace ist das merkwürdig. Er zweifelt nicht und ruft zwei von den größten Detektiven an, Naočnik und Očalnik. Sie haben ihm besprochen, dass sie kommen.

Sie sind hier und fangen an mit dem Fall. Nace muss den beiden langsam erklären, damit sie alles aufschreiben können. Die beiden genialen Männer haben sich entschieden den Salat durchzuhauen.

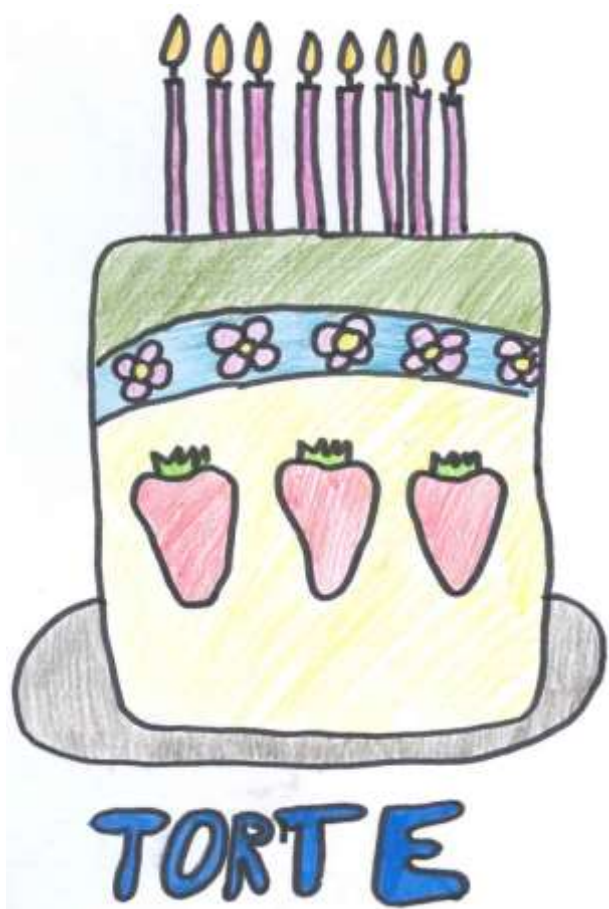
Nace holt seine Axt und durchhaut den Salat auf zwei Teile. Im Salat sehen sie viele Wegschnecken, die eine Sitzung halten. Alle tragen ein weißes Hemdhchen und kleines Krawättchen. Alle gucken erstaunt. »Na so was!« murmelt Naočnik. »O Gott,« kommt aus dem Munde von Nacet. Die Schnecken bemerken sie und erschrecken sich. Nace hebt die Hand auf und sagt: »Wir kommen in Ruhe und was machen Sie in meinem Salat?!« Die Schnecken sagen ihnen für den Salat, der sie teleportiert. Die größte Wegschnecke – Die Vorsitzende steht auf und sagt: »Wir wollen Ihnen keinen Schaden machen, wir haben nur unsere Sitzung. Jemand hat uns den Schneckensalat gestohlen, der in unserem unterirdischem Garten wuchs. Ohne ihn können wir den Winter leider nicht überleben, denn wir sind besondere Schnecken.«

»Den Fall in eigene Hände nehmen,« denkt der Očalnik. Auch die Schnecken geben eigene Aussagen über den Diebstahl. Der Naočnik und Očalnik schreiben alles brav auf und die Schnecken laden sie in ihr unterirdisches Versteck. Alle untersuchen und auf einmal findet die kleine Schnecke im Busch das Häuschen. Sie zeigt es dem Vorsitzenden und er den beiden Detektiven. »Das Schneckenhäuschen,« schreien alle Schnecken auf. Danach sagen sie das den beiden Detektiven für gerade diese besondere Art von Schnecken mit gerade diesen Häuschen.

Alle verlangen die Sitzung mit besonderen Schnecken mit Häuschen. Die Hausmeister bekennen es und bestätigen die Anschuldigung. Sie kommen zur Schlussfolgerung, dass sie sich ihn teilen, denn ihm mangelt den Hausmeistern sehr. Sie schaffen den neuen Tunnel zwischen den beiden Höhlen und leben zusammen glücklich, die beiden Detektiven und Nace haben aber geschwört, dass sie davon keinem weiter erzählen.

 UČIMO SE NEMŠKO

Učenci in učenke se pri neobveznem izbirnem predmetu učijo predvsem novih besed. Da si vse skupaj lažje zapomnijo, si narišejo tudi sliko, preko katere se učijo. Poglejte, katere besede so spoznali. Nas pa zanima: ali znate prevesti?

avtorica: Špela Ratajec, 4. b

avtorica: Ana Posavec, 4. b

HUND

avtorica: Sara Zelnik, 4. b

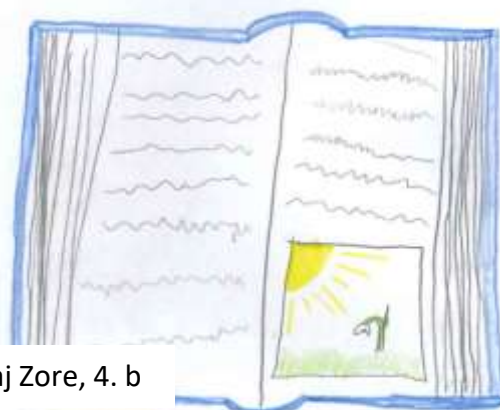
avtorica: Sandra Perko Plavec, 4. b

avtorica: Katjuša Škrbe, 4. b

avtorica: Asja Hrovat, 4. b

avtor: Maj Zore, 4. b

BUCH

avtor: Andraž Grbac, 5. b

avtorica: Sara Ratajec, 4. b

EIS

Pferd

avtorica: Laura Perko Plavec, 4. b

avtorica: Zoja Jevnikar, 4. b

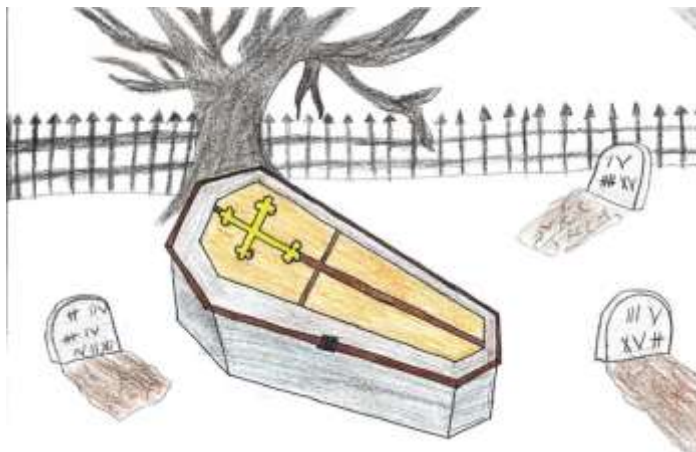
ŠALO NA STRAN ... 103**ČRNI in BELI HUMOR***avtor strani: Tilen Slapničar, 7. a***Višina**

Možakar vstopi v bolnišnično sobo in vpraša bolnika na smrti postelji:

»Kako visoki ste, gospod?«

Pacient komaj pove: »182 cm, gospod doktor.«

Možakar: »Nisem doktor, tesar sem. Katero vrst lesa želite za krsto?«

*avtorica: Nika Mehle, 6. b***Operacija**

V bolnici pred operacijo:

Fant: »Ljubim te.«

Punca: »Jaz tebe bolj.«

Punca se zbudi po operaciji in zraven nje je ob postelji samo oče.

Punca: »Kam je šel moj dragi?«

Oče: »Kaj ne veš, kdo ti je daroval srce?«

Punca: »Ne, to ne more biti res ...«

Oče: »Šala, šala, na WC je šel.«

Vodnjak

»Mali, kje imaš očeta?«

»Pred tednom dni je padel v vodnjak.«

»Ajoj, kako pa je z njim?«

»Zdaj je veliko bolje. Včeraj se je prenehal dreti.«

Pleško

Plešec se je ogledoval v zrcalu in zadovoljno si je govoril:

»A ni to lepo? Imam šestdeset let, pa niti enega sivega lasu!«

Pekarna

Živali so čakale, da se odpre pekarna. Prišel je zajček, ki se je želel preriniti v ospredje:

»Pustite me naprej!«

Medved pa ga je udaril in rekel: »Postavi se v vrsto!«

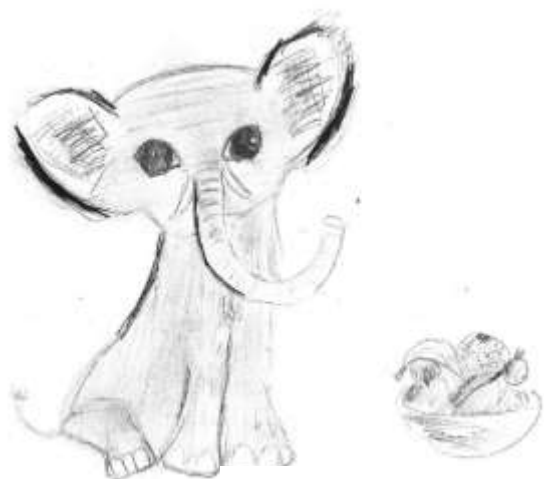
Zajček je vstal in se spet hotel preriniti v ospredje: »Dajte mi malo prostora!« Toda medved ga je spet udaril. Zajček je spet vstal in spet hotel naprej, medved pa ga je že tretjič po zobeh. Zajček je vstal in z objokanimi očmi zavpil: »Tako, zdaj pa ne bom odprl pekarnе!« se obrnil in odskakljal domov.

Želva in rop

Se sprehaja želva po cesti, pa jo oropa 12 polžev.

Pride policija.

Želva: »Joj, se ničesar ne spomnim, je potekalo vse tako hitro ...«

avtorica: Julija Genorio, 6. b

Rdeče oči

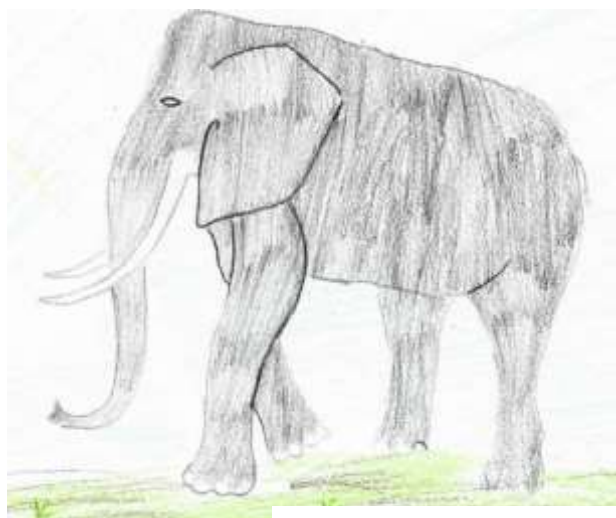
Franc: »Jure, ali veš, zakaj ima slon rdeče oči?«

»Zato, da se laže skrije v češnjo!«

»Daj, daj, kje si pa to slišal?«

»Si že kdaj videl slona na češnji?«

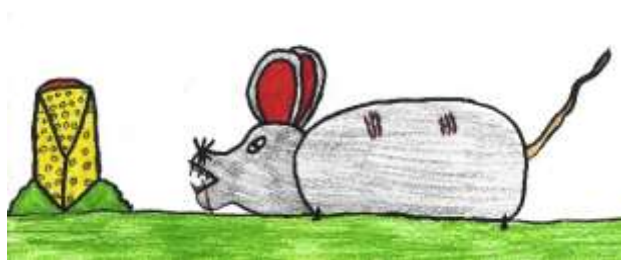
»Ne!«

avtorica: Pia Zupančič, 6. b

Lev in slon

Lev se je sprehajal po divjini, srečal zajca in ga vprašal: »Kdo je kralj živali?« »To si ti!« je rekel zajček. Lev gre naprej in sreča kojota ter ga vpraša: »Kdo je kralj živali?« »Ti si kralj živali!« Lev gre dalje in sreča slona ter ga vpraša: »Slon, povej mi, kdo je kralj živali?« Slon se začudeno obrne, ga nekaj časa opazuje, nato pa ga jezo udari z rilcem, lev pa se oglasi: »No, ja, ne smeš biti jezen, če ne veš odgovora!«

avtor: Žak Šparl, 6. b

Čudež v savani

Dve miši sta našli slona, ki je ležal na tleh. »To bo pa slastna večerja!« je rekla ena miš.

»Spekli ga bova! Jaz grem po drva, da bom zakurila ogenj, ti pa ga straži!«

Ko se je miš vrnila z vejami za pripravo žara, je opazila, da slona

ni več. Miška, ki ga je čuvala, je nemočno dejala: »Slon se je dvignil in odšel!« »Ne laži, saj vidim, da žvečiš!« se je razjezila prva miš.

avtor: Tilen Kristan, 6. b

Poledica v puščavi

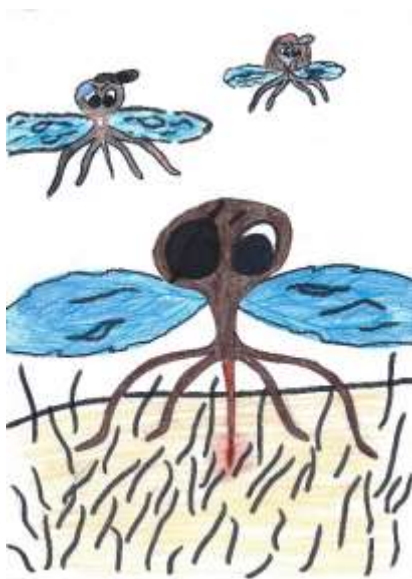
Po puščavi Sahara se sprehajata dva severna medveda. Prvi pravi drugemu: »Tule je morala biti pa resna poledica, da so tako močno posipali.«

avtorica: Deva Dušič, 6. b

Komarček leti

Mama reče malemu komarčku, naj se nauči leteti. Komarček je zletel in leta, leta, leta ... Ko se čez nekaj minut vrne nazaj k mami, ji navdušeno reče: »Veš, mami, tako sem dober, da so mi vsi ljudje ploskali, ko sem letel mimo njih!«

avtorica: Lina Sekirnik, 6. b

Važič

Zebri sta opazovali slona, ki je pil vodo, in ena je rekla:
»Poglej tega važiča! Vedno pije s slamico!«

avtorica: Živa Batis, 6. b

Dvojčka

Mama je poskrbela, da sta dvojčka odšla v posteljo. Eden od njiju se je v postelji smejal na ves glas. »Zakaj pa se smejiš?« ga vpraša mama. »Zato ker si Darka skopala dvakrat, mene pa sploh ne,« se zareži Damjan.

ŠPORTNE STRANI

avtorica strani: Zara Vencelj, 7. b

SMUČARIJA

Flisar bo kot drugi v zgodovini poskušal ubraniti zlato:
»Če hočem biti najboljši, moram premagati vse«.

Slovenski tekmovalec v smučarskem krosu, **Filip Flisar**, bo v Sierri Nevadi poskušal ubraniti naslov svetovnega prvaka, ki ga je osvojil pred dvema letoma v Kreischbergu. Če mu bi to uspelo, bi ponovil dosežek svojega prijatelja in nekdanjega partnerja pri treningih, Čeha Tomaša Krausa, ki je doslej edini ubranil naslov.

Ilka Štuhec lahko s trojčkom ponovi Vonnovo Raicha

Najboljša slovenska smučarka Ilka Štuhec lahko v precej verjetnem scenariju osvoji kar tri male kristalne globuse, a vseeno ostane brez velikega.

KOŠARKA

Dragić po povratku s 33 točkami popeljal Miami na prag končnice

Slovenski košarkar Goran Dragić se je po poškodbi očesa zmagovito vrnil na parkete igrišč NBA. Njegovi Miami Heat so v noči na četrtek s 120:112 premagali New Orleans Pelicans, Dragić pa je ob tem v 32 minutah igre dosegel 33 točk, pet skokov in dve podaji ter bil s tem najboljši posameznik vročice. Anthony Davis je za Pelicans prispeval 27 točk.

 NOGOMET

Barcelona zmagala Paris Saint-Germain

Stadion: Camp Nou, Barcelona (ESP)

SE KDO ZABAVA MED POUKOM?!

avtorica strani: Zara Vencelj, 7. b

Očitno se 7. b dogaja ... Kljub temu da pouk jemljejo zelo resno, se pač ne morejo učiti, če vmes ni zabavnih in smešnih vložkov. Nastale so spodnje prigode.

Nemci na naši šoli

Pa je nastopil še en četrtek. Kljub temu da so se vsi vedli čisto normalno, sem vedela, da se bo nekaj zgodilo. In se je in to že pri prvi uri. Imeli smo etiko in kar naenkrat so v naš razred prišli Nemci. Čisto tiho so se posedli zadaj. Učitelj jih je najprej pozdravil in nato nadaljeval s poukom. Hoteli smo jih pozdraviti in jih kaj vprašati, vendar niso nič razumeli. Prav čudno je bilo, ko smo jih kaj vprašali po angleško in niso nič razumeli. Enkrat je moj sošolec povedal nekaj smešnega in smo se vsi smejali, samo oni so bili še bolj resni kot prej. To se je nadaljevalo tudi pri angleščini, čeprav smo ves čas govorili angleško. Vseeno upam, da so vsaj kaj razumeli in se kaj novega naučili.

Instagram pri matematiki

Imeli smo pouk matematike. Moj sošolec je na listek napisal vprašanje za učiteljico. Ta listek je krožil po razredu. Nihče ni upal postaviti tega vprašanja učiteljici. Čez nekaj časa se je le nekdo opogumil in vprašal: »Koliko gramov ima Instagram?« Učiteljica se je zamislila in rekla, da se bo pozanimala.

Ura matematike

Končno je nastopil petek. Zdaj smo imeli uro matematike. Petke sem oboževala prav zaradi tega, ker smo imeli skupine pri matematiki. Imeli smo najbolj prijazno učiteljico. Imela je veliko smisla za humor, pa vendar je bila zelo hitra, zato smo jo komaj dohajali. Ta dan je bila zelo dobre volje. Iz vsakega mojega sošolca se je malo pohecalo. Enemu je rekla, da je najpopularnejša punca na šoli, saj je pel kot punca. Moji pametni sošolci je rekla, da naj ne bo preveč pametna, ker je drugi nismo mogli dohajati. Enemu fantu je rekla, medtem ko smo delali krožnice, da je ta podobna pici in seveda jo je ta fant hotel pojesti pa mu ni dovolila. Seveda ni šla mimo mene, ne da bi še meni rekla nekaj smešnega. Rekla mi je, da naj se neham smejati, medtem ko bi sošolka zraven mene skoraj umrla od smeha. Zadnjo krožnico smo končali pred koncem pouka in zato smo že pospravili zvezke in se postavili pred vrata. V tej majhni učilnici je bil majhen umivalnik in sošolec je bil tako žejen, da je na vso moč odprl pipo in se seveda polil po hlačah. Takrat je zazvonil zvonec in naše ure matematike je bilo konec.

ZABAVA ZA MOŽGANE

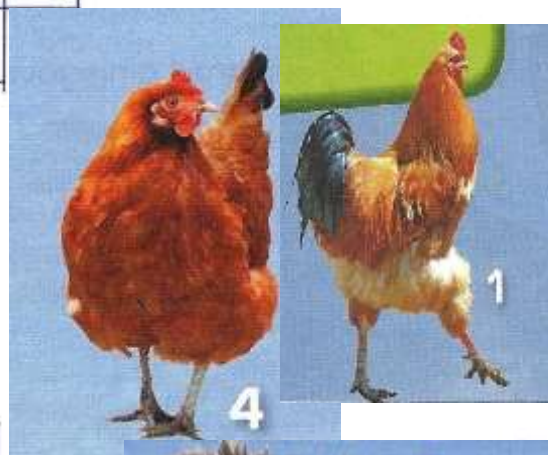
avtor prispevka: Aleksa Šarac, 7. a

KRIŽANKE⁵

1	23	13	4	29	14	2	17
2	19	9	1	24	6	27	
3	10	22	18	7	30		
4	8	16	3	12	25		
5	M	11	26	15	28		
6	O	21	5	28			

	1	2	3
4	5	6	7
8	9	10	11
12	S	13	14
15	16	17	18
	19	R	20
23	24	25	26
27	28	29	30

⁵ vir: Moj planet, letnik 10, junij 2015, str. 50.

 SUDOKU⁶

Sudoku je logična uganka, katere cilj je zapolniti kvadratno mrežo, običajno velikosti 9×9 , s števili od 1 do 9. Vsako število se lahko pojavi točno enkrat v vsakem stolpcu, vsaki vrstici in vsakem manjšem kvadratu velikosti 3×3 . V mreži so nekatera števila že *podana*. Za rešitev uganke je potreben logičen razmislek in malo potrpežljivosti.

5	9		4				6	7
7		3	2			1	1	
	8		7	9			3	
4		5					1	2
		9				6		
1	6					9		5
	7			5	8		2	
		8			7	4		6
9	5				6		8	1

⁶ vir: <http://www.websudoku.com/>

 NALOGE ZA NAJMLAJŠE⁷

PRI IMENIH MESECEV SO SE POMEŠALE ČRKE. PRAVILNO JIH ZAPIŠI NA ČRTE.

1. CREAM _____
2. UNJIJ _____
3. DECREMBE _____
4. ANUARJ _____
5. FRUBEAR _____
6. ALRIP _____
7. AGUSTV _____
8. AJM _____
9. OBEROKT _____
10. SEPREMBET _____
11. JUJIL _____
12. NOBEMVER _____

MESECI SO POMEŠANI. RAZVRSTI JIH V PRAVILNI VRSTNI RED TAKO, DA NA MANJŠO ČRTICO ZAPIŠEŠ ZAPOREDNO ŠTEVILKO MESECA.

⁷ vir: Ciciban, letnik 2, oktober 2015, str. 42.

ŠOLSKI NOVINARJI NA POTEPU

NOVINARSKE DELAVNICE

Nekateri nadobudni učenci in učenke so se v torek, 21. marca 2017, udeležili novinarske delavnice, ki jo je vodila ga. Larisa Daugul, moderatorka in literarna navdušenka. Delo je potekalo v Knjižnici Ivančna Gorica. Na delavnice niso bili povabljeni le učenci OŠ Stična, pač pa tudi učenci oz. dijaki iz OŠ Ferda Vesela Šentvid pri Stični, PŠ Višnja Gora, PŠ Zagradec, SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica ter Vzgojno-izobraževalnega zavoda Višnja Gora. Mentorica jim je predstavila delo novinarja, nato pa so se v novinarski vlogi morali preizkusiti tudi sami. Najprej tako, da so igrali v parih (eden je bil novinar, drugi pa je odgovarjal na novinarska vprašanja), nato pa so morali opraviti še pisno nalogo ter jo poslati gospe. Njihove prispevke boste lahko brali tudi v Mladem Klasju, mi pa jih objavljamo tudi tukaj, saj boste izvedeli marsikaj novega.

BALET NA KGBL-JU

avtorici prispevka: Lana Plevnik in Larisa Zafran, 7. b

Konzervatorij za glasbo in balet Ljubljana je stavba, v kateri lahko umetniki izrazijo svojo strast in ljubezen do glasbe in plesa. Pa pogledjmo malo o baletu. Obe pleševa balet že od tretjega leta naprej. Vsi si predstavljajo balet kot nežen ples na pol prstih, vendar ni samo to.

- **Balet ni samo ples?**

Balet ima na splošno tudi ogromno karakterja v plesu, moraš biti dober igralec, da bi bolj poudaril vlogo, ki jo igraš. V tem klasičnem plesu moraš biti strpen, delaven, usklajen, dobro je imeti posluh za glasbo in moraš imeti ritem. Vsak baletnik mora imeti pravilno baletno tehniko, biti mora ubogljiv in poslušati svojega učitelja ali mentorja. Moraš imeti dobro držo in na odru moraš biti tak, da te ljudje opazijo. Da lepo plešeš in da imaš lep nasmeh, je tudi vrlina, ki je pomembna pri baletu.

- **Kako si sprejet na konzervatorij in kako poteka avdicija?**

Navadno moraš biti star od 8 do 10 let za sprejem v 1. razred. Lahko čakaš tudi 3 ure, da prideš na vrsto za svojo avdicijo, vendar je vredno. Tako se izmed 180 otrok učitelji odločijo, katerih 12 bo sprejetih v 1. razred in se bodo s tem učili profesionalnega baleta. Tisti, ki so zbrani, da bodo plesali na KGBL-ju, gredo naslednji semester, se pravi septembra, v baletno šolo.

- **V katerem jeziku govorimo baletne korake?**

Zanimivo je, da pri baletu uporabljamo francoske izraze za korake. Če znaš francosko, ti nič ne škodi. Zdaj se mogoče sprašujete, kako si lahko zapomnimo toliko korakov, pa še v drugem jeziku so. Teh korakov se sploh ni treba učiti, kar zapomniš si jih! Baletniki poznamo vse korake, prav tako kot matematičarji poznajo poštrevanko. Preprosto!

- **Kaj rabiš za redno baletno uro?**

Za redno uro pouka potrebuješ baletne kožne copate, kožne žabe, dobro pa je, če si zna baletka sama narediti baletno figo. Lahko imaš še rezervne žabe, za vsak slučaj. Baletniki morajo biti zelo urejeni. Na treningu je zmeraj pomembno, da imaš plastenko vode, saj morajo plesalci biti hidrirani in popiti veliko tekočine. Če se včasih zbudiš brez kakršne koli bolečine v telesu, je kar malce čudno.

- **Kakšen je balet v višjih razredih?**

Z vsakim višjim razredom pridejo novi koraki, ki so lahko tudi bolj zahtevni. Ob vsakem polletju ti da učitelj eno oceno, na koncu šolskega leta je izpit. Na izpit pridejo 3 učitelji baleta in ti dajo skupno oceno. V prvem razredu še malce spoznavate balet, se še učite osnov, vendar ne tako zahtevnih kot v višjih razredih. V drugem in tretjem pa se že učite vseh pozicij, drže itd. ... S četrtem razredom se vsi standardi malce bolj zresnijo. Takrat dobite špice in v njih že vadite in plešete. Treningi so štirikrat na teden po eno uro in pol. Naučite se ogromno novih stvari. Izpita med četrtem in petim razredom ter med šestim razredom in prvim letnikom sta najpomembnejša, saj s tem izpitom izveš, ali greš naprej ali da balet ni ravno ustvarjen zate. Z vsakim razredom pride tudi več vaj.

- **Kaj pa nastopi?**

Ko si na KGBL-ju, imaš tudi možnost, da plešeš v SNG, v Operi v Ljubljani, če kje potrebujejo otroško vlogo (Hrestač, Trnuljčica, Don Kihot, Bajadera, Doktor Živago, in še mnogo drugih). Takrat pride v tvoj razred koreograf te predstave, vsi pa izvajamo vaje in plese kot pri navadnem pouku. Oni si potem izberejo tiste otroke, za katere se jim zdi, da imajo to, kar je potrebno imeti pri tej vlogi, ki naj bi jo igrali. Vsako leto decembra imamo tako imenovano Novoletno predstavo. Ta je kar na odru konzervatorija. Tam nekje od januarja do aprila poteka letna produkcija, kjer se vsak razred v celi baletni šoli (tri pripravnice, 1.–6. razred, 1.–4. letnik in potem so še solo točke ali tako imenovane variacije). Vsi imamo enake drese in smo zelo usklajeni.

- **Kako poteka baletna ura?**

Prideš pred začetkom pouka in se preoblečeš v baletni dres in žabe, lahko pa prideš že oblečen. Po potrebi si še natočiš pijačo in se malce ogreješ. Ko se ura začne, najprej učiteljica pregleda, kdo manjka. Od drugega ali tretjega razreda naprej začnemo delati vaje ob drogu, ki nam jih pripravi učiteljica. Zmeraj imamo živo glasbo ob klavirju, ki nam jo igra pianistka. Če moramo povaditi kakšno koreografijo, jo odplešemo in popravimo vse napake, če pa ni nobene koreografije, potem začnemo delati vaje na sredini. Ura se hitro konča in potem gremo domov oz. na svoje ostale zunajšolske dejavnosti.

Balet je zahteven, vendar izredno zabaven ples. Res je lepo, ko se lahko skozi umetnost izraziš, kako se počutiš. Če ga hočete poskusiti, dajte! Ne obupajte nad tem, česar se lotite, mogoče boste nekoč najboljši v tem. Če te nekaj veseli, vztrajaj pri tem!

INTERVJU S TRENERJEM UROŠEM ŠPARLOM

avtor prispevka: Tilen Slapničar, 7. a

Spraševal sem trenerja o njegovi rokometni poti.

Kdaj ste začeli trenirati rokomet?

Rokomet sem začel trenirati v šoli, ko sem bil še v Kamniku – v 6. razredu v okviru interesne dejavnosti, potem pa sem začel v Rokometnem klubu Sviš v 8. razredu osemletke (zdajšnjem 9. razredu), ko sem bil star 14 let.

Kdo vas je navdušil za rokomet?

V bistvu so me navdušili sošolci, ki jih je kar nekaj igralo rokomet, zato sem se odločil, da bom začel trenirati.

Kdo je bil vaš idol?

Moj idol je bil Uroš Šerbec, levičar, ki je igral v Celju Pivovarna Laško in za slovensko reprezentanco.

Ali ste zadeli veliko golov?

Ne vem točno, to bi moral pogledati v knjigo Naša zgodba, drugače pa na začetku, ko smo igrali v 3. in 2. ligi, sem dajal kar veliko golov, v 1. ligi pa malo manj.

Za kateri klub ste igrali?

Ves čas sem igral za Rokometni klub Sviš.

Koliko časa ste trenirali rokomet?

18 let.

Kako ste gledali na trenerja takrat, kako pa zdaj?

Zdaj ko sem trener, se učim iz napak svojih trenerjev. Poskušam biti čim boljši, učim se tudi od trenerjev, ki so zdaj bolj v vrhu rokometu. Nekateri trenerji so mi bili bolj všeč, drugi malo manj. Čisto odvisno od tega, kakšen pristop so imeli.

Kdaj ste postali trener?

Trener sem bil že, ko sem bil študent, prevzel sem mini rokomet. Potem sem imel ekipo mlajših dečkov B, leta 2001/2002. Nato pa sem začel z vašo generacijo, spet na novo, to je tretje leto.

Ali ste si kdaj želeli trenirati kaj drugega kot rokomet?

V mladosti je bila želja igrati hokej, ker ga je treniral tudi moj oče.

Ali bi šel še enkrat isto pot v zvezi z rokometom?

Ja, definitivno, samo da bi prej začel, tako kot vi, na pa pri 14 letih.

KNJIŽEVNOST in LITERATURA

avtorica prispevka: Zara Vencelj, 7. b

Kit na plaži

Kit na plaži je prisrčna pripoved o tem, kako ljudje sprejemajo drugačnost drugih. Najstnica Nika se je s svojimi starši preselila v novo hišo in novo šolo. Vse je bilo lepo in tako, kot mora biti. Bila je pametna, duhovita in prijazna, saj je imela veliko prijateljev. Vendar je imela Nika skrivnost, ki ni ostala skrita. Njen brat je bil drugačen, saj je bil mongoloid, bil je drugačen od svojih vrstnikov. Vsak človek si želi sprejetosti. Današnja družba ni vsesplošno sprejemajoča, saj posameznik ni dovolj dober.

To vpliva na vse družine, še posebej na družine, ki imajo otroka s posebnimi potrebami. Vsi starši si želijo zdravega otroka. Rojstvo otroka z duševno motnjo postavi starše na veliko preizkušnjo in člani v družini se začnejo drugače obnašati. Pogovor osvobaja in povezuje ljudi. Če smo odkriti in hočemo spoznati nepoznano, se nam to približa, nas uči in bogati.

OBISK NOVINARSKIH HIŠ – POP TV, KANAL A, RADIO 1

Prejšnji mesec, natančneje 11. aprila 2017, smo se učenke in učenci šolskega novinarstva z matične šole in s PŠ Višnja Gora odpravili na končni izlet. Kot bodoči novinarji smo spoznali televizijsko in radijsko novinarstvo.

Nekaj podatkov o POP TV ...

POP TV je komercialna televizijska postaja podjetja Pro Plus. Pokriva celotno Slovenijo. Pro Plus je vodilna medijska hiša, ki že 21 let zavzema pomembno mesto v slovenskem medijskem prostoru. Na televizijskem področju ustvarja nove trende z najbolj gledanima programoma POP TV in Kanal A. Vizija medijske hiše Pro Plus temelji na pregledanosti delovanja in odprtosti komuniciranja. Ena od ključnih vrednot in strateških usmeritev podjetja je družbena odgovornost.

POP TV je za svoje dosežke prejel 39 viktorjev. Leta 2011 je oddaja 24 UR prejela viktorja za najbolj popularno televizijsko oddajo v državi. Na Viktorjih 2010 je POP TV prejel 3 viktorje (viktor popularnosti, strokovni viktor za zabavo ter strokovni viktor za voditelja informativne TV oddaje, ki ga je prejela Darja Zgonc).

... in RADIU 1

Radio 1 je slovenska komercialna postaja, vključena v radijsko mrežo infonet. Nastala je aprila 2007 kot koprodukcija programov regionalnih radijskih postaj: radio Šport in Poslovni val, radio Val, radio Morje, Radio Portorož, radio Max in radio Klasik.

Na radiu se predvajajo slovenske in tuje pop in rock skladbe iz osemdesetih in devetdesetih let prejšnjega stoletja ter skladbe današnjega časa.

Njihova slogana sta Preprosto blizu in Več dobre glasbe.

Zara Vencelj, 7. b

Kako so se učenci imeli, naj vam pričajo kar njihova poročila.

11. 4. 2017 smo se s šolskim novinarstvom odpravili na Radio 1. Najprej smo šli v sejno sobo, kjer opravljajo razne sestanke. Tam smo izvedeli veliko informacij,

med njimi tudi, kako potekajo delovni dnevi na Radiu 1. Potem smo šli v eter, kjer so snemali. Posneli so nas, ko smo rekli: »Zdravo, Slovenija!« Ko so snemali, smo morali biti čisto tiho, saj bi se to vse slišalo na radiu. Kmalu zatem smo odšli domov. To je bil naš dan na Radiu 1.

Aleksa Šarac, 7. a

Učenci 7. razredov OŠ Stična in PŠ Višnja Gora smo se z izbirnim predmetom šolsko novinarstvo odpravili na potep po Ljubljani. Ker smo novinarji, smo si seveda morali ogledati nekaj, kar nas bo zanimalo. Obiskali smo POP TV, Kanal A in Radio 1. Naš dan je potekal takole ...

Ob 13.00 smo se zbrali na postaji, kjer nas je pobral avtobus. Najprej smo se odpravili na POP TV. Tam nas je pričakala vodička, ki nam je razkazala Kanal A in POP TV. Najprej nas je peljala v studio POP TV.

Povedala nam je nekaj o tem, kako poteka delo na televiziji, mi pa smo bili pridni in smo ji prisluhili. Postavili smo ji nekaj vprašanj, na katera nam je odgovorila. Kasneje smo se seveda slikali za sceno, ki je pripravljena ali za 24 ur ali za Moto GP ali za Preverjeno ... Ko smo si ogledali POP TV, nas je odpeljala tudi do Kanala A. Tam pa nam je studio razkazal oz. predstavil voditelj oddaje Svet, Gregor Trebušak. Povedal nam je

veliko o svojem delu (kako poteka njegov dan, ali je delo težko ...). Tudi njemu smo seveda zastavili vprašanja. Noben konec pa se seveda ne konča brez selfia. Najprej smo se z njim slikali vsi skupaj, potem pa vsak posamezno. Našega ogleda Kanala A in POP TV je bilo prekmalu konec, saj je čas zelo hitro mineval. Čisto na koncu nam je vodička razdelila zvezke Usodno vino. Vsi smo se jih razveselili, saj skoraj vsi gledamo serijo. Ko smo stopili ven, je deževalo, zato smo hitro tekli proti avtobusu. Lepo smo se posedli in peli ter klepetali, dokler nismo prišli do Radia 1. Tam pa nas nihče ni prišel iskat, saj so na nas pozabili. Na srečo nam je neki gospod odprl vrata. Ponovno smo dobili vodičko, bila je zelo prijazna. Odpeljala nas je v sobo, kjer imajo vsak dan sestanke. Tam smo se usedli, nekateri na stole drugi na tla, in ji

prisluhnili. Povedala nam je nekaj informacij o Radiu 1 (kako poteka delo, kdo se je spomnil imena, kdo je najbolj poslušan voditelj ...). Kot vsem do zdaj smo tudi njej postavili vprašanja. Potem nas je odpeljala v studio, kjer smo bili prav zares v etru. Takrat sta vodila Iztok Gustinčič in Tomaž Klepač. Pokazala sta nam, kako predvajata pesmi, kličeta gledalce, govorita ... Tako pa se je končala naša dogodivščina. Ampak če smo bili že v Ljubljani, pa se spodobi iti v kino. Ko smo prišli do Koloseja, smo zelo hiteli, saj smo film že skoraj zamudili zaradi velike gneče na ljubljanskih ulicah. Vsak je hitro kupil kokice in tekel v dvorano. Ogledali smo si film Vaiana, ki je bil zelo smešen in zanimiv. Po ogledu filma smo se odpravili še v McDonald's. Usedli smo se za svoje mize in pojedli, kar smo naročili. Tako, zdaj pa smo res prišli do konca naše dogodivščine. Tako je potekal naš nepozaben novinarski dan, na katerem smo se vsi zelo zabavali.

Larisa Zafran, 7.b

Novinarji smo se 11. 4. 2017 po običajnem šolskem dnevu odpravili v Ljubljano na obisk POP TV in RADIA 1. Ob 13.00 smo se zbrali pred avtobusno postajo, od koder nas je avtobus peljal v Ljubljano, še prej pa smo se ustavili v Višnji Gori, kjer so se nam pridružili še tamkajšnji novinarji. Po krajši vožnji smo se kmalu pripeljali do POP TV. Ob vstopu v stavbo smo že videli

veliko novinarjev (npr. novinarja Janeza Usenika, ki je plesal pri šovu Zvezde plešejo). Šli smo notri in videli, kako delajo. Na hodniku je bila velika stena, na njej pa približno devet televizorjev, te pa je budno spremljala ena oseba. Na teh televizorjih so bili različni kanali. Šli smo tudi v studio, kjer snemajo oddaje 24 ur, Preverjeno, Moto GP in več drugih. Nato smo si ogledali še studio Kanala A, kjer snemajo oddajo Svet.

Po obisku na POP TV smo odšli na RADIO 1. Tam je bilo šele veselo vzdušje! Po hodnikih so se kar vozili s kolesi, z vsake strani si slišal smeh, vzdušje je bilo bolj sproščeno. Prisostvovali smo radijski oddaji, ki je potekala v živo. Bilo je zelo zanimivo, to mi je bilo najbolj všeč. Po obisku RADIA 1 pa seveda ni smel manjkati še obisk kino predstave. Ogledali smo si film, nato še nekaj pojedli in šli nazaj na avtobus. V deževni, mrzli noči smo se odpeljali do šole in potem še domov. Tako se je končal zanimiv dan.

Lana Plevnik, 7. b

Dne 11. 4. 2017 smo se z izbirnim predmetom šolsko novinarstvo odpravili na Radio 1. Odšli smo tudi v eter, kjer so snemali. Tam sta bila tudi Klepač in Gustinčič. Videli smo prostor, kjer

so bili uredniki, ki so urejali razne stvari. Ko smo bili v etru, smo se vsi naenkrat zadržli: »Zdravo, Slovenija!« Ko pa smo se odpravljali domov, smo tam na hitro videli Vida Kavtičnika – on je slovenski rokometaš in tudi kapetan slovenske reprezentance. Najprej pa smo odšli v sejno sobo, kjer opravljajo sestanke. Tam smo opravili spodnji intervju.

Kako poteka delo na Radiu 1?

Tu, v sejni sobi, se na jutranjem sestanku zmenijo, kako bo potekal dan.

Kdo se je spomnil tematske melodije, ki jo vsi zapojemo, ko jo slišimo?

Temu pravijo jingli. Za vsak letni čas so drugačni. Za to obstajajo prav podjetja, ki se ukvarjajo s tem.

Kolikokrat odgovorite na klice poslušalcev?

Zelo pogosto. Trudimo se, da na vsakega. Kdaj tudi pokličemo nazaj.

Menimo, da je Avdičeva rubrika najbolj zabavna, kaj pa menite vi?

Ja, definitivno, a ne. On je tudi tisti, ki si od vseh voditeljev največ privošči in kakšno stvar naredi tudi po svoje, čeprav mi pravimo drugače.

Kakšna navodila imate za predvajanje glasbe?

Nimamo navodil. Odločamo se na podlagi raziskav, katera glasba je popularna, katera starostna skupina kaj posluša ...

Kako merijo uspešnost napovedovalca?

Preko anket.

Kdo vam določa teme, o kateri se pogovarjate s poslušalci?

Vsak predlaga nekaj na jutranjih sestankih.

Kaj naredite, če se vam kaj pokvari ali zmanjka elektrike?

To poskušamo čim prej popraviti. Imamo agregat, na katerega se vse skupaj preklopi in vključi se samodejno predvajanje glasbe. Vi tega niti ne bi opazili. V etru bi poslušalci slišali le zelo kratek premor, nato pa glasbo.

Tilen Slapničar, 7. a